

๔๙๖.๐๘๑

๒๕๕๔

๕.๖

ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของ
ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ปริญญานิพนธ์

ของ

ชลิต เขียวพุ่มพวง

24 พ.ย. 2537

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาดุษฎีบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

เมษายน 2537

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควร
รับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์)

..... กรรมการ
(ดร.มยุรี สุภาวิบูลย์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์वासนา คุณาอภิสิทธิ์)

..... กรรมการ
(ดร.มยุรี สุภาวิบูลย์)

..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์แผน เจริญไชย)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคณะหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริภา ทูลสุวรรณ)

วันที่ ๙ เดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๓๗

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ ประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ ดร.มยุรี
ศุภวิบูลย์ กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ และอาจารย์แทน เจียรนัย กรรมการสอบ
ปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ และแก้ไข ข้อบกพร่องต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงใคร่
ขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ นายไพฑูรย์ จัยสิน รองอธิบดีกรมพลศึกษา
นายชนินท์ บุคตะนันท์ ศึกษาธิการกรมพลศึกษา ดร.กาญจนา รุ่งศรานนท์ อาจารย์ประจำ
ภาควิชาพัฒนการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร อาจารย์
ถนอมไตร สุวรรณรัตน์ นักวิชาการประจำศูนย์พัฒนาหลักสูตร กรมวิชาการ และอาจารย์ดุสิต
สุขสวัสดิ์ อาจารย์ประจำโรงเรียนสตรีศรีนครินทรวิโรฒ ที่กรุณาตรวจและให้คำแนะนำในการ
สร้างเครื่องมือวิจัย และขอขอบพระคุณ นายบรรจง พงศ์ศาสตร์ อธิบดีกรมสามัญศึกษา
นายวิระ บุญะนิवास ผู้อำนวยการกองการมัธยมศึกษา ตลอดจนคณาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัย
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวก
สะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ตลอดจนครูอาจารย์ทุกท่านที่ได้กรุณาวางรากฐาน
การศึกษาและให้ความอบอุ่นแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา และขอขอบพระคุณ คุณนงเยาว์ ทวีพยัคคม
คุณรุ่งอรุณ เขียวห่มพวง ตลอดจนเพื่อนร่วมงานทุกคนที่สนับสนุนและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัย

ชลิต เขียวห่มพวง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	7
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	45
งานวิจัยในต่างประเทศ	45
งานวิจัยในประเทศไทย	48
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	56
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	56
ประชากร	56
กลุ่มตัวอย่าง	56
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	56
ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ	58
การหาคุณภาพของเครื่องมือ	58
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	60
วิธีการจัดกระทำข้อมูล	61

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	62
ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล	62
การวิเคราะห์ข้อมูล	62
ผลการศึกษาค้นคว้า	63
5 บทย่อ สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	112
บทย่อ	112
ความมุ่งหมายในการค้นคว้า	112
วิธีการดำเนินการวิจัย	112
การวิเคราะห์ข้อมูล	112
สรุปผลการค้นคว้า	113
อภิปรายผล	115
ข้อเสนอแนะ	123
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	124
บรรณานุกรม	126
ภาคผนวก	133
ประวัติย่อของผู้วิจัย	171

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ขนาดสถานที่ทางพลศึกษาและกีฬาระดับมัธยมศึกษา	34
2 จำนวนและคำร้อยละข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นักเรียนตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา วิชาเอก ประสบการณ์การสอน จำนวนคาบของการสอน และหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมาย	63
3 จำนวนและคำร้อยละของครูผู้สอนเกี่ยวกับการเตรียมตัว และวิธีสอนแบบต่าง ๆ ใน การสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นักเรียน	69
4 จำนวนและคำร้อยละของการนิเทศและความต้องการการนิเทศการเรียนการสอนวิชา พลานามัยบังคับแก่นักเรียน	71
5 จำนวนและคำร้อยละข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน	74
6 จำนวนและคำร้อยละของอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวย ต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นักเรียน	77
7 จำนวนและคำร้อยละของผู้ที่ทำหน้าที่จัดทำตารางสอนและการพิจารณาครูผู้สอนวิชา พลานามัยบังคับแก่นักเรียน	80
8 จำนวนและคำร้อยละของลักษณะสนามกลางแจ้งในโรงเรียน	82
9 จำนวนและคำร้อยละของผู้ที่ทำหน้าที่จัดทำตารางสอนและการพิจารณาจัดครูผู้สอนวิชา พลานามัยบังคับแก่นักเรียน	83
10 จำนวนและคำร้อยละเกี่ยวกับการแบ่งน้ำหนักคะแนนและปัญหาในการวัดผลวิชา พลานามัยบังคับแก่นักเรียน	84
11 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลง หลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ .	86
12 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัด กระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ของครูผู้สอนวิชาพลานามัย บังคับแก่นักเรียน จำแนกเป็นรายข้อ	88

ตาราง	หน้า
13 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกเป็นรายข้อ	91
14 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกเป็นรายข้อ	93
15 คะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหาการใช้หลักสูตรแยกเป็นรายด้าน ทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน	95
16 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหาการใช้หลักสูตรในส่วนรวม ทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน	99
17 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	102
18 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	104
19 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน	105
20 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามกลุ่มโรงเรียน	106
21 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตร ไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามกลุ่มโรงเรียน ...	108
22 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน	154
23 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ	155

24	สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน	156
25	สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการวัดและประเมินผล	158

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 โครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)	15
2 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)	
วิชาพลานามัย	17
3 การเลือกกระบวนการที่อยู่ในกลุ่มพฤติกรรมต่าง ๆ	23
4 วิธีการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น	40

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

การศึกษาเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ การศึกษาจะช่วยทำให้พลเมืองของชาติเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ถ้าพลเมืองส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาดี ย่อมจะเป็นกำลังสำคัญที่จะทำให้ประเทศชาติเจริญก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ดังนั้นการศึกษาจึงเป็นกระบวนการที่ทำให้มนุษย์สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน ให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างสันติสุข และสามารถกำหนดการพัฒนาประเทศได้อย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงในทุก ๆ ด้าน เช่น เศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง เป็นต้น ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลปัจจุบัน ตอนหนึ่งว่า "การศึกษาเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ ทัศนคติ ค่านิยม และคุณธรรมของบุคคลเพื่อให้เป็นพลเมืองดี มีคุณธรรม และมีประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศย่อมทำให้สะดวกและรวดเร็ว" (สำนักงานคณะกรรมการ เสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ. 2524 : 3)

การจัดการศึกษาที่ดีจะต้องมีแนวทางในการจัดเพื่อให้เกิดคุณภาพ รูปแบบที่เป็น โครงสร้างแน่นอน สำหรับกำหนดแนวทางของการศึกษา ก็คือ หลักสูตร ซึ่งถือว่าเป็น "หัวใจ สำคัญของการศึกษา" (ไพฑูรย์ สินลารัตน์. 2527 : 33) หลักสูตรจะเป็นสื่อกลางที่ทำให้ การศึกษาบรรลุตามปรัชญาและเป้าหมายที่สังคมต้องการ ดังนั้น เพื่อให้เกิดการพัฒนาทาง การศึกษา และทันกับเหตุการณ์ของยุคสมัย จึงได้มีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรกันอยู่เสมอ เช่น การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2503 ไปเป็นหลักสูตร มัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2518 ซึ่งต่อมาปรับปรุงเป็นหลักสูตรประถมศึกษาและ มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ในครั้งหลังสุดนี้กระทรวงศึกษาธิการได้รับปรุงหลักสูตรอีกครั้งหนึ่ง และประกาศใช้ตั้งแต่ พ.ศ. 2534 เป็นต้นมา ซึ่งหลักสูตรนี้ เรียกว่า หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521

(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

เหตุผลในการปรับปรุงหลักสูตรครั้งนี้ สืบเนื่องจากที่กรมวิชาการได้จัดสัมมนาเกี่ยวกับหลักสูตรระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ขึ้น ซึ่งข้อสรุปผลการสัมมนาของผู้ที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรหลายฝ่ายมีความคิดเห็นตรงกันว่า หลักสูตรกำหนดเนื้อหาไว้มาก ก่อให้เกิดปัญหาต่อการนำไปใช้ เพราะทำให้ไม่ได้เน้นกระบวนการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้จักแสวงหาความรู้ และไม่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง (กรมวิชาการ. 2531 : 11)

สำหรับหลักสูตรพหุศึกษามัธยมต้นในระดับมัธยมศึกษาชั้น ผลการสัมมนาสรุปได้ว่า เป็นหลักสูตรที่เน้นกีฬามากเกินไป ทำให้มีลักษณะเป็นกีฬามากกว่าเป็นพลศึกษา ควรมีการเพิ่มเติมกิจกรรมทางพลศึกษา เพื่อสำรวจและสนองความถนัดและความสนใจของผู้เรียนตลอดจนทบทวนจุดประสงค์ของหลักสูตรให้เป็นจุดประสงค์ของพลศึกษาอย่างแท้จริง (กรมวิชาการ. 2531 : 62)

นอกจากนี้จากการศึกษาวิเคราะห์ของผู้ใช้หลักสูตรหลายฝ่าย พบว่า หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 มีจุดบกพร่องหลายประการคือ จุดมุ่งหมายมากเกินไป ผู้เรียนมีความรู้มาก แต่ขาดการพัฒนาทางกระบวนการคิดและฝึกทักษะต่าง ๆ หลักสูตรจัดเนื้อหาไว้มากเกินความจำเป็น ความรู้บางเรื่องไกลตัว จึงทำให้เรียนแบบท่องจำเพื่อให้สอบได้ แต่ผู้เรียนไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับชีวิตและท้องถิ่นของตนเองดีพอ ซึ่งไม่สอดคล้องกับชีวิตจริงของผู้เรียนเท่าที่ควร การจัดวิชาบังคับไว้มาก ๆ ผู้เรียนจะต้องเรียนสิ่งที่ไม่เหมือนกันหมด ทำให้โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการเป็นไปได้ยาก จึงสมควรที่จะมีการปรับปรุงหลักสูตรโดยยึดหลักดังนี้ ปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับนโยบายของรัฐบาลและแผนการพัฒนากิจการศึกษารับจุดมุ่งหมายให้กระชับชัดเจนมีจำนวนน้อยลงโดยมุ่งให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาใน 3 ด้านใหญ่ ๆ คือ พัฒนาด้าน พัฒนาอาชีพ และพัฒนาสังคม (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 4 - 5)

ในแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 ซึ่งใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ได้กำหนดความมุ่งหมายของการจัดการศึกษาเพื่อเน้นการพัฒนาบุคคลไว้ 4 ด้าน คือ ด้านปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคม ซึ่งในด้านร่างกายนั้นได้กำหนดเป้าหมายไว้อย่างชัดเจนว่า "บุคคลที่ได้รับการศึกษาพึงมีร่างกายที่

เจริญเติบโตเหมาะสมกับวัย รู้จักดูแลรักษาสุขภาพอนามัยของร่างกายทั้งของตนเองและสมาชิกในครอบครัว และสามารถพัฒนาสมรรถภาพของร่างกายให้เหมาะสมกับการงานและอาชีพ" (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535 : 8) จะเห็นได้ว่า ความมุ่งหมายของแผนการศึกษาแห่งชาติเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาทางด้านร่างกายนั้น ก็คือ ความสำคัญของการจัดหลักสูตรการเรียนวิชาพลานามัยในโรงเรียนนั่นเอง

สำหรับวิชาพลศึกษาในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) นี้เรียกว่า วิชาพลานามัย ได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ คือ

1. เพื่อให้มีทักษะการออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
2. เพื่อให้มีความรู้ ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสสมรรถภาพทางกายและจิต สุขภาพและสวัสดิภาพ
3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย การเล่นเกมกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
4. เพื่อให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุนทรีย์ที่ดี (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 67)

โครงสร้างของวิชาพลานามัย ตามหลักสูตรที่ได้ปรับปรุงใหม่ประกอบด้วยวิชาบังคับแกน วิชาบังคับเลือก และวิชาเลือกเสรี ดังนี้

วิชาบังคับแกน มี 6 รายวิชา คือ พ 101 พ 102 พ 203 พ 204 พ 305 พ 306
เรียนภาคเรียนละ 1 รายวิชา เวลาเรียน 1 คาบต่อสัปดาห์ต่อภาค

วิชาบังคับเลือก ประกอบด้วย วิชาสุขศึกษา มี 6 รายวิชา คือ พ 011 พ 012 พ 013 พ 014 พ 015 พ 016 เรียนภาคเรียนละ 1 รายวิชา เวลาเรียน 1 คาบต่อสัปดาห์ต่อภาค และ วิชาพลศึกษามี 6 รายวิชา คือ พ 021 พ 022 พ 023 พ 024 พ 025 พ 026 เรียนภาคเรียนละ 1 คาบต่อสัปดาห์ต่อภาค โดยมีเงื่อนไขต้องเลือกกิจกรรมพลศึกษาตามที่กำหนดไว้

วิชาเลือกเสรี ประกอบด้วย กลุ่มวิชาสุขศึกษามี 2 รายวิชา คือ พ 017 และ พ 018 เวลาเรียน 1 คาบต่อสัปดาห์ต่อภาค และกลุ่มวิชาพลศึกษามี 27 รายวิชา คือ พ 027 ถึง พ 0233 เวลาเรียน 1 คาบต่อสัปดาห์ต่อภาค

เนื่องจากการปรับปรุงหลักสูตรดังกล่าว ได้รับทั้งหลักการ จุดหมาย โครงสร้าง จุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชา จึงทำให้หลักสูตรฉบับปรับปรุงนี้มีข้อแตกต่างไปจากหลักสูตรเดิมผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอน เพื่อที่จะนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นให้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพ และบรรลุเป้าหมายและความมุ่งหมายของหลักสูตรต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ซึ่งจะ เป็นประโยชน์ในการแสวงหาแนวทางแก้ปัญหการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. เพื่อเสนอข้อมูลและแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ตลอดจนการบริหารหลักสูตรต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,260 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดกรมสามัญศึกษา โรงเรียนละ 5 คน รวมกลุ่มตัวอย่างจำนวน 525 คน ซึ่งได้จากการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 เพศ

3.1.2 อายุ

3.1.3 วุฒิทางการศึกษา

3.1.4 ขนาดของโรงเรียน

3.1.5 กลุ่มโรงเรียน

3.2 ตัวแปรตาม คือ ปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอน วิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านต่าง ๆ ได้แก่

3.2.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

3.2.2 การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ

3.2.3 การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

3.2.4 การวัดและประเมินผล

นิยามศัพท์เฉพาะ

ปัญหาการใช้หลักสูตร หมายถึง ความยุ่งยาก ข้อขัดข้อง ข้อสงสัยหรือข้อที่ต้องพิจารณาแก้ไขเกี่ยวกับแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การวัดและประเมินผล

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลานามัยบังคับแก่น

ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ทำหน้าที่สอนวิชาพละตามมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน หมายถึง การศึกษาวิเคราะห์จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
จุดประสงค์เฉพาะของวิชา การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับจุดประสงค์เฉพาะ
ของวิชา การกำหนดเนื้อหา การจัดทำโครงการสอน การจัดทำแผนการสอน

การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ หมายถึง การจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ 9 ขึ้น

การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน หมายถึง การจัดอุปกรณ์ สถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
การจัดตารางสอน แหล่งวิชาการ ความปลอดภัย ตลอดจนสภาพแวดล้อมอื่น ๆ
เพื่อช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานของครูให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร

การวัดและประเมินผล หมายถึง การตรวจสอบเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้าน
พุทธิพิสัย จิตพิสัย ทักษะพิสัย โดยเน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ ตามระเบียบกระทรวง
ศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) พ.ศ. 2533

ขนาดของโรงเรียน หมายถึง สภาพทั่วไปของโรงเรียนโดยจำแนกตามจำนวนห้องเรียน
แบ่งเป็น 4 ขนาด คือ ขนาดเล็ก 1 - 12 ห้องเรียน (จำนวนนักเรียน 1 - 499 คน) ขนาดกลาง
13 - 36 ห้องเรียน (จำนวนนักเรียน 500 - 1,499 คน) ขนาดใหญ่ 37 - 60 ห้องเรียน
(จำนวนนักเรียน 1,500 - 2,499 คน) และขนาดใหญ่พิเศษ 61 ห้องเรียนขึ้นไป (จำนวน
นักเรียน 2,500 คนขึ้นไป) ตามเกณฑ์ที่กรมสามัญศึกษากำหนด (กรมสามัญศึกษา. 2532)

กลุ่มโรงเรียน หมายถึง กลุ่มโรงเรียนมัธยมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นตามประกาศของกรมสามัญศึกษา
โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้โรงเรียนที่อยู่พื้นที่ใกล้เคียงกันได้ร่วมมือกันดำเนินงานเร่งรัดพัฒนา
คุณภาพการศึกษาให้มีคุณภาพใกล้เคียงกัน ตลอดทั้งระดมสรรพกำลังและทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิด
ประโยชน์สูงสุด

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า สรุปได้ดังนี้ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า

1. ความหมายและองค์ประกอบของหลักสูตร
 - 1.1 ความหมายของหลักสูตร
 - 1.2 องค์ประกอบของหลักสูตร
2. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
 - 2.1 หลักการ จุดหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร
3. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

วิชาพลานามัย

- 3.1 โครงสร้างและคำอธิบายรายวิชา วิชาพลานามัยบังคับแก่น
4. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ
 - 4.1 บทบาทและหน้าที่ของครูในการสอนโดยเน้นกระบวนการหรือทักษะ

กระบวนการ

- 4.2 แนวการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ
5. กระบวนการนำหลักสูตรไปใช้
 - 5.1 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
 - 5.2 การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรหรือวิธีการสอนของครู
 - 5.3 การจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน
6. ความสำคัญของสื่อการสอน ที่มีต่อการใช้หลักสูตร
 - 6.1 ความหมายของสื่อการสอน
 - 6.2 บทบาทของสื่อการสอนต่อการเรียนรู้
 - 6.3 ประเภทของสื่อการสอน

- 6.4 หลักการเลือกสื่อการสอน
- 6.5 ความจำเป็นและความสำคัญของสื่อการสอนสำหรับวิชาพลานามัย
- 7. การวัดและประเมินผลกับการใช้หลักสูตร
 - 7.1 ความหมายของการวัดและประเมินผล
 - 7.2 เครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางการศึกษา
- 8. การประเมินผลการเรียนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผล

การเรียน พ.ศ. 2533

- 8.1 การประเมินผลก่อนเรียน
- 8.2 การประเมินผลระหว่างเรียน
- 8.3 การประเมินผลปลายภาคเรียน
- 8.4 การวัดและประเมินผลวิชาพลานามัย
- 8.5 สิ่งสำคัญที่ต้องวัดผลทางวิชาพลานามัย
- 9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 9.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 9.2 งานวิจัยในประเทศไทย
 - 9.3 สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ความหมายและองค์ประกอบของหลักสูตร

ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตรเป็นหัวใจสำคัญของการศึกษาซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย ในการจัดการศึกษาไม่ว่าจะเป็นระดับใดก็ตาม จะต้องมีการกล่าวถึงหลักสูตรควบคู่กันไปเสมอ

นักการศึกษาของไทยได้ให้ทรรศนะเกี่ยวกับหลักสูตรไว้ในแง่มุมต่าง ๆ เช่น หลักสูตรหมายถึง บรรดาประสบการณ์ทั้งปวงที่ทางโรงเรียนจัดให้แก่นักเรียนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเองไปในทิศทางที่โรงเรียนพึงปรารถนา (ภิญโญ สาร. 2516 : 279) หลักสูตร

หมายถึง ประสิทธิภาพทางการศึกษาที่โรงเรียนจัดขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้รับการฝึกอบรมในด้านต่าง ๆ อย่างดีที่สุดจนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมของตนอย่างมีความสุข ประสิทธิภาพทางการศึกษาดังกล่าวรวมถึงเนื้อหาและความรู้ต่าง ๆ ด้วย (ฮาร์วีย์ บิวส์วี. 2518 : 64) หลักสูตร หมายถึง ข้อกำหนดแผนการเรียนการสอน อันเป็นส่วนรวมของประเทศเพื่อนำไปสู่ความมุ่งหมายตามแผนการศึกษาแห่งชาติ (กรมวิชาการ. 2524 : 4)

นอกจากนี้ นักการศึกษาต่างประเทศก็ได้ให้ความหมายของหลักสูตรไว้ในลักษณะที่แตกต่างกันไป เช่น หลักสูตร หมายถึง ประสิทธิภาพที่โรงเรียนได้จัดขึ้น ตามความเหมาะสมกับความ ต้องการและความสนใจของนักเรียนแต่ละคน (Turner. 1970 : 209) หลักสูตร หมายถึง โปรแกรมในการเรียนการสอนทั้งหมดของโรงเรียนที่วางไว้ตลอดปี รวมทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตร ที่โรงเรียนได้จัดให้กับเด็กด้วย (Willgoose. 1974 : 78)

จากทฤษฎีของนักการศึกษาทั้งในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หลักสูตร คือ มวลประสิทธิภาพต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นสำหรับใช้ภายในโรงเรียนและภายนอก โรงเรียนโดยใช้กระบวนการเรียนการสอนเป็นสื่อกลางเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และพัฒนาตนเอง ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้

องค์ประกอบของหลักสูตร

โบแชมพ์ (Beauchamp. 1975 : 107 - 109) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของ หลักสูตรจะประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ 4 ประการ คือ จุดมุ่งหมายทั่วไปและจุดมุ่งหมายเฉพาะ เนื้อหาสาระและวิธีการจัด แนวทางนำหลักสูตรไปใช้สอน และการประเมินผล สำหรับหลักสูตร ที่ยึดเอาทฤษฎีกระบวนการเป็นหลักนั้น สังคี อุทรานันท์ (2530 : 94 - 95) ได้เสนอแนวคิด เกี่ยวกับลักษณะเด่นของหลักสูตร ดังนี้

จุดมุ่งหมาย จะมุ่งเน้นความสามารถในการดำเนินการแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ เนื้อหาสาระและวิธีการจัด เนื้อหาสาระส่วนใหญ่จะมุ่งไปที่กระบวนการปฏิบัติงานในเรื่อง ต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้การสอน จะเน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริง ครูจะมีบทบาทหน้าที่ในการจัดประสบการณ์และการประสานงานเป็นส่วนใหญ่

การประเมินผล จะมุ่งเน้นกระบวนการปฏิบัติงานเป็นสำคัญ ส่วนผลงานที่เป็นผลสำเร็จนั้นถือว่าเป็นเพียงข้อมูลที่จะใช้ประกอบพิจารณาเท่านั้น

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีความมุ่งหวังที่จะพัฒนาผู้เรียนใน 3 ประการ คือ พัฒนาสติปัญญาให้เจริญงอกงามเพื่อเป็นพื้นฐานในการรับความรู้ต่อไปโดยไม่หยุดยั้ง และการนำความรู้ไปใช้ พัฒนาลักษณะอันดีงามเพื่อความเป็นพลเมืองดีของประเทศชาติ และพัฒนาคุณลักษณะที่จำเป็นสำหรับการประกอบอาชีพซึ่งจะเป็นพื้นฐานของการดำรงชีวิตสืบไป

เพื่อให้เป็นไปตามความคาดหวังดังกล่าวข้างต้น หลักสูตรจึงได้กำหนดจุดเน้นไว้ 3 ประการ คือ

1. จัดการเรียนรู้การสอนโดยเน้นกระบวนการ
2. ส่งเสริมให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น
3. ให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนรายวิชาต่าง ๆ ตามความสามารถ ความถนัดและความสนใจ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 1)

หลักการ จุดมุ่งหมาย และโครงสร้างของหลักสูตร

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีหลักการดังนี้

1. เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนค้นพบความสามารถ ความถนัด และความสนใจของตนเอง
2. เป็นการศึกษาทั่วไป เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการประกอบสัมมาชีพหรือการศึกษาต่อ
3. เป็นการศึกษาที่สนองความต้องการของท้องถิ่นและประเทศชาติ (กระทรวง

ศึกษาธิการ. 2534 : 1)

เนื่องจากการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นการศึกษาที่มุ่งให้ผู้เรียนพัฒนาคุณภาพชีวิต และการศึกษาต่อ ให้สามารถเลือกแนวทางที่จะทำประโยชน์ให้กับสังคมตามบทบาทและหน้าที่ของตน ในฐานะ เป็นพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข โดยให้ผู้เรียนมีความรู้ และทักษะเพียงพอที่จะเลือกและตัดสินใจประกอบสัมมาชีพ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ มีนิสัยในการปรับปรุง งานตนเอง และสังคม เสริมสร้างอนามัยชุมชน และครองชีวิตโดยคำนึงถึงประโยชน์ต่อสังคม

ในการจัดการศึกษาตามหลักสูตร จะต้องมุ่งปลูกฝังให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

1. มีความรู้และทักษะในวิชาสามัญและทันต่อความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการต่าง ๆ
2. สามารถปฏิบัติตนในการรักษาและเสริมสร้างสุขภาพอนามัยของตนเองและชุมชน
3. สามารถวิเคราะห์ปัญหาของชุมชน และเลือกแนวทางแก้ปัญหาให้สอดคล้องกับข้อจำกัดต่าง ๆ
4. มีความภูมิใจในความเป็นไทย สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เคารพใน ช่วยเหลือผู้อื่นตามความสามารถของตน
5. มีความคิดสร้างสรรค์ สามารถสร้างและปรับปรุงแนวทางปฏิบัติที่จะทำให้เกิดความ เจริญแก่ตนเองและชุมชน
6. มีทัศนคติที่ดีต่อสัมมาชีพทุกชนิด มีนิสัยรักการทำงาน และมีความสามารถในการ เลือกอาชีพที่เหมาะสมกับความถนัดและความสนใจของตนเอง
7. มีทักษะพื้นฐานในการประกอบสัมมาชีพ มีความสามารถในการจัดการ และสามารถ ทำงานร่วมกับผู้อื่นได้
8. เข้าใจสภาพและการเปลี่ยนแปลงของสังคมในชุมชน สามารถเสนอแนวทางพัฒนา ชุมชน ภูมิใจในการปฏิบัติตนตามบทบาทและหน้าที่ฐานะสมาชิกที่ดีของชุมชน ตลอดจนอนุรักษ์และ เสริมสร้างสิ่งแวดล้อม ศาสนา ศิลปวัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับชุมชนของตน (กระทรวงศึกษาธิการ . 2534 : 1)

จากหลักการและจุดหมายที่แจ้งไว้ หลักสูตรจึงกำหนดให้มีวิชาบังคับ วิชาเลือกเสรี และกิจกรรม ดังนี้

1. วิชาบังคับ ประกอบด้วย วิชาบังคับแกนและวิชาบังคับเลือก

1.1 วิชาบังคับแกน มุ่งปลูกฝังความรู้ และทักษะพื้นฐานสำหรับพัฒนาศักยภาพและบุคลิกภาพอันดีงาม ได้แก่ ความรู้และทักษะพื้นฐานในการใช้ภาษาไทย การคิดคำนวณ ความเข้าใจพื้นฐานในทางวิทยาศาสตร์และสังคม การรักษาสภาพ และความชื่นชมในศิลปวัฒนธรรมและความภาคภูมิใจในความเป็นไทย วิชาบังคับแกนนี้ผู้เรียนต้องเรียนเหมือนกันทุกคน

1.2 วิชาบังคับเลือก เป็นวิชาพื้นฐานที่เสริมวิชาบังคับแกนในส่วนที่ต้องการให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่นและผู้เรียน

2. วิชาเลือกเสรี เป็นวิชาที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ค้นหาความถนัดและความสามารถอันจะเป็นเครื่องชี้แนะให้ตัดสินใจเลือกเรียนวิชาได้เหมาะสม และได้พัฒนาศักยภาพ ตลอดจนความสามารถให้สูงสุดตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคน

3. กิจกรรม หลักสูตรได้กำหนดให้ผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรมอีก 3 ประเภท โดยนักเรียนทุกคนจะประกอบกิจกรรมร่วมกันภายใต้การดูแลของโรงเรียน เพื่อพัฒนาลักษณะนิสัยอันดีงาม เพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข ได้ประโยชน์จากกันและกัน และเกื้อกูลซึ่งกันและกัน (กระทรวงศึกษาธิการ . 2534 : 3 - 4)

เพื่อให้การจัดการศึกษาดำเนินไปประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย จึงได้กำหนดแนวดำเนินการไว้ คือ

1. จัดให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนอย่างหลากหลาย เพื่อสำรวจความถนัดและความสนใจ
2. จัดประสบการณ์ต่าง ๆ ให้ผู้เรียนได้รู้จักและเข้าใจตนเอง และสามารถแสวงหาแนวทางในการพัฒนาตนเอง
3. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทางด้านวิชาการอย่างเต็มความสามารถ และได้มีโอกาสหาความรู้ และทักษะจากแหล่งวิทยาการ สถานประกอบการ และสถานประกอบอาชีพอิสระ
4. จัดให้มีการศึกษา ติดตาม และแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง
5. ในการจัดการเรียนการสอน ให้ใช้วิธีผสมผสานการให้ความรู้กับการปฏิบัติจริง โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้ กระบวนการคิดอย่างมีเหตุผล และกระบวนการกลุ่ม

6. ให้ท้องถิ่นปรับรายละเอียดเนื้อหาของรายวิชาให้สอดคล้องกับสภาพและความต้องการของท้องถิ่น ส่งเสริมให้ท้องถิ่นจัดทำรายวิชาที่สนองความต้องการของท้องถิ่น และส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความคิดในการสร้างสรรค์งาน

7. ในการจัดการเรียนการสอนและกิจกรรมต่าง ๆ ให้สอดแทรกการเสริมสร้างค่านิยมและการพัฒนาจริยธรรมอย่างสม่ำเสมอ

8. ในการเสริมสร้างค่านิยมที่ระบุไว้ในจุดหมาย ต้องปลูกฝังค่านิยมที่เป็นพื้นฐาน เช่น ขยัน ซื่อสัตย์ ประหยัด อดทน มีวินัย รับผิดชอบ ฯลฯ ควบคู่ไปด้วย

9. ในการจัดการเรียนการสอน ให้คำนึงถึงความต่อเนื่องกับหลักสูตรประถมศึกษาด้วย (กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 5)

ส่วนโครงสร้างของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มีลักษณะดังภาพประกอบ 1

กลุ่มวิชา	จำนวนคาบต่อสัปดาห์ต่อภาค								
	ม.1			ม.2			ม.3		
	บังคับ		เลือก	บังคับ		เลือก	บังคับ		เลือก
	แกน	เลือก	เสรี	แกน	เลือก	เสรี	แกน	เลือก	เสรี
1. ภาษา									
1.1 ภาษาไทย	4	-		4	-		4	-	
1.2 ภาษาต่างประเทศ	-	-		-	-		-	-	
2. วิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์									
2.1 วิทยาศาสตร์	3	-		3	-		3	-	
2.2 คณิตศาสตร์	3	-		3	-		-	-	
3. สังคมศึกษา	2	2		2	2		2	2	
4. พัฒนาบุคลิกภาพ			10			10			13
4.1 พลานามัย	1	2		1	2		1	2	
4.2 ศิลปศึกษา	1	-		1	-		1	-	
5. การงานและอาชีพ									
5.1 การงาน	-	2		-	2		-	2	
5.2 อาชีพ	-	-		-	-		-	-	
รวม	14	6	10	14	6	10	11	6	13
	30			30			30		

กลุ่มวิชา	จำนวนคาบต่อสัปดาห์ต่อภาค								
	ม.1			ม.2			ม.3		
	บังคับ		เลือก	บังคับ		เลือก	บังคับ		เลือก
	แกน	เลือก	เสรี	แกน	เลือก	เสรี	แกน	เลือก	เสรี
กิจกรรม									
1. กิจกรรมตามระเบียบ									
กระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการจัด									
กิจกรรมในสถานศึกษาสังกัด									
กระทรวงศึกษาธิการ									
1.1 กิจกรรมลูกเสือ-เนตรนารี									
หรือยุวกาชาดหรือผู้บำเพ็ญประโยชน์		1			1			1	
1.2 กิจกรรมอื่น ๆ		1			1			1	
2. กิจกรรมแนะแนว หรือกิจกรรม									
แก้ปัญหา หรือกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้		1			1			1	
3. กิจกรรมอิสระของผู้เรียน		2			2			2	
รวมทั้งหมด		35			35			35	

ภาพประกอบ 1 โครงสร้างหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง
พ.ศ. 2533)

หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลานามัย

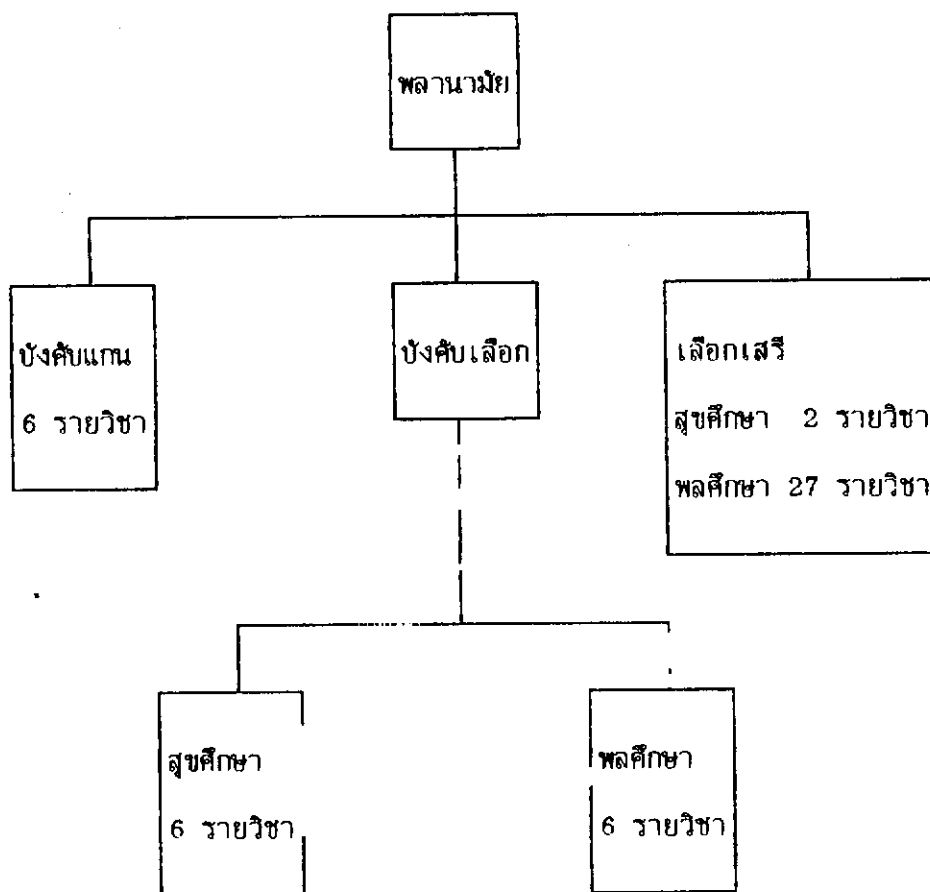
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลานามัย
อยู่ในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพ ซึ่งประกอบด้วย

วิชาบังคับแกน เรียกว่า วิชาพลานามัย ผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนเหมือนกัน กำหนดให้มี
เวลาเรียนสัปดาห์ละ 1 คาบ (1 คาบ เท่ากับ 50 นาที) มี 6 รายวิชา เรียนภาคเรียนละ 1
รายวิชา แต่ละรายวิชามีค่าหน่วยการเรียนรู้ เท่ากับ 0.5 หน่วยการเรียนรู้

วิชาบังคับเลือก เป็นวิชาที่เสริมวิชาบังคับแกน ประกอบด้วยวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา
ทั้งวิชาสุขศึกษาและวิชาพลศึกษา จะมีรายวิชาย่อยอีก 6 รายวิชา และกำหนดให้เรียนวิชาสุขศึกษา
ภาคเรียนละ 1 รายวิชา เรียนวิชาพลศึกษาภาคเรียนละ 1 รายวิชา แต่ละรายวิชามี
ค่าหน่วยการเรียนรู้ เท่ากับ 0.5 หน่วยการเรียนรู้ รวม 2 วิชา เรียนสัปดาห์ละ 2 คาบ

วิชาเลือกเสรี แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มวิชาสุขศึกษา มี 2 รายวิชา และกลุ่มวิชาพลศึกษา
มี 27 รายวิชา แต่ละรายวิชามีค่าหน่วยการเรียนรู้ เท่ากับ 0.5 หน่วยการเรียนรู้

โดยสรุปแล้ว ในหนึ่งภาคเรียน นักเรียนทุกคนจะได้เรียนวิชาบังคับแกน 1 รายวิชา
วิชาบังคับเลือก 2 รายวิชา คือ วิชาสุขศึกษา 1 รายวิชา และวิชาพลศึกษา 1 รายวิชา สำหรับ
วิชาเลือกเสรีนั้นอยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะเปิดสอนวิชาสุขศึกษาหรือพลศึกษาหรือไม่ ทั้งนี้
เพราะในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีจำนวนคาบเวลาเรียนของวิชาเลือกเสรีทุกวิชารวมกันเพียง
10 คาบ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีจำนวน 13 คาบ ต่อหนึ่งภาคเรียน ดังนั้นภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

วิชาพละนามัย

สำหรับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

วิชาพละนามัย ได้กำหนดจุดประสงค์ไว้ดังนี้

1. เพื่อให้มีทักษะการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
2. เพื่อให้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสรรพภาพทางกายและจิต
สุขภาพและสวัสดิภาพ
3. เพื่อให้เห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย การเล่นกีฬา การดูแลสุขภาพและสวัสดิภาพ
4. เพื่อให้มีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา และมีสุนทรีย์ที่ดี (กระทรวงศึกษาธิการ .

โครงสร้างและคำอธิบายรายวิชา วิชาพลานามัยบังคับแกน

โครงสร้างและคำอธิบายรายวิชาของหลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแกนได้กำหนดไว้ดังนี้
 วิชาบังคับแกน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

พ 101 พลานามัย 1 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

พ 102 พลานามัย 2 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

วิชาบังคับแกน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

พ 203 พลานามัย 3 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

พ 204 พลานามัย 4 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

วิชาบังคับแกน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

พ 305 พลานามัย 5 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

พ 306 พลานามัย 6 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

พ 101 พลานามัย 1 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรมยิมนาสติกเบื้องต้น เกี่ยวกับการกลิ้งตัว ม้วนตัว ย่อตัว การลงสู่พื้น และอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับยิมนาสติกเบื้องต้นมาแทนตามความเหมาะสม พร้อมทั้งให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

พ 102 พยานามัย 2 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรม เทเบิลเทนนิส ในเรื่องการจับไม้ การตีลูกหน้ามือ การตีลูกหลังมือ การเสิร์ฟลูก การรับลูก การส่งลูก การเล่นเกมและอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรม พลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับเทเบิลเทนนิสมาแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้ การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

พ 203 พยานามัย 3 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรมกรีฑา ในเรื่องการตั้งต้นการวิ่ง การเข้าสู่เส้นชัย การวิ่งผลัด การวิ่งข้ามรั้ว การกระโดดสูง การกระโดดไกล การทุ่มน้ำหนัก การขว้างจักร และอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกรีฑามาแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้ เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

พ 204 พยานามัย 4 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรม กระบี่กระบอง ในเรื่องการป้องกันตัว การหลบหลีก การตีลูกไม้ การรำและอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกระบี่กระบองมา แทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้ รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

พ 305 พละนามัย 5 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรม วอลเลย์บอล ในเรื่องการส่งลูก การรับลูก การตั้งลูก การตบลูก วิธีการเล่นในตำแหน่งต่าง ๆ ทั้งในขณะเป็นผู้เล่นฝ่ายส่งลูกและฝ่ายรับลูก การเล่นเป็นทีมและอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับกระป๋องของมาแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน

พ 306 พละนามัย 6 1 คาบ/สัปดาห์/ภาค 0.5 หน่วยการเรียนรู้

คำอธิบายรายวิชา

ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรมกายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรม บาสเกตบอล ในเรื่องการส่งลูก การรับลูก การเลี้ยงลูก การยิงประตู การรับลูกกระดอนจากแบบต่าง ๆ วิธีการเล่นในตำแหน่งต่าง ๆ ทั้งในขณะเป็นผู้เล่นฝ่ายรับและฝ่ายรุก การเล่นเป็นทีม และอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัย และสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรมพลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับบาสเกตบอลมาแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่า และนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (กระทรวงศึกษาธิการ.

2535 : 68 - 72)

เมื่อวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาพละนามัยบังคับแกนทั้ง 6 รายวิชา จะสามารถแยกคำอธิบายรายวิชาออกได้ 3 ส่วน คือ 1 ส่วนที่เป็นกิจกรรม 2 ส่วนที่เป็นเนื้อหาและ 3 ส่วนที่เป็นจุดประสงค์ (ปลายทาง) ตัวอย่างเช่น คำอธิบายรายวิชา พ 101 พละนามัย สามารถวิเคราะห์ได้ดังนี้

1. กิจกรรม คือ ให้มีส่วนร่วมและปฏิบัติจริงในกิจกรรม ให้เรียนรู้การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ

2. เนื้อหา คือ กายบริหาร การออกกำลังกายด้วยกิจกรรมยิมนาสติกเกี่ยวกับการกลิ้งตัว ม้วนตัว ย่อตัว การลงสู่พื้น และอื่น ๆ อย่างถูกต้อง ปลอดภัยและสนุกสนาน หรืออาจนำกิจกรรม พลศึกษาอื่น ๆ ที่มีคุณค่าเท่าเทียมกับยิมนาสติกเบื้องต้นมาแทนตามความเหมาะสม พร้อมกับให้เรียนรู้ การป้องกัน การแก้ไข การเสริมสร้างสุขภาพ

3. จุดประสงค์ (ปลายทาง) คือ เพื่อให้รู้หลักและวิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะ สมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย เห็นคุณค่าและนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2533 : 35 - 36)

โดยสรุปแล้วจุดมุ่งหมายที่สำคัญของวิชาพลานามัยบังคับแก่น ก็คือ ให้ผู้เรียนได้รู้หลักและ วิธีการออกกำลังกายที่ถูกต้อง มีทักษะเกี่ยวกับการออกกำลังกาย มีสมรรถภาพทางกายและทางจิต มีระเบียบวินัย ตลอดจนได้ฝึกออกกำลังกายหรือเล่นกีฬา เพื่อการพัฒนาและรักษาสมรรถภาพ ออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาคด้วยความพึงพอใจ และมีนิสัยรักการออกกำลังกายตลอดไป

การจัดการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ

ในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดให้จัดการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการ โดยกล่าวถึงกระบวนการไว้ 2 ประการ คือ

1. จัดกิจกรรมให้เป็นกระบวนการ ซึ่งหมายถึง การมีขั้นตอนต่าง ๆ ให้เด็กได้แสดงออก หรือปฏิบัติกิจกรรมโดยใช้ร่างกาย ความคิด การพูดในการเรียนเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ คือ ได้ความรู้ หลังจากทำกิจกรรมแล้ว

2. พัฒนาให้เด็กเกิดความสามารถเชิงกระบวนการ ซึ่งหมายถึง การปลูกฝังให้เด็กมีความสามารถในการปฏิบัติเป็นขั้นตอนคิดตัวไปใช้ใน ชีวิตจริง

เป้าหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ใช้กระบวนการ คือ การสอนที่ครูหลีกเลี่ยง การเป็นผู้อบอกความรู้แก่เด็กโดยตรง แต่จะจัดให้เด็กได้ทำกิจกรรมกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ อย่าง

เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้ เหมาะสมกับธรรมชาติและวัยของเด็กเหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชา เหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนและชีวิตจริง (จิพรพรรณ รัตนวิระประดิษฐ์. 2535 : 12)

สำหรับความหมายของกระบวนการและทักษะกระบวนการสรุปได้ดังนี้ กระบวนการ คือ แนวทางดำเนินการเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีขั้นตอน ซึ่งวางไว้อย่างเป็นลำดับตั้งแต่ต้นจนแล้วเสร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ กระบวนการต่าง ๆ นั้นมีหลายอย่าง เช่น กระบวนการสร้างความคิดรวบยอด คิดวิจารณ์ แก้ปัญหา ปฏิบัติ วิทยาศาสตร์ กลุ่ม เป็นต้น ส่วนทักษะกระบวนการเป็นกระบวนการหนึ่งที่นักวิชาการได้สังเคราะห์มาจากกระบวนการต่าง ๆ เป็นข้อสรุปที่ครบวงจรของกระบวนการ จึงยากกล่าวได้ว่า "ทักษะกระบวนการ" หมายถึง การปฏิบัติงานหรือกระบวนการทำงานที่ครบขั้นตอน ตั้งแต่เริ่มต้นจนงานแล้วเสร็จตามจุดประสงค์อย่างคืบคั้น ทักษะกระบวนการไม่ใช่การสอนหรือขั้นตอนการสอน แต่เป็นขั้นตอนการดำเนินงานและเป็นสิ่งที่คาดหวังว่าจะติดอยู่ในตัวผู้เรียน อันเป็นผลมาจากการได้ทำบ่อย ๆ ใช้น้อย ๆ จนกลายเป็นนิสัย (กรมวิชาการ. 2534 : 12)

ทักษะกระบวนการ จำแนกได้ 9 ขั้นตอน คือ

1. ตระหนักในปัญหาและความจำเป็น
2. คิดวิเคราะห์วิจารณ์
3. สร้างทางเลือกอย่างหลากหลาย
4. ประเมินและเลือกทางเลือก
5. กำหนด และลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ
6. ปฏิบัติด้วยความชื่นชม
7. ประเมินระหว่างปฏิบัติ
8. ปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ
9. ประเมินผลรวม เพื่อให้เกิดความภูมิใจ (กรมวิชาการ. 2534 : 16)

การนำกระบวนการหรือทักษะกระบวนการทำงานไปใช้ไม่จำเป็นต้องจำแนกถึง 9 ขั้นตอนก็ได้ แต่ต้องครบวงจรของการทำงาน ซึ่งวงจรของการทำงานที่ง่ายที่สุดจะประกอบด้วย 3 ขั้นตอน คือ

1. วางแผน (ตรงกับขั้นที่ 1 - 5 ของทักษะกระบวนการ)
2. ทำตามแผน (ตรงกับขั้นที่ 6 - 8 ของทักษะกระบวนการ)
3. ประเมินสรุป (ตรงกับขั้นที่ 9 ของทักษะกระบวนการ) (กรมวิชาการ.)

2534 : 23)

สุภาภรณ์ โอสถาพันธุ์ (2535 : 15) ได้เสนอแนวทางในการเลือกกระบวนการไว้ว่า ให้สังเกตพฤติกรรมบ่งชี้ในแต่ละจุดประสงค์ว่าอยู่ในกลุ่มพฤติกรรมด้านใด ความรู้ ความคิด ความเข้าใจ เจตคติ การปฏิบัติ หรือการนำไปใช้ แล้วเลือกกระบวนการที่อยู่ในกลุ่มพฤติกรรมนั้น ๆ

ดังภาพประกอบ 3

พฤติกรรมบ่งชี้	กระบวนการ
บอก ระบุ อธิบาย จำแนก	- ความรู้ความเข้าใจ
เปรียบเทียบ วิเคราะห์ แก้ปัญหา ฯลฯ	- คิดอย่างมีวิจารณญาณ
	- วิทยาศาสตร์ คณิตศาสตร์
	- ภาษา
	- แก้ปัญหา
	- กลุ่ม
ยอมรับ ตระหนัก เห็นคุณค่า อาสา	- สร้างความตระหนัก
ชักชวน ฯลฯ	- สร้างค่านิยม
	- สร้างเจตคติ
ทำ ประดิษฐ์ สร้าง เปรียบ แสดง	- ปฏิบัติ
แก้ปัญหา สาธิต ปฏิบัติ เขียน ทด อ่าน	- ทักษะกระบวนการ 9 ขั้น
	- แก้ปัญหา

ภาพประกอบ 3 การเลือกกระบวนการที่อยู่ในกลุ่มพฤติกรรมต่าง ๆ

บทบาทและหน้าที่ของครูในการสอนโดยเน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ

ในการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการนั้น ถึงแม้ว่าจะมีจุดศูนย์กลางอยู่ที่บทบาทของผู้เรียน ก็มิใช่ว่าบทบาทความรับผิดชอบของครูจะหมดไป ครูจะต้องคอยทำหน้าที่ส่งเสริมและช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ดังนี้

1. ครูจะต้องสนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยใช้กระบวนการต่าง ๆ หรือทักษะกระบวนการแก้ปัญหาด้วยตัวของผู้เรียนเอง และหลีกเลี่ยงการบอกความรู้
2. เนื้อหาสาระที่นำมาสอนควรตรวจสอบอย่างถี่ถ้วน ทั้งนี้เพื่อกำหนดความยากง่ายที่ผู้เรียนจะศึกษาโดยใช้กระบวนการหรือทักษะกระบวนการได้
3. ครูควรกำหนดภาระงานให้ชัดเจนเพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีโอกาสใช้กระบวนการหรือทักษะกระบวนการได้
4. ครูต้องยอมรับความจริงที่ว่า การเรียนรู้โดยเน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการนั้นใช้เวลามากแต่ก็มีคุณค่ามาก เพราะเป็นการฝึกให้ผู้เรียนมีความสามารถในการปฏิบัติเป็นระบบ คิดตัวไปใช้ในชีวิตรจริง
5. ขณะที่ผู้เรียนดำเนินการตามกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแล้ว ครูควรช่วยแนะแนวทางเพื่อให้กิจกรรมดำเนินต่อไปโดยไม่หยุดชะงัก
6. ก่อนสอนครูควรมีความเข้าใจและใช้กระบวนการต่าง ๆ หรือทักษะกระบวนการได้อย่างถูกต้อง และจัดทำแผนการสอนที่เน้นกระบวนการไว้แล้ว เพื่อจะได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
7. ครูควรใช้คำถามประเภทถามให้คิดเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้คิดได้กระทำกิจกรรมต่าง ๆ ต่อไป
8. ครูควรจัดเตรียมวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นที่ใช้ในกระบวนการให้แก่ผู้เรียนด้วย (จิรพรรณ รัตนวิระประสิทธิ์. 2535 : 15 - 16)

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู เพื่อให้นักเรียนมีพฤติกรรมตามที่หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) มุ่งหวังนั้น ครูต้องคำนึงถึงหลัก 3 ประการ คือ

1. สอนให้ได้ผลตามจุดประสงค์ของรายวิชาหรือเนื้อหาวิชาที่จะสอนโดยครูจะต้องศึกษาจุดประสงค์ของรายวิชาหรือเนื้อหาวิชาที่จะสอน เพื่อพิจารณาว่าจุดประสงค์ของรายวิชานั้น มุ่งพัฒนาผู้เรียนด้านความรู้ เจตคติหรือการปฏิบัติ

2. คำนึงถึงธรรมชาติของแต่ละรายวิชาและเนื้อหา

3. มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา รู้จักทำ รู้จักพัฒนา และมีค่านิยมที่ดีงาม โดยครูต้องวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างเป็นระบบ คิดเป็นกระบวนการ

การที่ครูจะวางแผนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักการทั้ง 3 ข้อดังกล่าว นั้น สิ่งที่จะต้องนำมาพิจารณาเป็นอันดับแรก คือ จุดประสงค์การเรียนรู้ เพราะจะช่วยกำหนดทิศทางให้ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ในการสอนแต่ละครั้ง ถ้าครูผู้สอนกำหนดจุดประสงค์ไว้ชัดเจน จะทำให้การสอนดำเนินไปด้วยดี และมีความสัมพันธ์สอดคล้องกับการวัดผลด้วย

สำหรับการจัดให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในทักษะกระบวนการนั้นต้องการปลูกฝังให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ 6 ประการ คือ

1. เป็นผู้ทำงานโดยนึกถึงความจำเป็น เห็นประโยชน์คุณค่าของงานที่มีต่อส่วนรวมก่อนลงมือทำ

2. เป็นผู้ใฝ่ใจกว้าง ยอมรับฟังความคิดเห็นหลากหลาย ไม่ยึดติดความคิดเดียว

3. เป็นผู้ตัดสินใจเลือกแนวทางปฏิบัติอย่างใช้เหตุผล ไม่มีความลำเอียง

4. เป็นผู้คิดวางแผนล่วงหน้าก่อนลงมือทำทุกครั้ง

5. เป็นผู้คอยติดตามตรวจสอบผลงานและปรับปรุงงานให้ดีขึ้นกว่าเดิมอยู่เสมอ

6. เป็นผู้ที่มีความพอใจในการทำงานและปฏิบัติงานทุกครั้งด้วยความเอาใจใส่อย่าง

สม่ำเสมอ (กรมวิชาการ. 2534 : 41)

แนวการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการทั้ง 9 ขั้น ครูผู้สอนต้องวางแผนกำหนดกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมไปตามลำดับขั้นตอนของทักษะกระบวนการ ในส่วนของหัวข้อของกิจกรรมนั้นอาจจะมี 9 หัวข้อหรือน้อยกว่า หรือมากกว่าก็ได้ขึ้น

อยู่กับครูผู้สอนจะวางแผน แต่เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของกิจกรรมแล้วมีขั้นตอนของทักษะกระบวนการครบทุกขั้นตอน ต่อไปนี้เป็นข้อเสนอแนะแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนโดยใช้ทักษะกระบวนการ

ทักษะกระบวนการ	แนวการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 1 ตระหนักในปัญหาและความจำเป็น	ครูนำเสนอกรณีหรือสถานการณ์หรือจัดสถานการณ์ที่สะท้อนให้เห็นปัญหาความขัดแย้ง เรื่องที่จะศึกษา อาจจะกระทำโดยใช้สื่อประกอบ เช่น - รูปภาพ - การแสดงบทบาทสมมติ - ข่าว/เหตุการณ์ปัจจุบัน - การศึกษา - สไลด์/ภาพยนตร์/วีดิทัศน์ สถานการณ์จริง หรือสถานการณ์จำลอง
ขั้นที่ 2 คิดวิเคราะห์วิจารณ์	1. ครูใช้คำถาม แบบฝึก หรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกรณีศึกษามาให้นักเรียนวิเคราะห์วิจารณ์ในการกำหนดประเด็นปัญหา และสาเหตุของปัญหา 2. ครูให้นักเรียนค้นคว้าหาข้อมูลที่จำเป็นโดยศึกษาเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม
ขั้นที่ 3 เสนอทางเลือกอย่างหลากหลาย	ครูสนับสนุนและกระตุ้นให้นักเรียนได้เสนอแนวทางหรือวิธีการที่จะนำไปสู่การแก้ปัญหาหรือเกิดการเรียนรู้

ทักษะกระบวนการ	แนวการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 4 ประเมินและเลือกทางเลือก	1. ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนร่วมกันสร้างเกณฑ์ โดยคำนึงถึงวิธีใช้ ใช้ดำเนินการ และผลผลิต เพื่อใช้ในการพิจารณาตัดสินเลือกทางเลือก โดยการระดมสมอง อภิปราย หรือค้นคว้าเพิ่มเติม 2. ครูให้ผู้เรียนร่วมกันประเมินและเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหา หรือการเรียนรู้ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับเกณฑ์ที่กำหนด
ขั้นที่ 5 กำหนดและลำดับขั้นตอนการปฏิบัติ	ครูให้นักเรียนร่วมกันวางแผนการทำงานของตนเองหรือร่วมกันวางแผนการทำงานของกลุ่มตามขั้นตอนดังนี้ - ศึกษาข้อมูลพื้นฐาน - กำหนดวัตถุประสงค์ - กำหนดขั้นตอนการทำงาน - กำหนดผู้รับผิดชอบ - กำหนดระยะเวลาการทำงาน - กำหนดวิธีการประเมิน
ขั้นที่ 6 ปฏิบัติด้วยความชื่นชม	ครูเปิดโอกาสให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้และส่งเสริมสนับสนุน

ทักษะกระบวนการ	แนวการจัดกิจกรรม
ขั้นที่ 7 ประเมินระหว่างปฏิบัติ	1. ครูชี้บอกรให้เห็นความสำคัญของการประเมินหรือตรวจสอบระหว่างปฏิบัติ 2. ครูแนะแนวทางในการตรวจสอบการปฏิบัติงานโดยเทียบกับขั้นตอนในแผนการปฏิบัติงาน 3. ครูให้นักเรียนอภิปรายผลการตรวจสอบในแต่ละขั้นตอน
ขั้นที่ 8 ปรับปรุงให้ดีขึ้นอยู่เสมอ	1. นักเรียนนำเสนอสิ่งที่ได้จากการประเมินในแต่ละขั้นตอนมาหาแนวทางแก้ไข/พัฒนา 2. นักเรียนลงมือแก้ไข/พัฒนาการปฏิบัติงานหรือขั้นตอนในแผนการปฏิบัติงาน
ขั้นที่ 9 ประเมินผลรวมเพื่อให้เกิดความภาคภูมิใจ	1. ครูให้นักเรียนนำเสนอผลงานที่ปฏิบัติเสร็จแล้ว 2. ครูนำอภิปรายเพื่อชี้ให้เห็นถึงพัฒนาการของการปฏิบัติงาน 3. ครูชี้ให้เห็นประโยชน์ของผลงานของนักเรียน

กระบวนการนำหลักสูตรไปใช้

เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จตามหลักการ จุดมุ่งหมาย และ แนวดำเนินการของหลักสูตร วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2529 : 172) ได้เสนอแนะแนวทางในการนำหลักสูตรไปใช้ไว้ 3 ขอบข่าย ดังนี้

1. การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
2. การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรหรือวิธีการสอนของครู
3. การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ ภายในโรงเรียนให้หลักสูตรบรรลุเป้าหมาย

ซึ่งหมายถึง การจัดบุคลากร สถานที่ อุปกรณ์ เอกสาร ฯลฯ

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

เนื่องจากหลักสูตรที่กำหนดให้ใช้ในโรงเรียนทั่ว ๆ ไปนั้น เป็นหลักสูตรแม่บทที่จัดทำขึ้นสำหรับใช้ทั่วประเทศ หรือเรียกได้ว่าเป็นหลักสูตรระดับชาติ ถึงแม้ว่าหลักสูตรจะได้กำหนดหลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหาวิชา กิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผลไว้แล้วก็ตาม เมื่อจะนำไปใช้จริงครูผู้สอนจะต้องนำหลักสูตรนั้นมาปรับให้เหมาะสมกับสภาพของโรงเรียนหรือท้องถิ่นก่อน ซึ่งเรียกว่า การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน นั่นก็คือ การตีความหมายของหลักสูตรและการกำหนดรายละเอียดของหลักสูตรที่จะนำมาใช้ในโรงเรียนของตนเพิ่มขึ้น สิ่งที่ผู้สอนจะต้องนำมาตีความ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ที่เกี่ยวข้องกับปรัชญา จุดมุ่งหมายทั่วไป จุดมุ่งหมายเฉพาะของวิชา และคำอธิบายรายวิชาเพื่อกำหนดรายละเอียดของเนื้อหา ซึ่งจะทำให้ผู้สอนได้ทราบถึงจุดเน้นของหลักสูตร ได้แก่ พฤติกรรมที่คาดหวัง แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และเนื้อหาของแต่ละรายวิชาที่ผู้สอนจะได้นำไปกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้และจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียนและท้องถิ่นต่อไป (วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. 2529 : 174)

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2533 : 32 - 33) ได้เสนอแนะวิธีดำเนินการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ดังนี้

1. ศึกษาวิเคราะห์หลักการ จุดหมาย และแนวดำเนินการของหลักสูตร ซึ่งเปรียบเสมือนจุดประสงค์ หรือเป้าหมายสูงสุดที่หลักสูตรต้องการให้เกิดการพัฒนากับผู้เรียน
2. ศึกษาวิเคราะห์จุดประสงค์ของวิชา ซึ่งเปรียบเสมือนจุดประสงค์ทั่วไปที่ได้กำหนดหลักสูตรกว้าง ๆ ที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียน
3. ศึกษาวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชา ซึ่งเปรียบเสมือนจุดประสงค์เฉพาะที่หลักสูตรได้กำหนดขึ้นเพื่อสำหรับการนำไปใช้กำหนดเป็นจุดประสงค์การเรียนรู้ต่อไป ซึ่งจะประกอบด้วยกิจกรรม เนื้อหา และจุดประสงค์หรือจุดเน้นของรายวิชาที่ต้องการให้เกิดกับผู้เรียนเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในรายวิชานั้น ๆ

หลังจากศึกษาวิเคราะห์คำอธิบายรายวิชาแล้ว จะนำผลจากการวิเคราะห์มากำหนดเป็นโครงการสอนระยะยาว ซึ่งจะประกอบด้วย จุดประสงค์การเรียนรู้ เวลา (จำนวนคาบที่สอน) เนื้อหา กระบวนการ สื่อ และการประเมินผล จากนั้นนำโครงการสอนมาจัดทำเป็นแผนการสอนรายคาบต่อไป สำหรับโครงการสอนที่จะต้องจัดลำดับการสอนไว้อย่างต่อเนื่อง ใช้ความสามารถและความสนใจของผู้เรียนเป็นพื้นฐานของการจัดลำดับการสอน และสามารถพัฒนาตามปรัชญาหรือแนวนโยบายของโรงเรียน พัฒนาตามเป้าหมายของวิชา และแหล่งวิทยาการ ตลอดจนพัฒนาตามความต้องการของนักเรียน สิ่งแวดล้อมและอุปกรณ์ต่าง ๆ ได้ (วาสนา คุณาภิสิทธิ์. 2529 : 187)

การใช้วิธีสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตรหรือวิธีการสอนของครู

เมื่อแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแล้ว กระบวนการต่อไปของการนำหลักสูตรไปใช้คือ การสอนของครู ถ้าครูผู้สอนมีการเตรียมการสอน มีความเอาใจใส่ต่อการสอน รู้จักเลือกใช้วิธีสอนให้เหมาะสมกับเนื้อหาของหลักสูตรในแต่ละเรื่อง สอนให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของหลักสูตร การนำหลักสูตรไปใช้ก็จะบรรลุตามจุดมุ่งหมาย ดังนั้นครูผู้สอนจึงเป็นบุคคลสำคัญหรือเป็นหัวใจของการนำหลักสูตรไปใช้

สำหรับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) นี้ กำหนดให้ครูผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการเพื่อ

ต้องการให้ผู้เรียนตัดสินใจในการทำงานที่เป็นกระบวนการตามเหตุผลที่ว่า ทักษะกระบวนการคือ บ่อสรุปของกระบวนการทำงานทั้งหลาย การฝึกให้ผู้เรียนได้ทำบ่อย ๆ ใช้บ่อย ๆ ตามขั้นตอนต่าง ๆ ของทักษะกระบวนการจะนำไปสู่นิสัยในการทำงานที่พึงประสงค์ คือ คิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาเป็น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเองในอนาคต (กรมวิชาการ. 2534 : 42 - 43) ดังนั้นการสอนของครูจะต้องหลีกเลี่ยงการเป็นผู้บอกความรู้แก่ผู้เรียนโดยตรง แต่จะจัดให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมตามกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ อย่างเหมาะสมกับลักษณะเนื้อหาวิชา และเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมของโรงเรียนตลอดจนชีวิตจริง

โดยสรุปแล้ว การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจะเป็นลักษณะแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง (Child - Center) ผู้สอนจะต้องเลือกใช้วิธีสอนต่าง ๆ ให้ตรงตามจุดมุ่งหมาย และเหมาะสมกับสภาพการเรียน ซึ่งมีแนวทางดำเนินการดังนี้

1. มีความเชื่อมั่นว่านักเรียนทุกคนเรียนรู้ได้ ถ้าครูจัดประสบการณ์อย่างเหมาะสม
2. วิเคราะห์หาจุดที่จะพัฒนาของนักเรียน โดยการเปรียบเทียบความสามารถที่ควรจะเป็นและความสามารถที่เป็นอยู่ เพื่อกำหนดความสามารถที่จะพัฒนาของนักเรียนทั้งชั้นหรือเฉพาะรายบุคคล
3. แสวงหา คัดเลือก วิธีการพัฒนาที่เหมาะสม สอดคล้องกับความสามารถที่จะพัฒนา
4. ลงมือปฏิบัติการสอนด้วยกลวิธีหลากหลาย ให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริงมากกว่าฟังหรืออ่านเพียงอย่างเดียว
5. ตรวจสอบความก้าวหน้าของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อหาทางเร่งและปรับปรุงความก้าวหน้าของนักเรียน
6. นำผลงานของนักเรียนไปเสนอในที่ประชุมต่าง ๆ อย่างภาคภูมิใจ (กรมวิชาการ. 2533 : 14)

การจัดปัจจัยและสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

การที่จะนำหลักสูตรไปใช้ให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามความมุ่งหมายได้มากน้อยเพียงใดนั้นจะต้องอาศัยปัจจัยอื่น ๆ ประกอบอีกหลายด้าน เช่น อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

เป็นต้น สิ่งเหล่านี้จะช่วยส่งเสริมการปฏิบัติงานของครูผู้สอนให้มีประสิทธิภาพสอดคล้องกับเป้าหมายของการศึกษาคตามหลักสูตรมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะวิชาพลานามัยเป็นวิชาที่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยการปฏิบัติเป็นส่วนใหญ่ จึงมีความจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกประกอบ การเรียนการสอนให้เพียงพอ เหมาะสมและปลอดภัย (วาสนา คุณากุลสิทธิ์. 2529 : 202)

ถ้าในขณะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีอุปกรณ์ไม่เพียงพอ สถานที่ไม่เอื้ออำนวยในการจัดกิจกรรม ก็จะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย ไม่สนใจและไม่เห็นคุณค่าของการเรียน ทำให้สูญเสียเวลา โดยเปล่าประโยชน์และผู้เรียนเกิดเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาพลานามัย (โพธิ์ชัย จัยสิน. ม.ป.ป. : 178 - 179)

วาสนา คุณากุลสิทธิ์ (2529 : 203) ได้เสนอหลักการจัดและวางแผนเกี่ยวกับอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก แก่ผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้คือ ผู้บริหาร ครูพลศึกษา สถาปนิก และบุคคลอื่น ๆ ไว้ดังต่อไปนี้

1. ชุมชนทุกชุมชนจำเป็นต้องมีสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา เล่นกีฬาและกิจกรรมนันทนาการ โรงเรียนควรจัดสิ่งเหล่านี้ให้สัมพันธ์กับความต้องการของชุมชน
2. ประเภท ขนาด และสถานที่ตั้งของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวก จะต้องสัมพันธ์กับชุมชนโดยรวม
3. ควรมีการวางแผนจัดสิ่งอำนวยความสะดวกให้สอดคล้องกับลักษณะทางสังคมและลักษณะทางเศรษฐกิจของชุมชน
4. ควรมีการวางแผนจัดสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกโดยพิจารณาถึงการใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่กับการใช้เป็นแหล่งช่วยเสริมสร้างสมรรถภาพ
5. โปรแกรมการวางแผนควรจะต้องสอดคล้องกับความสนใจและความต้องการของประชาชนทุกคน
6. กำหนดกฎระเบียบเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกไว้เพื่อความสะดวกและปลอดภัย

7. มีการร่วมมือกันในการวางแผนอย่างใกล้ชิดระหว่างองค์การและหน่วยงานต่าง ๆ ในชุมชนเกี่ยวกับการออกแบบอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกให้เหมาะสมสำหรับกิจกรรม พลศึกษา การเล่นกีฬาและนันทนาการ

8. ควรเชิญหน่วยงาน องค์การ หรือบุคลากรอื่น ๆ ที่มีความสนใจในการวางแผนหลักสูตร เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผนด้วย

9. มีการตั้งที่ปรึกษา ซึ่งมีความเชี่ยวชาญในงานการวางแผนไว้ด้วย

10. ควรมีการสำรวจและประเมินผลแหล่งงบประมาณและใช้ให้เป็นประโยชน์ให้มากที่สุด

11. ใช้ข้อคิดและข้อเสนอแนะของสื่อมวลชนต่าง ๆ ให้เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน

เนื่องจากสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกมีสำคัญดังกล่าวข้างต้น กองส่งเสริมพลศึกษา และสุขภาพ กรมพลศึกษา (2522) ได้ดำเนินการวิจัยและจัดสัมมนาทางวิชาการเพื่อหาเกณฑ์ มาตรฐานในการกำหนดบุคลากร งบประมาณ และสถานที่ในการพัฒนาการพลศึกษาและกีฬาของ สถานศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา อุดมศึกษาขึ้น ได้สรุปผลการวิจัยและสัมมนา ไว้ดังนี้

1. อาคาร

ให้มีอาคารพลศึกษา 1 โรง สระว่ายน้ำ 1 สระ และห้องสนันทนาการกิจกรรม เข้าจังหวัดตามขนาดของโรงเรียน ดังนี้

1.1 โรงเรียนขนาดเล็ก (ไม่เกิน 12 ห้องเรียน) มีอย่างน้อย 1 ห้อง

1.2 โรงเรียนขนาดกลาง (ไม่เกิน 37 ห้องเรียน) มีอย่างน้อย 2 ห้อง

1.3 โรงเรียนขนาดใหญ่ (มากกว่า 37 ห้องเรียน) มีอย่างน้อย 2 ห้อง

2. สถานที่ กำหนดไว้ดังตาราง 1

ตาราง 1 ขนาดสถานที่ทางพลศึกษาและกีฬาระดับมัธยมศึกษา

สถานที่	โรงเรียนขนาดเล็ก	โรงเรียนขนาดกลาง	โรงเรียนขนาดใหญ่
- สนามกรีฑามาตรฐาน 400 เมตร ภายในบวรจุสนาม			
ฟุตบอลมาตรฐาน	1 สนาม	1 สนาม	1 สนาม
- สนามบาสเกตบอล	1 สนาม	2 สนาม	2 สนาม
- สนามวอลเลย์บอล	1 สนาม	2 สนาม	2 สนาม
- สนามตะกร้อ	1 สนาม	2 สนาม	2 สนาม
- สนามเทนนิส	1 สนาม	2 สนาม	2 สนาม
- สนามแฮนด์บอล	1 สนาม	2 สนาม	2 สนาม

ความสัมพันธ์ของสื่อการสอนที่มีต่อการใช้หลักสูตร

ความหมายของสื่อการสอน

คำว่า "สื่อ" มาจากภาษาละตินว่า "Between" แปลว่า "ระหว่าง" ดังนั้นคำว่าสื่อจึงหมายถึง สิ่งที่เป็นพาหนะนำข้อมูลจากแหล่งกำเนิดไปสู่ผู้รับ และคำว่า "การสอน" คือ การเตรียมข้อมูลเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ขึ้น (วารินทร์ รัชมิพรหม. 2531 : 14 - 17) เมื่อนำทั้งสองคำมารวมกัน "สื่อการสอน" จึงหมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่ใช้เป็นตัวกลางในกระบวนการเรียนการสอน เพื่อช่วยให้การเรียนการสอนนั้นดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพตามจุดมุ่งหมาย (ไชยยศ เรืองสุวรรณ. 2526 : 137)

บทบาทของสื่อการสอนต่อการเรียนรู้

การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจากเดิมไปสู่พฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร และพฤติกรรมใหม่นี้เป็นผลมาจากประสบการณ์หรือการฝึกฝน มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติหรือสัญชาตญาณ หรือวุฒิภาวะ หรือความบังเอิญ (อารี พันธุภูมิ. 2534 : 86)

จากความหมายของการเรียนรู้ดังกล่าวสื่อการสอนจึงมีบทบาทต่อการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยตรงในด้านการกระตุ้นความสนใจต่อสิ่งที่จะเรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติกิจกรรม เกิดประสบการณ์ที่เป็นรูปธรรมเพื่อเป็นตัวอย่างสำหรับการเรียนรู้กระบวนการหรือความคิดรวบยอดที่สลับซับซ้อน ตลอดจนสร้างบรรยากาศความเป็นกันเอง และสร้างสภาพการณ์ที่เปิดกว้างต่อการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น (ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคนอื่น ๆ. 2529 : 25)

ประเภทของสื่อการสอน

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2526 : 141) ได้แบ่งประเภทของสื่อการสอนตามลักษณะรูปร่างของสื่อไว้ 4 ประเภท คือ

1. สื่อประเภทเครื่องมือ เป็นสื่อที่ได้มาจากความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์แขนงวิศวกรรมไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ เช่น เครื่องฉาย เครื่องเสียง วิทยุและโทรทัศน์ รวมทั้งแผ่นป้ายต่าง ๆ
2. สื่อประเภทวัสดุ หมายถึง สื่อที่เป็นผลิตผลมาจากวิทยาศาสตร์ เป็นวัสดุที่มีการผูกพันเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เช่น แผนที่ แผนภูมิ ภาพโฆษณา รูปภาพ หุ่นจำลอง และของจริงต่าง ๆ
3. สื่อประเภทวิธีการ หมายถึง สื่อประเภทเทคนิค ระบบ กระบวนการต่าง ๆ เช่น การสาธิต การศึกษานอกสถานที่ การทดลอง การแสดงละคร นิทรรศการ เป็นต้น
4. สื่อประสม หมายถึง การนำสื่อประเภทต่าง ๆ ทั้งที่เป็นเครื่องมือ วัสดุและวิธีการมาใช้ร่วมกันอย่างสัมพันธ์กันในลักษณะที่สื่อแต่ละอย่างส่งเสริมสนับสนุนซึ่งกันและกัน เช่น บทเรียน โปรแกรม ชุดการสอน การจัดการเรียนแบบศูนย์การเรียน เป็นต้น

หลักการเลือกสื่อการสอน

ในการเลือกใช้สื่อการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน เนื้อหาและจุดประสงค์ของการเรียนนั้น ผู้สอนจะต้องมีความเข้าใจในคุณค่าและขีดจำกัดความสามารถของสื่อการสอนแต่ละชนิดเป็นอย่างดี จึงจะช่วยให้สามารถใช้สื่อการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและได้ผลเต็มที่

สำหรับหลักในการเลือกสื่อการสอนนั้น พอสรุปได้ดังนี้

1. ต้องมีความเหมาะสมและสัมพันธ์กับจุดประสงค์ ตลอดจนเนื้อหาของบทเรียนใน คาบเรียนนั้น ๆ
2. ต้องมีความเหมาะสมกับความรู้และประสบการณ์ของผู้เรียน
3. ต้องมีความเหมาะสมกับวัย ระดับความสนใจและความสามารถของผู้เรียน
4. ต้องมีความน่าสนใจ ทันสมัย วิธีใช้ไม่ยุ่งยากซับซ้อนและเหมาะสมกับเวลา
5. เทคนิคการผลิตดี เช่น เกี่ยวกับขนาด สี เสียง ภาพ ความเป็นจริง การดูใจ เป็นต้น และถ้าผลิตเองควรคุ้มค่ากับเวลาและการลงทุน (ไชยยศ เรืองสุวรรณ. 2526 : 157)

ความจำเป็นและความสำคัญของสื่อการสอนสำหรับวิชาพลานามัย

เนื่องจากสื่อการสอนมีประโยชน์โดยตรงต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ เพราะช่วยให้ผู้เรียน เกิดความรู้ ความจำ ความเข้าใจ มีเจตคติที่ดี ตลอดจนเกิดทักษะในการปฏิบัติมากขึ้น ดังที่ได้ กล่าวมาแล้วข้างต้น สำหรับในส่วนของวิชาพลานามัยนั้น ศรีสุตา จริยากุล และคนอื่น ๆ (2529 : 226) ได้สรุปความจำเป็นและความสำคัญของสื่อการสอนไว้ดังนี้คือ

1. ผู้เรียนมีความสนใจในเรื่องที่จะเรียนและฝึกปฏิบัติมากขึ้น ไม่หลบหลีกที่จะเรียนใน เรื่องนั้น ๆ
2. ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติอย่างทั่วถึงไม่เบื่อหน่าย
3. ช่วยประกอบการสาธิตหรือการแสดงได้ชัดเจน ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น
4. ช่วยประกอบการสอนในเรื่องที่ค่อนข้างยากให้เป็นเรื่องง่าย เพราะสามารถนำมา แสดงหรือปฏิบัติให้เห็นข้อเท็จจริงได้

5. เป็นสิ่งดึงดูดใจให้นักเรียนอยากเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้น เพราะกิจกรรมในวิชา
พละนามักจำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมทุกคาบการเรียน

การวัดและประเมินผลกับการใช้หลักสูตร

ความหมายของการวัดและประเมินผล

การวัดผล (Measurement) หมายถึง กระบวนการในการกำหนดค่าตัวเลขหรือ
สัญลักษณ์ภายใต้เงื่อนไขหรือกฎเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่ง ให้แก่วัตถุ สิ่งของ หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ
(ผาณิต บิลมาศ. 2530 : 6)

การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การกำหนดค่าหรือตีค่าหรือวัดคุณค่าในสิ่งที่
ต้องการจะทราบในทางรวม ๆ เช่น กำหนดค่าว่า ดี เลว สวย เป็นต้น ในการกำหนดค่าหรือ
ตีความนั้น อาศัยจากการทดสอบและวัดผลมาประมวล แล้วลงความเห็นว่าเป็น "ดี" "สวย" หรือ
"ไม่สวย" (วิริยา บุญชัย. 2529 : 9)

สำหรับลำดับขั้นตอนในการวัดและประเมินผลนั้น จะต้องทำอย่างมีระบบ ซึ่งบุญเชิด
ภิญโญนันทพงษ์ (2529 : 9 - 10) ได้กำหนดขั้นตอนไว้ดังนี้

1. กำหนดหลักการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร
2. เปลี่ยนจุดมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรให้เป็นจุดประสงค์การเรียนรู้
3. กำหนดสถานการณ์ ประสพการณ์ กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนแสดงออกตาม
จุดมุ่งหมาย แล้วคัดเลือกเครื่องมือวัด และวิธีวัดให้สอดคล้อง เหมาะสมกับข้อมูลที่จะวัดนั้น
4. ทำการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ หลังจัดบันทึกไว้เพื่อเปรียบเทียบ
5. สรุปผลตัดสิน ซึ่งในขั้นนี้จะเป็นการผสมผสานข้อมูลต่าง ๆ ของทุกรายการที่วัดแล้ว
วินิจฉัยบ่งชี้ลงไปว่าผลที่ประเมินนั้นเป็นอย่างไร

ส่วนการวัดและการประเมินผลจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่
กับการที่ได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมายในการประเมินไว้ชัดเจนหรือไม่ นอกจากนั้นการเลือกเครื่องมือ
วัดจะต้องสอดคล้องและเหมาะสมกับข้อมูลที่จะวัด ควรใช้เทคนิคการวัดหลาย ๆ วิธี และต้องศึกษา

จุดเด่นจุดด้อยของเครื่องมือแต่ละชนิดด้วย เพื่อจะได้ใช้ให้ถูกวิธี และที่สำคัญความผิดพลาดหรือความคลาดเคลื่อนของคะแนนที่อาจเกิดขึ้นได้เสมอในการวัดนั้นจะมีสาเหตุจาก ธรรมชาติของสิ่งที่วัด คุณภาพของเครื่องมือ และตัวผู้วัดเอง

เครื่องมือในการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

การจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้น ต้องมีการวัดความก้าวหน้าของผู้เรียนและวัดความสัมฤทธิ์ในการเรียนของผู้เรียน โดยใช้จุดมุ่งหมายของการสอนและของหลักสูตรเป็นเกณฑ์ในการพิจารณา เครื่องมือหรือกระบวนการสำหรับวัดความก้าวหน้า หรือความสัมฤทธิ์นั้นเรียกว่าแบบทดสอบ (Test)

แบบทดสอบในการวัดผลทางการศึกษานั้น วิริยา บุญชัย (2529 : 8 - 9) ได้แบ่งไว้ 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher-Made Test) เป็นแบบทดสอบที่พบอยู่โดยทั่วไป โดยครูสร้างขึ้นเพื่อใช้กับนักเรียนของตน มีลักษณะดังนี้

- 1.1 เหมาะสมกับหน่วยการสอนที่ครูกำหนดเนื้อหาและความยากง่ายไว้
- 1.2 การสร้างแบบทดสอบนั้น วิธีการ เครื่องมือ และการให้คะแนน ขึ้นอยู่กับ การกำหนดของครูเอง โดยอาศัยความเที่ยงตรงจากหลักสูตรเป็นเกณฑ์
- 1.3 แบบทดสอบอาจจะไม่เป็นไปตามคะแนนมาตรฐานของส่วนการศึกษานั้น ๆ แต่เป็นคะแนนที่ครูรวบรวมไว้ตลอดปี และสร้างคะแนนมาตรฐานขึ้นใช้เอง
- 1.4 เป็นแบบทดสอบที่สร้างขึ้นได้เร็ว ดังนั้นวิธีการอาจจะไม่ดีเท่ากับแบบทดสอบมาตรฐาน
- 1.5 ไม่เหมาะกับการนำไปใช้สำหรับครูคนอื่น ๆ เหมาะสำหรับใช้ในส่วนการศึกษา หรือท้องถิ่นนั้น ๆ

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มีวิธีการ เครื่องมือและการให้คะแนนคงที่ โดยสามารถใช้แบบทดสอบนี้ทดสอบในต่างสถานที่ต่างเวลาได้ แบบทดสอบมาตรฐานนี้ นอกจากจะมีวิธีการ เครื่องมือการให้คะแนนคงที่แล้วยังต้องมีความเที่ยงตรง (Validity) ความเชื่อถือได้ (Reliability) และมีเกณฑ์ปกติ (Norm) ด้วย

ในการสร้างแบบทดสอบนั้น จะต้องสร้างให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษา 3 ประการ คือ ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ด้านจิตพิสัย (Affective Domain) และด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain)

การประเมินผลการเรียนตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียน

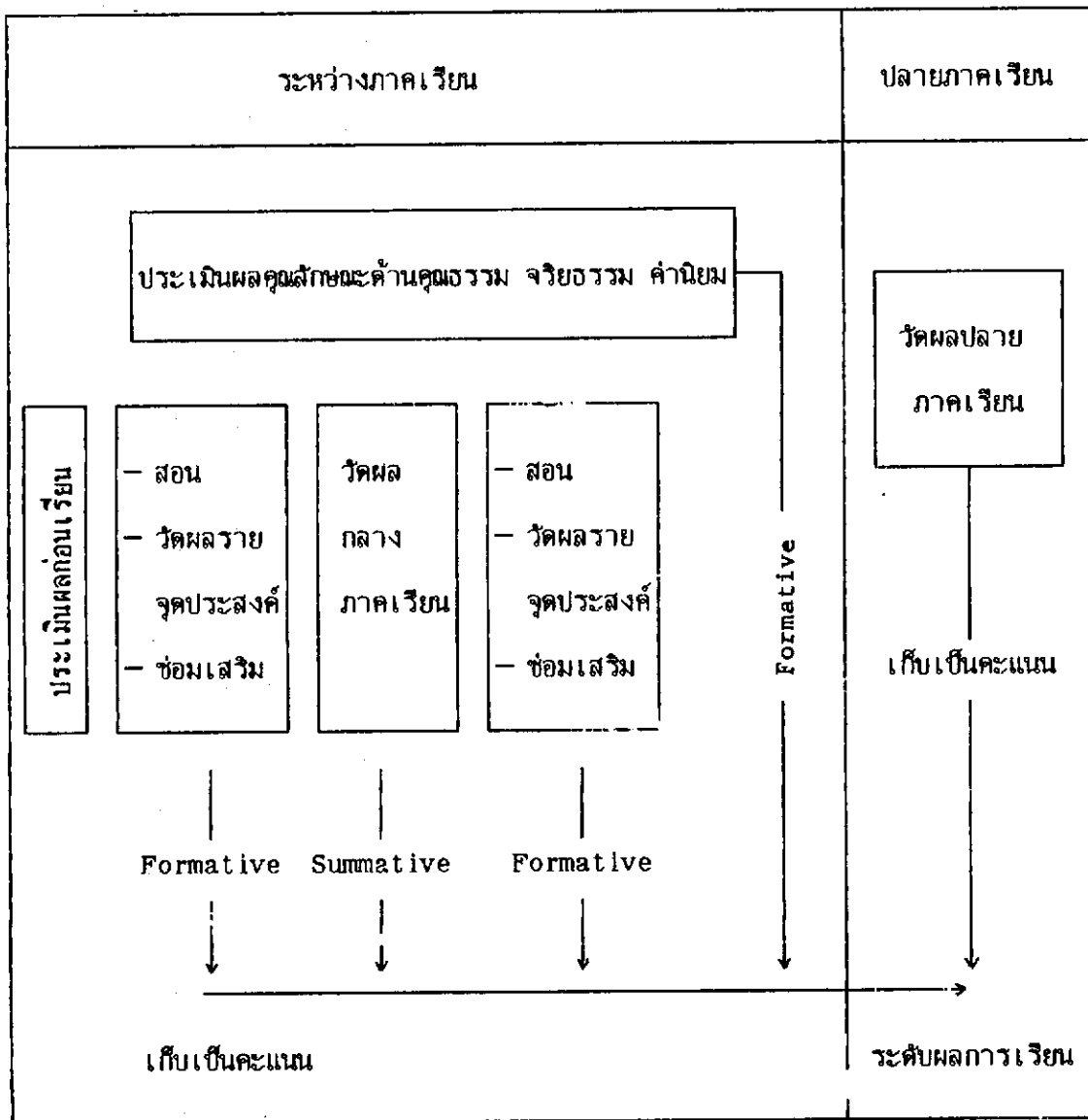
พ.ศ. 2533

การประเมินผลการเรียนเป็นสิ่งสำคัญและเป็นส่วนหนึ่งของการสอนของครู ในระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วย การประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) พ.ศ. 2533 ได้กำหนดจุดมุ่งหมายให้การประเมินผลการเรียนเป็นไปเพื่อการพัฒนาผู้เรียน ทั้งด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย จิตริบย และนำกระบวนการต่าง ๆ ไปใช้ในการดำรงชีวิต จึงกำหนดให้สถานศึกษาเป็นผู้ประเมินผลการเรียนโดยต้องได้รับความเห็นชอบจากกลุ่มโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องเกณฑ์และแนวดำเนินการเกี่ยวกับการประเมินผลการเรียน สำหรับวัตถุประสงค์ของการประเมินผลนั้น เป็นการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนและตัดสินผลการเรียน

การประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนจะต้องกระทำอย่างสม่ำเสมอ หรือเมื่อสิ้นสุดการสอนในแต่ละหน่วยย่อย ถ้าพบว่าผู้เรียนคนใดมีความสามารถไม่ถึงเกณฑ์ของแต่ละจุดประสงค์จะต้องทำการสอนซ่อมเสริมเพื่อแก้ไขข้อบกพร่อง และประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง

ส่วนการประเมินผลเพื่อตัดสินผลการเรียน เป็นการนำผลการประเมินต่าง ๆ ที่ได้กระทำมาตลอดภาคเรียนมาเปลี่ยนให้เป็นระดับผลการเรียน (กรมวิชาการ. 2535 : 14 - 16)

กระทรวงศึกษาธิการ (2536 : 280) ได้กำหนดรูปแบบวิธีประเมินผลการเรียนตามระเบียบฉบับนี้ ไว้ดังภาพประกอบ 4

ภาพประกอบ 4 วิธีการประเมินผลการเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

และมีเงื่อนไข ดังนี้คือ

1. วัดผลกลางภาคอย่างน้อย 1 ครั้ง
2. จุดประสงค์ใดจะเก็บคะแนนให้แจ้งผู้เรียนทราบล่วงหน้าและควรเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญ
3. คุณลักษณะด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ให้ประเมินตลอดภาคเรียน เน้นการ

ประเมินการแสดงออกเป็นประจำ ด้วยความชื่นชม ไม่ใช่การสอบวัดด้วยข้อสอบหรือจำนวนครั้งที่แสดงออก แต่เป็นระดับคุณภาพของการแสดงออก

การประเมินผลก่อนเรียน

เมื่อเริ่มต้นการเรียนในรายวิชาต่าง ๆ หรือแต่ละบทเรียน ผู้สอนควรจะได้มีการประเมินผลก่อนการเรียนด้วยจุดประสงค์เหล่านี้

1. เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนมีสมรรถภาพที่จำเป็นสำหรับการเรียนเพียงใด
2. เพื่อพิจารณาว่าผู้เรียนมีทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนเพียงใด
3. เพื่อพิจารณาว่าในการสอนควรจัดผู้เรียนอยู่ในตำแหน่งใดของลำดับขั้นตอนการสอน
4. เพื่อพิจารณาว่าส่วนใดของการเรียนที่ผู้เรียนพร้อมจะรับรู้
5. เพื่อเป็นการวัดพื้นฐานเบื้องต้นของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้รู้ว่าในระหว่างการเรียนผู้เรียนมีการเรียนรู้เพิ่มขึ้นอย่างไร
6. เพื่อวางแผนการสอนโดยพิจารณาว่าจะต้องเริ่มต้นอย่างไร จึงจะเหมาะสมกับสภาพของผู้เรียน

ในทางปฏิบัติการประเมินผลก่อนเรียนสามารถแยกออกได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. ประเมินเพื่อดูว่าผู้เรียนมีความสมบูรณ์ หรือความพร้อมของร่างกายก่อนที่ผู้สอนจะสอนหรือไม่เพียงใด เช่น ต้องการทราบสภาพความสมบูรณ์ของร่างกายก่อนการเรียนกีฬา วอลเลย์บอลในด้านความแข็งแรง ความอดทน และความคล่องแคล่วว่องไว ครูจะทำการทดสอบโดยให้ผู้เรียนต้นพื้น ลูกนั่ง และทำก้าวเดินจัตุรัส หรือต้องการทราบความพร้อมทางด้านทักษะเบื้องต้นของกีฬาวอลเลย์บอลโดยการทดสอบการกระโดดสูง เป็นต้น ผลที่ได้จากการประเมินก่อนการสอนช่วยให้ผู้สอนได้ทราบสภาพร่างกายของผู้เรียน และนำไปประกอบการวางแผนการจัดกิจกรรมกายบริหารเพื่อการเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายในช่วงเรียนต่อ ๆ ไป

2. ประเมินเพื่อดูว่าผู้เรียนได้รู้สิ่งต่าง ๆ ก่อนที่ผู้สอนจะสอนหรือไม่ สมมติว่าในหน่วยที่หนึ่งของการสอนมีจุดประสงค์ 5 จุดประสงค์ ผลจากการประเมินจะทำให้ทราบว่าใน 5 จุดประสงค์ มีจุดประสงค์ใดบ้างที่ผู้เรียนคนใดสามารถรอบรู้แล้ว และมีใครบ้างที่ยังไม่บรรลุจุดประสงค์ ฉะนั้น การเรียนการสอนจึงไม่จำเป็นต้องให้ผู้เรียนทุกคนจะต้องเรียนรู้ทุกจุดประสงค์ จุดประสงค์ใดที่ผู้เรียนบรรลุแล้วไม่ควรจะต้องมาเรียนอีก เพราะผู้เรียนจะเบื่อหน่ายไม่สนใจ ผู้เรียนแต่ละคนก็จะเรียนไปตามพื้นฐานของตนเอง ไม่ต้องเสียเวลารอคอยคนอื่น ๆ

3. ประเมินเพื่อดูว่าผู้เรียนมีความรู้และทักษะในจุดประสงค์ที่ผู้เรียนจะต้องมีมาก่อน การเรียนเรื่องใหม่ เพื่อให้สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ใหม่ของการเรียนได้

การประเมินผลระหว่างเรียน

การประเมินผลระหว่างเรียน หรือการประเมินผลเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน คือ การประเมินความรู้ความสามารถของผู้เรียนตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในระหว่างการเรียนรู้ของแต่ละหน่วย ซึ่งแต่ละหน่วยจะใช้เวลาประมาณ 2 - 3 สัปดาห์ จุดประสงค์ที่อยู่ในแต่ละหน่วยจะต้องเรียงตามลำดับขั้นของการเรียนรู้ จุดประสงค์ใดที่ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุจะต้องมีการสอนซ่อมเสริมจุดมุ่งหมายที่สำคัญของการประเมินผลระหว่างเรียน คือ ต้องการทราบว่า

1. ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่เพียงใด
2. ผู้เรียนบรรลุตามจุดประสงค์การเรียนรู้ถึงขั้นตอนใดแล้ว
3. ผู้เรียนบกพร่องในจุดประสงค์ใด
4. จะปรับปรุงการเรียนของผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อยอย่างไร
5. จะใช้วัสดุการเรียนและวิธีการสอนแบบใดจึงจะถูกต้อง ในการแก้ไขข้อบกพร่องของ

การเรียนการสอน

6. จะใช้ข้อมูลจากการประเมินในการปรับปรุงวิธีสอน สื่อการสอน หรือลำดับขั้นการสอนอย่างไร

การประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน ผู้ประเมินจะต้องใช้เครื่องมือวัดในแต่ละจุดประสงค์ให้สอดคล้องสัมพันธ์กัน

การประเมินผลปลายภาคเรียน

การประเมินผลปลายภาคเรียน หรือการประเมินผลรวมเป็นการประเมินเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชาหรือโปรแกรมการสอน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจะศึกษาว่า

1. ผู้เรียนมีสมรรถภาพเพิ่มขึ้นหรือมีพัฒนาการเพียงใด
2. ผู้เรียนมีความรู้ทั้งสิ้นเท่าไร

3. ผู้เรียนเก่งหรืออ่อนวิชา/กลุ่มวิชาใด

4. จะต้องปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนโดยสอนรวมในเรื่องใด วิชาใด

การประเมินผลปลายภาคเรียน ผู้สอนจำเป็นต้องประเมินให้ครอบคลุมทุก ๆ จุดประสงค์ แต่ในกรณีที่ผู้สอนมีเวลาจำกัด และมีจุดประสงค์ที่จะต้องประเมินมาก ผู้สอนอาจจะมีวิธีการเลือกจุดประสงค์ที่จะประเมินได้ดังนี้

1. สุ่มจุดประสงค์ เป็นวิธีการที่รวดเร็วที่สุด ผู้สอนทำได้โดยการสุ่มจุดประสงค์ทั้งหมด แล้ววิธีการนี้อาจทำให้จุดประสงค์ที่สำคัญบางจุดประสงค์พลาดไปได้

2. สุ่มจุดประสงค์ที่สำคัญ วิธีการนี้ผู้สอนควรจะเรียงจุดประสงค์ตามความสำคัญเสียก่อน แล้วจึงสุ่มจากจุดประสงค์ที่สำคัญนั้น ๆ

3. เรียงลำดับความสำคัญด้วยการจัดอันดับ วิธีนี้ทำได้โดยการให้จัดอันดับหลาย ๆ คน ช่วยกันจัดอันดับทีละจุดประสงค์ โดยในแต่ละจุดประสงค์ให้พิจารณาจากความสำคัญที่กำหนดไว้ดังนี้
5 = สำคัญมาก 4 = สำคัญ 3 = ปานกลาง 2 = สำคัญน้อย 1 = ไม่สำคัญ
จุดประสงค์ใดที่ค่าเฉลี่ยการจัดอันดับสูงก็จะเป็นจุดประสงค์ที่ต้องประเมิน

4. เรียงลำดับความสำคัญจากจุดประสงค์ที่เรียงลำดับขึ้นการเรียนรู้อันเลือกจุดประสงค์ที่จะประเมินผล ผู้สอนอาจจะเลือกจุดประสงค์ที่เรียงลำดับขึ้นของการเรียนรู้แล้วเลือกประเมินเฉพาะจุดประสงค์ปลายทางเท่านั้น (กระทรวงศึกษาธิการ. 2536 : 280 - 283)

การวัดและการประเมินผลวิชาพลานามัย

วิชาพลานามัย เป็นวิชาหนึ่งที่ต้องมีการวัดและประเมินผลเช่นเดียวกับวิชาอื่น ๆ ในหลักสูตรพลานามัยฉบับปรับปรุงใหม่ได้วางแนวในการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน โดยมีจุดเน้นที่สำคัญ คือ "ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยความสนุกสนาน เห็นคุณค่าสามารถนำความรู้และทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้โดยไม่เน้นความเป็นเลิศในทักษะกีฬา" ดังนั้น การวัดและประเมินผลวิชาพลานามัยบังคับตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) จึงไม่เน้นทักษะกีฬาเป็นสิ่งสำคัญ

เป้าหมายในการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นักคือ ต้องการส่งเสริมให้ผู้เรียน ได้มีการพัฒนาทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม โดยนำเอากิจกรรมการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่าง ๆ มาใช้เน้นเป็นสื่อในการเรียนการสอน ดังนี้

1. ทางด้านร่างกาย มุ่งให้เป็นบุคคลที่มีร่างกายแข็งแรง สามารถประกอบกิจวัตรประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. ทางด้านจิตใจ มุ่งให้มีจิตใจผ่องใส สนุกสนานร่าเริง เป็นคนที่มีเหตุผล มีความเชื่อมั่นในตนเอง และพัฒนาสุขภาพจิตให้ดียิ่งด้วย
3. ทางด้านอารมณ์ มุ่งให้มีความสามารถควบคุมอารมณ์ได้ มีความยืดหยุ่นเมื่อมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่พอใจมากระทบ และสามารถแสดงออกในทางที่เหมาะสม เป็นคนอารมณ์ดี
4. ทางด้านสังคม มุ่งให้รู้จักปรับตัวให้เข้ากับเพื่อน ๆ ได้อย่างดี รู้จักนำหลักการทางประชาธิปไตยมาใช้ให้เกิดประโยชน์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2536 : 285)

สิ่งสำคัญที่ควรวัดผลทางวิชาพลานามัย

การวัดผลวิชาพลานามัยนั้นเมื่อองค์ประกอบที่จะนำมาใช้ในการตัดสินให้คะแนน 3 ประการด้วยกัน คือ

1. การวัดทางด้านความรู้

เป็นการวัดความรู้ ความคิด ความเข้าใจในการเรียนตามเนื้อหาวิชาพลานามัย ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปของข้อสอบหรือการปฏิบัติในระหว่างเรียน เช่น หลักการเคลื่อนไหว ความปลอดภัย มารยาทในการเล่น การเสริมสร้างสมรรถภาพ กฎ กติกา ประวัติกีฬา เป็นต้น

2. การวัดทางด้านทักษะ

สิ่งที่สามารถจะวัดผลเกี่ยวกับทักษะในวิชาพลานามัย อาจวัดได้ดังนี้

2.1 การวัดทักษะทางกีฬา เป็นการทดสอบพัฒนาการทางด้านทักษะในการเล่นกีฬา เช่น ทักษะการเล่นลูกสองมือล่าง ทักษะการรับ-ส่งลูกบอล ทักษะการเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอล ทักษะการยิงประตู เป็นต้น

2.2 การวัดสมรรถภาพทางกาย ได้แก่ การวัดความอดทน กำลัง ความแข็งแรง ความคล่องแคล่วว่องไว ความอ่อนตัว และการทรงตัว โดยให้ทำการทดสอบด้วยการเดิน การวิ่ง การกระโดด เป็นต้น

2.3 การวัดสมรรถภาพและทรวดทรง เป็นการวัดความเจริญเติบโตทางด้านร่างกาย และสุขภาพทั่วไปของร่างกาย เช่น ส่วนสูง น้ำหนัก ความยาวของแขนขา ขนาดของมัดกล้ามเนื้อ ส่วนต่าง ๆ เป็นต้น

การวัดผลทางวิชาพลานามัยสามารถวัดได้หลายประการ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของผู้สอน ที่จะเลือกวิธีให้สอดคล้องกับจุดประสงค์ของการเรียนการสอน

3. การวัดทางด้านเจตคติ ได้แก่ การวัดพฤติกรรมทางสังคมหรือสมรรถภาพทางสังคม ได้แก่ ความสนใจในการเรียนพลานามัย เจตคติ ความทาบซึ้ง การมีน้ำใจนักกีฬา ความสามารถในการปรับตัว การทำงานเป็นกลุ่ม การเป็นผู้นำ (ตาม : เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2536 : 285 - 286)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในต่างประเทศ

คอรี่ (Korri. 1971 : 5181 - A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษา ในรัฐมินเนโซต้า โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากร ได้แก่ ครูที่สอนวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไป ทำให้ไม่มีเวลาเตรียมการสอน

แบคเคอร์ (Backer. 1971 : 5172-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในวิทยาลัยชุมชน รัฐโอเรกอน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย กลุ่มประชากร ได้แก่ ครูพลศึกษาของวิทยาลัยชุมชน จำนวน 12 แห่ง ผลของการวิจัยพบว่า ตัวครูพลศึกษาอยู่ในระดับดี แต่การจัดโปรแกรมพลศึกษาและการจัดกิจกรรมพลศึกษา ต้องมีการปรับปรุงอีกมาก อุปกรณ์ไม่เพียงพอ วัสดุของครูผู้สอนวิชาพลศึกษา ควรส่งเสริมให้มีการศึกษาสูงขึ้น

เฮนน์ (Hein. 1972 : 2149-A) ได้สำรวจการจัดโปรแกรมพลานามัยในโรงเรียนมัธยมของรัฐฮาวาย โดยใช้แบบสอบถามผู้บริหารโรงเรียนในเมืองและนอกเมือง 65 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี เนื่องจากขาดครูที่มีวุฒิพลศึกษาทำให้การจัดโปรแกรมการเรียนการสอนพลศึกษาไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงการสอนมากเกินไปและขาดวิธีการสอนที่ดี

ซูเวซ (Suarez. 1975 : 35 : 5908-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การประเมินค่าโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐเปอโตริโก ซึ่งเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินผลขึ้นอยู่กับพื้นฐาน 5 ประการคือ

1. การจัดดำเนินการ
2. ลักษณะของโปรแกรมและกิจกรรม
3. อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก
4. ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้
5. ผลที่ได้รับจากการเรียนรู้

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสำรวจ และสัมภาษณ์คณะครูผู้สอนเป็นรายบุคคล ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐเปอโตริโกยังต้องมีการปรับปรุงอีกมากเพื่อการเรียนการสอนในปัจจุบันและอนาคต

นันทอภมาห์ (Nantogmah. 1982 : 1080-A) ได้ทำการวิจัยเรื่องโปรแกรมพลศึกษาที่ขึ้นอยู่กับโรงเรียนมัธยมศึกษาของรัฐโอไฮโอตามความต้องการของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและโดยการเสนอแนะของคณาจารย์ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ในรัฐโอไฮโอ โดยใช้แบบสอบถามนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 272 คน และครูจำนวน 48 คน ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่จัดมากในโรงเรียนคือ วอลเลย์บอล ซอฟบอล และบาสเกตบอล กิจกรรมที่นักเรียนต้องการให้เน้น คือ วอลเลย์บอล ซอฟบอล และเทนนิส กิจกรรมที่ได้รับการสนับสนุนจากคณาจารย์ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย คือ การวิ่งเหยาะ ๆ ฝึกสมาธิ ว่ายน้ำ เบสบอล และแบดมินตัน นักเรียนมีความต้องการเล่นกีฬาประเภททีมมากกว่ากิจกรรมกีฬาแบบอื่น ๆ ส่วนคณาจารย์ในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย สนับสนุนกีฬาประเภทบุคคลหรือคู่ มากกว่ากีฬาประเภททีม

และทั้งนักเรียนและคณาจารย์มีความเห็นตรงกันว่าโปรแกรมพลศึกษาที่บังคับเรียนควรจัดให้มีเรียนในระดับ 9 และ 10 ส่วนแผนการเรียนบังคับเลือกและเลือกเสรี ควรอยู่ในระดับ 11 และ 12

วัตกิน (Watkin. 1983 : 705-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง โรงเรียนมัธยมศึกษาและผลกระทบที่มีต่อการเข้าร่วมอย่างต่อเนื่องในกิจกรรมทางพลศึกษาของนักศึกษาวิทยาลัยในรัฐนิวเซาท์เวลล์ ประเทศออสเตรเลีย โดยใช้แบบสอบถาม ถามนักศึกษาในวิทยาลัย จำนวน 260 คน ซึ่งนักศึกษาเหล่านี้เคยเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในรัฐนิวเซาท์เวลล์ ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมัธยมศึกษาที่แตกต่างกันจะมีอิทธิพลต่อสถานภาพทางการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาที่ต่างกันด้วย ความแตกต่างจะเห็นได้ชัดเจนระหว่างชายและหญิง โดยโรงเรียนจะมีอิทธิพลอย่างมากในการต่อเนื่องของการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษาชายผู้ซึ่งเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีกิจกรรมน้อยอย่างให้เข้าร่วม นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอีก 5 อย่างคือ การใช้หลักสูตรที่มีแผนการเรียนที่เปลี่ยนแปลงได้ตามขนาดของชั้นเรียน ประเภทโรงเรียน ความเป็นกันเองของครูพลศึกษา ความน่าเชื่อถือ และการมีความรู้ดี โดยองค์ประกอบดังกล่าวจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาอย่างต่อเนื่องของนักศึกษาที่จะกระทำกิจกรรมต่อไป

แนนซี (Nancy. 1992. 3857-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาความเข้าใจในการทำให้หลักสูตรพลศึกษาในชีวิตจริงของครูพลศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความหมายของการนำหลักสูตรวิชาใหม่ไปใช้ของครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา วิธีการศึกษาคำเนินการโดยการส่งควเระห์เอกสาร วารสาร บทความ สังเกตการสอน สนทนา สัมภาษณ์ และการวิจารณ์ด้วยเหตุผล ทั้งนี้เพื่อมุ่งที่จะอธิบาย แจกแจงพฤติกรรมและกิจกรรมต่าง ๆ ในรายละเอียดของครูผู้ให้หลักสูตรโดยตรง ผลการวิจัยสรุปได้ 2 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับความรู้สึกและเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของครูพลศึกษาที่มีต่อหลักสูตรใหม่ที่ตนเองเกี่ยวข้องอยู่รวมทั้งบุคคลอื่น ๆ ความรู้สึกที่เด่นชัด คือ ความพอใจ ความภูมิใจ ความเหนื่อยล้า ความคับข้องใจ ความไม่มั่นใจและความฝันที่อยากจะได้โลกที่สมบูรณ์แบบที่สุด ส่วนความสัมพันธ์นั้นเป็นการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนกับผู้บริหาร ครูแนะแนว เพื่อนร่วมงาน นักเรียนและผู้ปกครอง นอกจากนี้ยังได้ศึกษาถึงความ

สัมพันธ์ของครูที่มีต่อหลักสูตรใหม่ กระบวนการนำหลักสูตรใหม่ไปใช้ ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ครูมีความต้องการในการช่วยเหลือและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ต้องการให้มีผลสะท้อนกลับ ต้องการให้ความมั่นใจตลอดเวลาในกระบวนการใช้หลักสูตร นอกจากนี้ยังมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม คือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการนำหลักสูตรไปใช้ ควรพึงเสี่ยงครูบ้าง เพราะสิ่งที่ครูต้องการ ได้แก่ การยอมรับนับถือ การมีอิสรภาพและเสรีภาพในการทำงาน ตลอดจนต้องการเวลาและการสนับสนุน

งานวิจัยในประเทศไทย

สมชาย ธรรมโกศล (2523 : 79 - 83) ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการวัดผลผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในกรุงเทพมหานคร วัดอุปประสงค์เพื่อศึกษาปัญหาการวัดและประเมินผลผลึกษาในโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร โดยส่งแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปยังครูผลึกษาที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 150 คน จากโรงเรียนทั้งหมด 65 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ครูผลึกษาเป็นชายมากกว่าหญิง ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกอบรมเกี่ยวกับการวัดผลทางผลึกษามาก่อน

การวัดผลวิชาผลึกษาด้านความรู้ใช้การวัดผลโดยการสอบข้อเขียนแบบปรนัยและอัตนัย ปัญหาการวัดผลด้านความรู้คือ หน่วยกิตผลึกษามีน้อย ทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการสอบข้อเขียนและวิชาผลึกษาไม่มีผลต่อการศึกษาคือ คะแนนข้อเขียนมีสัดส่วนเล็กน้อยเมื่อเทียบกับ การปฏิบัติ

การวัดผลด้านสมรรถภาพ วัดเฉพาะการทดสอบเพียงบางรายการ ปัญหาการวัดผลด้านสมรรถภาพ คือ ขาดสถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวก การวัดโดยครูคนเดียวทำให้ล่าช้า เสียเวลา เวลาในการวัดมีไม่เพียงพอเพราะไม่สามารถวัดได้พร้อมกัน

การวัดผลด้านทักษะ วัดทั้งทักษะเฉพาะและการเล่นเป็นทีม ปัญหาการวัดด้านทักษะคือ สถานที่และเครื่องมืออำนวยความสะดวกไม่เอื้ออำนวย การทดสอบทักษะเป็นทีมใช้เวลาไม่ สามารถทำได้พร้อมกันทั้งหมด การวัดทักษะเฉพาะตัวต้องใช้เวลามาก และไม่สามารถวัดได้ครอบคลุมทักษะที่กำหนดได้ทั้งหมด

การวัดผลด้านทัศนคติ วัดจากการมาเรียนและการแต่งกาย และการสังเกตขณะเรียนปัญหา การวัดด้านทัศนคติคือ ทำได้ยาก ไม่ทั่วถึง ละบากใจในการตัดสินใจทัศนคติกับปัญหาทางเศรษฐกิจ ของเด็ก ยากในการตัดสินพฤติกรรมให้ตรงกับทัศนคติที่แท้จริง ยากลำบากในการวัดทัศนคติจาก ข้อเขียน การสังเกตพฤติกรรมจากการสัมภาษณ์ และการสังเกตพฤติกรรมนอกเวลาเรียน

การปรับปรุงการวัดผลทางผลึกษาควรปรับปรุงอุปกรณ์และสถานที่ให้พร้อม เช่น เครื่อง อำนวยความสะดวกในการวัดผลการทดสอบสมรรถภาพ และต้องการความรู้ความเข้าใจระเบียบ วิธีการวัดผลของกระทรวงศึกษาธิการ ความรู้ความเข้าใจเทคนิคการวัดผลทางผลึกษา การวัด ผลด้านทัศนคติ ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแบบทดสอบมาตรฐานของทักษะกีฬาแต่ละประเภทและ ความรู้ด้านสถิติที่จำเป็นในการวัดผลด้านผลึกษา

ฐิติวรรณ คชวัฒน์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการวิจัย สอบถามครูพลศึกษาที่สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 189 คน ผลการวิจัยพบว่า ด้านความมุ่งหมายของหลักสูตร ครูพลศึกษาเห็นว่า เหมาะสมดีแล้ว เนื้อหาวิชารายวิชาที่ประสบปัญหาในด้านการสอนมากคือ วิชากระบี่ ในเรื่องเกี่ยวกับนักเรียนไม่มีความสนใจในกิจกรรมที่เรียนและเนื้อหาวิชามากเกินไป วิชาตะกร้อ มีปัญหาเกี่ยวกับเนื้อหาไม่เหมาะสมกับระดับของนักเรียน และผู้สอนไม่มีความถนัด ในการสอน และวิชายืดหยุ่นมีปัญหาเกี่ยวกับไม่สามารถวัดและประเมินผลได้ทุกด้าน สำหรับ วิชาที่ควรจัดอยู่ในหมวดวิชาบังคับ คือ วอลเลย์บอล แบดมินตัน กีฬากระโดดสูง ฟุตบอล และศิลปะป้องกันตัว นอกจากนี้โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดความพร้อมในเรื่องอุปกรณ์ สถานที่ โดยเฉพาะวิชากรีฑา เทเบิลเทนนิส และยืดหยุ่น

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาและ ความต้องการของครูพลศึกษาไปรวมพลานามัยในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา ทั่วประเทศ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สอบถามครูผู้สอนพลศึกษา จำนวน 651 คน ครูผู้สอนสุขศึกษา จำนวน 671 คน ในระดับมัธยมศึกษา และครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 71 คน ในระดับประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในระดับ

มัธยมศึกษา คือ ด้านจุดประสงค์ของวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนเห็นว่า กำหนดจุดประสงค์ไว้กว้างเกินไป บางจุดประสงค์ไม่สามารถปฏิบัติได้ ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนมีความต้องการแผนการสอน และกติกากีฬาที่เปลี่ยนแปลงใหม่ ด้านสื่อการเรียน มีไม่เพียงพอและต้องการคำแนะนำเกี่ยวกับเรื่องการปรับวัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสมกับชั้นและวัย ด้านการวัดและประเมินผล โรงเรียนไม่มีเกณฑ์การวัดและประเมินผลที่แน่นอน นอกจากนี้ยังพบว่า ครูพลศึกษามีงานนอกที่ได้รับมอบหมายนอกเหนือจากการสอนมากมาย เช่น เป็นผู้ฝึกสอนกีฬา เป็นครูผู้ปกครองนักเรียน เป็นที่ปรึกษาชุมชนกีฬาสันทนาการ เป็นเจ้าหน้าที่ลูกเสือ เป็นต้น

ไวยิน นิยมทอง (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521 ของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 11 โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สอดถามครูพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัด และอำเภอ 162 คน ผลการวิจัยพบว่า ไขว่คว้าจุดประสงค์ของหลักสูตร ครูพลศึกษาที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัดและอำเภอส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่า สามารถสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ที่วางไว้ในระดับมาก ยกเว้นวิชายืดหยุ่น และตะกร้อ ที่ครูพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอมีความคิดเห็นว่า มีความยากในการสอนให้บรรลุตามจุดประสงค์ ส่วนในด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ครูผู้สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำจังหวัดมีความคิดเห็นว่า การใช้หลักสูตรฉบับนี้มีปัญหาน้อยมาก และครูที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาประจำอำเภอมีปัญหาการสอนในระดับมาก ดังนั้น มีปัญหาเกี่ยวกับแบบเรียนวิชาบาสเกตบอล วิชาตะกร้อ มีปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาการกีฬา มีปัญหาเกี่ยวกับอุปกรณ์และสถานที่ทุกวิชา ยกเว้นวิชากระบี่

วิศม วิกรสังข์ (2528 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของครูพลศึกษา และนักเรียนเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 วิชาพลศึกษา รายวิชาบังคับ โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย สอดถามครูพลศึกษาที่สอนรายวิชาบังคับ และนักเรียนที่ผ่านการเรียนวิชาบังคับมาแล้ว ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค สอดถามครู จำนวน 78 คน และนักเรียน จำนวน 781 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

ความคิดเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับจุดประสงค์วิชาพลศึกษาในด้านประสพผลสำเร็จในการเรียนอยู่ในระดับมาก ปัญหาในการเรียนอยู่ในระดับน้อย โครงสร้างแผนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก การจัดรายวิชาแต่ละภาคเรียนและระดับชั้นมีความเหมาะสมแล้ว จุดประสงค์รายวิชาและเนื้อหาวิชาทุกวิชา เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ปัญหาการเรียนอยู่ในระดับน้อยทุกวิชา การใช้สื่อการเรียนการสอน การใช้หนังสืออ้างอิงอยู่ในระดับมากทุกวิชา ยกเว้นวิชากระบี่ 1 - 2 วิธีการสอนใช้แบบบรรยายประกอบการสาธิต การสอนแบบสำรวจค้นการเคลื่อนไหว การสอนแบบวิธีมอบหมายงาน อยู่ในระดับมากทุกวิชา ส่วนการสอนแบบการใช้เทปบันทึกภาพ อยู่ในระดับน้อยทุกวิชา วิธีการวัดและประเมินผลโดยถือเกณฑ์ตามรายการในแบบสอบถามอยู่ในระดับมากทุกวิชา

ความคิดเห็นของผู้สอนเกี่ยวกับจุดประสงค์วิชาพลศึกษา สามารถสอนได้ตามจุดประสงค์ และมีความสำคัญต่อนักเรียนอยู่ในระดับมาก ปัญหาการสอนอยู่ในระดับน้อย โครงสร้างแผนการสอนมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากและมากที่สุด การจัดรายวิชาแต่ละภาคเรียนและระดับชั้นมีความเหมาะสม จุดประสงค์รายวิชามีความชัดเจนสามารถสอนได้ตามจุดประสงค์ ปัญหาการสอนส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย การใช้สื่อการสอน ส่วนใหญ่ใช้หนังสืออ้างอิงอยู่ในระดับมาก สำหรับหนังสือพิมพ์ วีซีดี สไลด์ ภาพยนต์และรูปภาพ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย เกี่ยวกับวิธีสอน การสอนแบบบรรยายประกอบการสาธิต การสอนแบบสำรวจค้นการเคลื่อนไหว การสอนแบบวิธีมอบหมายงาน ส่วนใหญ่อยู่ในระดับมาก การสอนแบบการใช้เทปบันทึกภาพ อยู่ในระดับน้อย วิธีวัดและประเมินผลโดยถือเกณฑ์ตามรายการในแบบสอบถามอยู่ในระดับมากทุกวิชา

กิตติ โพธิ์ศรีสูง (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัญหาของครูหมวดวิชาพลานามัยในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6 เกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ประโยชน์ของมศึกษาตอนปลาย หมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2524 โดยการศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบปัญหาในการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พ.ศ. 2524 หมวดวิชาพลานามัยด้านจุดประสงค์ของหลักสูตร รายวิชาและเนื้อหาวิชาที่กำหนดไว้ในหลักสูตร วิธีสอนและการนำหลักสูตรไปใช้ในการเรียนการสอน สถานที่อุปกรณ์การสอนและสิ่งอำนวยความสะดวกการวัดและประเมินผล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สอบถามครูหมวด

วิชาพลานามัย สังคมศึกษามัธยมศึกษา เขตการศึกษา 6 จำนวน 181 คน ผลการวิจัยพบว่าวิชา
ที่จัดไว้ในหลักสูตรนั้นมีความเหมาะสมระดับปานกลาง เกี่ยวกับความคิดเห็นในปัญหาการใช้
หลักสูตรนั้น ครูหมวดวิชาพลานามัยมีความคิดเห็นว่าโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก
มีปัญหาการใช้หลักสูตรไม่แตกต่างกัน สำหรับครูหมวดวิชาพลานามัยที่มีประสบการณ์ในการทำงาน
ต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับด้านวัดและประเมินผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2534 : 40 - 41) ได้ทำการนิเทศติดตาม
ผลการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2534 ทั้งระดับ
ประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม และ
แบบสังเกตทั่วไปในปัจจุบันต่าง ๆ ของโรงเรียนที่เอื้ออำนวยต่อการรู้หลักสูตร สรุปผลการนิเทศ
ติดตามผลการใช้หลักสูตรได้ดังนี้

1. ด้านการเตรียมความพร้อมในการใช้หลักสูตร

- 1.1 การประชาสัมพันธ์และการทำความเข้าใจในหลักสูตรให้ครู นักเรียน
ผู้ปกครอง และผู้เกี่ยวข้องรับทราบอยู่ในระลึบน้อย
- 1.2 เตรียมบุคลากรในโรงเรียนเพื่อการใช้หลักสูตร โรงเรียนได้ส่งบุคลากร
เข้ารับการอบรมอยู่ในระดับมาก แต่ครูผู้สอนที่ผ่านการอบรมแล้ว ส่วนมากยังไม่สามารถนำความรู้
ทางทฤษฎีที่ได้รับการอบรมไปใช้ในเชิงปฏิบัติการสอนได้ เช่น การเขียนแผนการสอนโดยเน้นทักษะ
กระบวนการ พฤติกรรมการสอนที่ใช้กิจกรรมเพื่อเน้นทักษะกระบวนการ เป็นต้น
- 1.3 การจัดเตรียมสถานที่ สื่อ วัสดุอุปกรณ์ และห้องสมุด ยังอยู่ในระดับที่
โรงเรียนควรปรับปรุง

2. ด้านการบริหารหลักสูตร

- 2.1 การวางแผนงานทั่วไปของโรงเรียนในการบริหารหลักสูตร จัดทำอยู่ใน
ระดับน้อยมาก
- 2.2 การวางแผนงานวิชาการในโรงเรียน ส่วนใหญ่จัดทำอยู่ในระดับมีปัญหา

3. ด้านการเรียนการสอน

3.1 ครูเกือบทั้งหมดผ่านการอบรมชี้แจงเกี่ยวกับหลักสูตรและการจัดกิจกรรมแต่ส่วนใหญ่ยังมีปัญหาในการเตรียมตัวเพื่อสอน การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และใช้กิจกรรมเพื่อการเรียนการสอน

3.2 ครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่ยอมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนให้เหมาะสมและสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร

3.3 ครูผู้สอนขาดความเชื่อมั่นตนเองในการสอน

3.4 นักเรียนขาดโอกาสในการทำกิจกรรมอิสระตามความสนใจของตนเอง

3.5 นักเรียนได้รับการฝึกทักษะกระบวนการ โดยผ่านกระบวนการทำงานหรือทำกิจกรรมด้วยตนเองอยู่ในระดับน้อย

กรมพลศึกษา (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเรียนการสอนพลศึกษาระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 2, 3, 4, 5 และกรุงเทพมหานคร โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึงสภาพการเรียนการสอน ปัญหาและอุปสรรคในกระบวนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษา ผลการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนส่วนใหญ่อายุระหว่าง 30 - 39 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี นอกจากทำหน้าที่สอนแล้วต้องทำหน้าที่ครูประจำชั้นด้วย และเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โรงเรียนส่วนใหญ่มีพื้นที่ 1 - 50 ไร่ สำหรับในเขตกรุงเทพมหานครเฉลี่ยโรงละ 18 ไร่ ปัญหาของโรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหากับสถานที่สอนและงบประมาณ รองลงมาเป็นปัญหาทางด้านบุคลากร (ครูผู้สอน) คือครูไม่เพียงพอ ปัญหาเกี่ยวกับความยากจนของนักเรียน ปัญหาการวัดและประเมินผล ส่วนนักเรียนมีความเห็นว่า ครูผู้สอนมีความตั้งใจในการสอน มีความเป็นกันเองกับนักเรียนสอนรู้เรื่อง สามีดี เก่ง มีความสามารถในการเล่นและตัดสินกีฬา แต่ชอบล่าเอียงในการวัดผล อุปกรณ์กีฬามีน้อย ชุดพลศึกษามีราคาแพง และเห็นด้วยกับประโยชน์ที่พึงได้รับจากการเรียนวิชาพลศึกษา

จิรพรรณ รัตนวิระประดิษฐ์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สภาพและปัญหาการใช้ทักษะกระบวนการในการสอนสุขศึกษาของครูสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัย เก็บรวบรวมข้อมูลจากครูสุขศึกษาจำนวน 252 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพการใช้ทักษะกระบวนการในการสอนสุขศึกษาของครู

สู่ศึกษา ระดับมัธยมศึกษา ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตรโดยส่วนรวมและรายค้าน้อย
ในระดับมาก ส่วนปัญหาการใช้ทักษะกระบวนการนั้น โดยส่วนรวมและรายค้าน้อยในระดับน้อย
อย่างไรก็ตามยังพบว่า มีปัญหามากในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ทักษะกระบวนการ

สรุปเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้ามานั้นสามารถ
ได้สรุปดังนี้

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรประถมศึกษาและมัธยมศึกษา พุทธศักราช 2521
ตั้งแต่ปีการศึกษา 2521 เป็นต้นมา และจากการตรวจสอบคุณภาพของนักเรียนที่จบการศึกษาในแต่ละ
ระดับ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถเกี่ยวกับการนำความรู้ ความจำ ไปใช้แก้ปัญหาใน
ชีวิตประจำวัน นอกจากนี้ยังสนใจที่จะเลือกปฏิบัติแต่เฉพาะงานที่ส่งผลประโยชน์ต่อตนเองเป็น
ส่วนใหญ่โดยไม่สนใจงานที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้มีการปรับปรุง
หลักสูตรทุกระดับชั้นและทุกรายวิชา และเพื่อให้เด็กเรียนมีคุณภาพ หลักสูตรที่ปรับปรุงใหม่ จึงกำหนด
ให้โรงเรียนจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ เพื่อมุ่งพัฒนานิสัย 3 ประการ คือ
คืออย่างมีวิจารณ์อย่างเป็นระบบ วางแผนอย่างมียุทธศาสตร์ และปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลง
โดยหวังว่าเมื่อนักเรียนพ้นจากโรงเรียนแล้ว ลักษณะนิสัย 3 ประการดังกล่าว จะติดตัวผู้เรียน
และสามารถนำไปใช้ในการแก้ปัญหาในชีวิตประจำวันได้ตลอดไป

สำหรับการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521
วิชาพลศึกษา พบว่า จุดประสงค์ของวิชามีมากเกินไป บางจุดประสงค์ไม่สามารถสอนให้บรรลุ
จุดประสงค์ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา. 2525) ในด้านการสอน วิชาที่ประสบปัญหามาก
คือวิชาการปี และตะกร้อ (วิวัฒน์วรรณ คชวัฒน์. 2524) นอกจากนี้ครูผู้สอนยังมียานอื่นที่ต้อง
รับผิดชอบนอกจากการสอน เช่น เป็นผู้ฝึกสอนเป็นกีฬา เป็นครูผู้ปกครองนักเรียน เป็นเจ้าหน้าที่
ลูกเสือ เป็นต้น ทำให้การเตรียมการสอนน้อย (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา. 2525)

ด้านสื่อการสอน สื่อที่ใช้ส่วนใหญ่ใช้หนังสืออ้างอิง สำหรับ วิกิพีเดีย สไลด์ ภาพยนต์ และรูปภาพใช้น้อยมาก (วิศมี ไกรสังข์. 2528) ด้านอุปกรณ์และสถานที่ มีน้อยไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน มีผลงานวิจัยที่ยืนยันข้อสรุปในเรื่องนี้ ได้แก่ ผลงานวิจัยของ สุณีวรรณ คชวัฒน์ (2524) หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา (2525) โยธิน นิยมทอง (2526) และของกรมพลศึกษา (2534) สำหรับด้านการวัดและประเมินผล การวัดความรู้ นักเรียนขาดความสนใจ ในการสอบข้อเขียน เนื่องจากสัดส่วนของคะแนนข้อเขียนน้อยกว่าคะแนนปฏิบัติ การวัดสมรรถภาพ การวัดทักษะกีฬา ต้องใช้เวลามาก และไม่สามารถวัดได้ครอบคลุมทุกทักษะกีฬา การวัดทัศนคติ ทำได้ยาก นอกจากวัดจากความสนใจมาเรียน (สมชาย ธรรมโกศล. 2523) นอกจากนี้ครูผู้สอนวิชาพลศึกษายังมีความล่าช้าในการวัดผล (กรมพลศึกษา. 2534)

จากการศึกษาผลการวิจัยดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลานามัยบังคับกับแกนโรงเรียนสังกัดสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีคุณภาพต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,260 คน จากจำนวนโรงเรียน 105 โรงเรียน ที่จัดสอนรายวิชาต่าง ๆ เหมือนกันทุกโรงเรียน ดังนี้

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิชา พ 101 ยิมนาสติก และวิชา พ 102 เทเบิลเทนนิส

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 วิชา พ 203 กรีฑา และวิชา พ 204 กระบี่

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิชา พ 305 วอลเลย์บอล และวิชา พ 306 บาสเกตบอล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โรงเรียนละ 5 คน จาก 105 โรงเรียน รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 525 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) โดยใช้สูตรของ ยามาเน (Yamane. 1970 : 580 - 581)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถาม (Questionnaires) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอน และของโรงเรียน มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) จำนวน 28 ข้อ

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น มีลักษณะเป็นคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ของลิเคิร์ต (Likert) มี 4 ระดับ คือ มีปัญหามากที่สุด มีปัญหามาก มีปัญหาน้อย มีปัญหาน้อยที่สุดหรือไม่มีปัญหา โดยแยกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน จำนวน 15 ข้อ ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ จำนวน 25 ข้อ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน จำนวน 19 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 15 ข้อ

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นมีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Opened - end) โดยแยกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และด้านการวัดและประเมินผล

สำหรับเกณฑ์การกำหนดค่าคะแนนปัญหาการใช้หลักสูตร (ตอนที่ 2) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) มีดังนี้

<u>ระดับปัญหาการใช้หลักสูตร</u>	<u>ค่าคะแนน</u>
มีปัญหามากที่สุด	4
มีปัญหามาก	3
มีปัญหาน้อย	2
มีปัญหาน้อยที่สุดหรือไม่มีปัญหา	1

และแปลความหมายของค่าเฉลี่ยเป็นรายข้อ รายด้านโดยส่วนรวม ดังนี้

<u>ค่าเฉลี่ย</u>		<u>ระดับปัญหา</u>
3.50 - 4.00	หมายถึง	มีปัญหามากที่สุด
2.50 - 3.49	หมายถึง	มีปัญหามาก
1.50 - 2.49	หมายถึง	มีปัญหาน้อย
1.00 - 1.49	หมายถึง	มีปัญหาน้อยที่สุดหรือไม่มีปัญหา

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. ศึกษาหลักการเหตุผลต่าง ๆ ตลอดจนแนวทางเกี่ยวกับการปรับปรุงหลักสูตร เอกสารรายงานการนิเทศและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) วิชาพลานามัย บังคับแทน
3. ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับเรื่องทักษะกระบวนการ
4. ศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการสร้างแบบสอบถามตามวิธีของลิเคิร์ท (The Likert Scale)
5. สร้างแบบสอบถามแบบปลายเปิด เพื่อสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร วิชาพลานามัย บังคับแทน จากโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร และนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตร 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน จำนวน 20 ข้อ ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ จำนวน 30 ข้อ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน จำนวน 20 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 20 ข้อ
6. นำแบบสอบถามไปให้คณะกรรมการควบคุมปริมาณพันธบัตรตรวจสอบ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

การหาคุณภาพของเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับดังนี้

1. นำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับคะแนนซึ่งได้กำหนดค่าคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อไว้ 5 ระดับ คือ

เห็นว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
เห็นว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนมาก	ให้ 4 คะแนน
เห็นว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
เห็นว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนน้อย	ให้ 2 คะแนน
เห็นว่าสอดคล้องหรือเป็นตัวแทนน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน

นำระดับคะแนนที่ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาในแต่ละรายข้อมาหาค่าเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อนั้น ๆ ข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.5 ขึ้นไป และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่เกิน 1.00 แสดงว่าข้อคำถามนั้นมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (วิรัช วรวัฒนรัตน์, 2532 : 66) ได้ผลสรุปด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนจำนวน 20 ข้อ คัดเลือกไว้ 15 ข้อ ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ 30 ข้อ คัดเลือกไว้ 25 ข้อ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน 20 ข้อ คัดเลือกไว้ 19 ข้อ และด้านการวัดและประเมินผล 20 ข้อ คัดเลือกไว้ 15 ข้อ

2. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ให้ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

3. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญเรียบร้อยแล้ว ไปให้คณะกรรมการควบคุมปริมาณนิพนธ์ตรวจ และปรับปรุงแก้ไขเพื่ดำเนินการต่อไป

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 90 คน เพื่อวิเคราะห์จุดบกพร่องการใช้ภาษา หาค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

5. นำแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น มาวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วทดสอบด้วยสถิติค่าที (t-test) ข้อที่มีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 1.75 ถือว่าเป็นข้อคำถามที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยได้ตามวิธีการของเอ็ดเวิร์ดส์ (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536 : 185 - 186; อ้างอิงมาจาก Edwards, 1957 : 152 - 154) ซึ่งปรากฏว่าแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร

วิชาพลานามัยบังคับแก่น ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลใช้ได้หมดทุกข้อ

6. นำแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นเป็นรายด้านและทั้งฉบับ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2536 : 170) ซึ่งปรากฏค่าความเชื่อมั่นดังนี้

6.1 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน เท่ากับ .9344

6.2 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ เท่ากับ .9435

6.3 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน เท่ากับ .9123

6.4 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ด้านการวัดและประเมินผล เท่ากับ .8858

6.5 ค่าความเชื่อมั่นแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ทั้งฉบับ เท่ากับ .9190

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขออนุญาตจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงอธิบดีกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ทำหนังสือถึงผู้บริหารโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการส่งทางไปรษณีย์ โดยส่งแบบสอบถามถึงครูผู้สอนวิชาพลานามัย บังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนละ 5 ฉบับ รวมทั้งสิ้น 525 ฉบับ

4. ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล เริ่มตั้งแต่วันที่ 19 มกราคม 2537 ถึงวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2537

5. นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ถูกต้องแล้วเหลือแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ จำนวน 383 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 72.95 แล้วนำไปดำเนินการวิเคราะห์ต่อไป

วิธีการจัดกระทำข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^X ของการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science Version) ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบสอบถาม จำนวน 383 ฉบับ มาลงรหัส
2. ตรวจสอบความถูกต้องในการลงรหัสของข้อมูล
3. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อแสดงในรูปตารางและค่าสถิติต่าง ๆ โดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS^X ดังนี้

3.1 นำข้อมูลตอนที่ 1 หาค่าร้อยละและนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.2 นำข้อมูลตอนที่ 2 มาวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ตามตัวแปรอิสระ โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าคะแนนความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง

3.3 เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการใช้หลักสูตร ระหว่างโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน และกลุ่มโรงเรียนที่ต่างกัน ซึ่งมีตัวแปรมากกว่า 2 กลุ่ม โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way Analysis of Variance) หรือทดสอบค่าเอฟ (F-test) ถ้าผลการทดสอบค่าเอฟ (F-test) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ตามวิธีของนิวแมน - คูลส์ (Newman - Keuls Method)

3.4 นำข้อมูลตอนที่ 3 นำเสนอเรียงตามลำดับ จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจากมากไปหาน้อย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

ข้อตกลงเกี่ยวกับการวิเคราะห์และแปลผล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายดังต่อไปนี้

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

F แทน ค่าการแจกแจงแบบ F (F - distribution)

df แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

SS แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Square)

MS แทน ค่าความแปรปรวน (Mean of Square)

แทน มินิยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอน และของโรงเรียน ดังปรากฏตาม

ตาราง 2 - 8

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ดังปรากฏตามตาราง 11 - 16

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลานามัย บัณฑิตบัณฑิต ตามตัวแปรขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน ดังปรากฏตามตาราง 17 - 21

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบัณฑิตบัณฑิต เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน ตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และด้านการวัดและประเมินผล

ผลการศึกษาค้นคว้า

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับครูผู้สอน และของโรงเรียน

ตาราง 2 จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบัณฑิตบัณฑิต จำแนกตามเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา วิชาเอก ประสบการณ์การสอน จำนวนคาบของการสอน และหน้าที่พิเศษ ที่ได้รับมอบหมาย

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	257	67.1
หญิง	126	32.9
รวม	383	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
20 - 25 ปี	24	6.3
26 - 30 ปี	36	9.4
31 - 35 ปี	95	24.8
36 - 40 ปี	123	32.1
41 - 45 ปี	72	18.8
มากกว่า 45 ปี	33	8.6
รวม	383	100.0
วุฒิทางการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	16	4.2
ปริญญาตรี	340	88.8
ปริญญาโท	27	7.0
อื่น ๆ	-	-
รวม	383	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
วิชาเอก		
พลศึกษา	359	93.8
สุขศึกษา	15	3.9
อื่น ๆ	9	2.3
รวม	383	100.0
ประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา		
น้อยกว่า 1 ปี	17	4.4
1 - 5 ปี	46	12.0
6 - 10 ปี	55	14.4
11 - 15 ปี	133	34.7
16 - 20 ปี	100	26.1
21 - 25 ปี	16	4.2
มากกว่า 25 ปี	16	4.2
รวม	383	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
จำนวนคาบของการสอนวิชาพละนามัยบังคับแก่นต่อสัปดาห์		
1 - 5 คาบ	39	10.2
6 - 10 คาบ	57	14.8
11 - 15 คาบ	137	35.8
มากกว่า 15 คาบ	150	39.2
รวม	383	100.0
จำนวนคาบของการสอนวิชาอื่น ๆ (บังคับเลือก เลือกเสรี วิชาพลศึกษา หรือสุขศึกษา) ต่อสัปดาห์		
1 - 5 คาบ	193	50.4
6 - 10 คาบ	119	31.1
11 - 15 คาบ	44	11.5
มากกว่า 15 คาบ	27	7.0
รวม	383	100.0

ตาราง 2 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
หน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมาย นอกจากการสอน		
(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) N = 383 คน		
อาจารย์ประจำชั้น	232	60.7
อาจารย์ฝ่ายปกครอง	142	37.2
อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมหรือชุมนุม	224	58.6
อาจารย์ผู้ฝึกสอนหรือควบคุมกีฬา	233	61.0
อื่น ๆ	78	20.4

จากตาราง 2 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับส่วนใหญ่มักเป็นเพศชาย จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 67.1 และเป็นเพศหญิง จำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9

ส่วนอายุนั้น พบว่า ครูผู้สอนมีอายุระหว่าง 36 - 40 ปี มากที่สุดจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 32.1 รองลงมาคืออายุ 31 - 35 ปี จำนวน 95 คน คิดเป็นร้อยละ 24.8 อายุ 41 - 45 ปี จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 18.8 อายุ 26 - 30 ปี มีจำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.4 มีอายุมากกว่า 45 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6 และอายุ 20 - 25 ปี มีน้อยที่สุดจำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3

วุฒิทางการศึกษา ส่วนใหญ่ครูผู้สอนมีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 340 คน คิดเป็นร้อยละ 88.8 รองลงมาคือวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 และวุฒิการศึกษาต่ำกว่าระดับปริญญาตรี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2

วิชาเอกของวุฒิทางการศึกษา พบว่า ครูผู้สอนวิชาเอกพลศึกษามากที่สุด จำนวน 359 คน คิดเป็นร้อยละ 93.8 วิชาเอกสุขศึกษา จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 3.9 วิชาเอกอื่น ๆ ได้แก่ วิชาเอกบริหาร และวัดผลการศึกษา จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3

ประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา ครูผู้สอนส่วนใหญ่ทำการสอนมาแล้ว 11 - 15 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 34.7 รองลงมาสอน 16 - 20 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 26.1 สอน 6 - 10 ปี จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4 สอน 1 - 5 ปี จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 12.0 สอนน้อยกว่า 1 ปี จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 สอน 21 - 25 ปี และสอนมากกว่า 25 ปี มีจำนวนเท่ากันคือ 16 คน คิดเป็นร้อยละ 4.2 และร้อยละ 4.2

จำนวนคาบของการสอนทุกรายวิชาพลศึกษามียังคับแทนต่อสัปดาห์ ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนมากกว่า 15 คาบ จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 รองลงมาสอน 11 - 15 คาบ จำนวน 137 คน คิดเป็นร้อยละ 35.8 สอน 6 - 10 คาบ จำนวน 57 คน คิดเป็นร้อยละ 14.8 และสอน 1 - 5 คาบ น้อยที่สุด จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 10.2

จำนวนคาบของการสอนวิชาอื่น ๆ (บังคับเลือก เลือกเสรี วิชาพลศึกษา หรือสุขศึกษา) ต่อสัปดาห์ พบว่าครูผู้สอนทำการสอน 1 - 5 คาบ มากที่สุด จำนวน 193 คน คิดเป็นร้อยละ 50.4 รองลงมาสอน 6 - 10 คาบ จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 31.1 สอน 11 - 15 คาบ จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 และสอนมากกว่า 15 คาบ จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0

หน้าที่พิเศษที่ครูได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้ปฏิบัตินอกจากการสอน ส่วนใหญ่ทำหน้าที่อาจารย์ผู้ฝึกสอนหรือควบคุมกีฬา จำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 61.0 รองลงมาทำหน้าที่อาจารย์ประจำชั้น จำนวน 232 คน คิดเป็นร้อยละ 60.7 อาจารย์ที่ปรึกษา ขมรมหรือชุมนุม จำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 58.6 อาจารย์ปกครอง จำนวน 142 คน คิดเป็นร้อยละ 37.2 และทำหน้าที่อื่น ๆ ได้แก่ ผู้กำกับนักศึกษาวิชาทหาร เจ้าหน้าที่สหกรณ์ของโรงเรียน ควบคุมดูแลห้องพยาบาล ฝ่ายประชาสัมพันธ์โรงเรียน ควบคุมร้านอาหาร จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4

ตาราง 3 จำนวนและค่าร้อยละของครูผู้สอนเกี่ยวกับการเตรียมตัว และวิธีสอนแบบต่าง ๆ ใน
การสอนวิชาพลานามัยบังแกน

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะการเตรียมตัวของครูผู้สอนสำหรับการสอน วิชาพลานามัย		
บังคับแกน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) N = 383 คน		
ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร ระดับมัธยมศึกษา		
พ.ศ. 2521	110	28.8
ศึกษาหลักสูตร เอกสารประกอบการสอน แผนการสอน		
คู่มือการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง		
พ.ศ. 2533	327	85.6
ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นทักษะ		
กระบวนการ	223	58.4
เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง		
พ.ศ. 2533	153	40.1
เข้ารับการอบรมเรื่องทักษะกระบวนการ	111	29.0
อื่น ๆ	6	1.6
วิธีสอนแบบต่าง ๆ ของครูผู้สอน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) N = 383 คน		
แบบบรรยาย	192	50.1
แบบอธิบายและสาธิต	363	94.8
แบบให้ลงมือปฏิบัติ	341	89.0
แบบใช้กิจกรรมนำ	168	43.9
แบบแก้ไขทักษะย่อย	111	29.0
แบบอภิปราย	58	15.1

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
แบบทดลอง	64	16.7
แบบฝึกลองผิดลองถูก	68	17.8
แบบมอบหมายงานหรือโครงการ	161	42.0
แบบสำรวจการเคลื่อนไหว	55	14.4
แบบบทบาทสมมติ	30	7.8
แบบอื่น ๆ	7	1.8

จากตาราง 3 แสดงว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแกนส่วนใหญ่เตรียมตัวการสอนโดยศึกษาหลักสูตร เอกสารประกอบการสอน แผนการสอน คู่มือการวัดและประเมินผล ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 จำนวน 327 คน คิดเป็นร้อยละ 85.6 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นทักษะกระบวนการ จำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 58.4 เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 จำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 40.1 เข้ารับการอบรมเรื่องทักษะกระบวนการ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษา พ.ศ. 2521 จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 28.8 และอื่น ๆ ได้แก่ เข้ารับการอบรมการจัดทำแผนการสอน เข้ารับการอบรมการวัดและประเมินผล จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนครูผู้สอนได้ใช้วิธีสอนแบบอธิบายและสาธิตมากที่สุด จำนวน 363 คน คิดเป็นร้อยละ 94.8 แบบให้ลงมือปฏิบัติ จำนวน 341 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 แบบบรรยาย จำนวน 192 คน คิดเป็นร้อยละ 50.1 แบบใช้กิจกรรมนำ จำนวน 168 คน คิดเป็นร้อยละ 43.9 แบบมอบหมายงานหรือโครงการ จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 42.0 แบบแก้ไข

ทักษะย่อย จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0 แบบฝึกหัดของผิคลองถูก จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 แบบทดสอบ จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 16.7 แบบอภิปราย จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 แบบสำรวจการเคลื่อนไหว จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 14.4 แบบบทบาทสมมติ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 7.8 ส่วนแบบอื่น ๆ ได้แก่ การสอนโดยวิดีโอทัศน์ และพาไปดูที่สนามแข่งขัน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 1.8

ตาราง 4 จำนวนและค่าร้อยละของการนิเทศและความต้องการการนิเทศการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับ

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การได้รับการนิเทศเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร วิชาพลานามัย		
บังคับ		
เคย	272	71.0
ไม่เคย	111	29.0
รวม	383	100.0

ถ้าเคยได้รับการนิเทศ ผู้ให้การนิเทศคือ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

N = 272 คน

ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่	33	12.3
ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ	88	32.3
หัวหน้าหมวดวิชา	130	47.8
เพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน	81	29.8
เพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น	12	4.4
ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา	143	52.6

ตาราง 4 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา	133	48.9
อื่น ๆ	8	2.9
ความต้องการการนิเทศ		
ต้องการ	329	85.9
ไม่ต้องการ	54	14.1
รวม	383	100.0

ความต้องการการนิเทศจากบุคลากรต่าง ๆ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

N = 329 คน

ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่	21	6.4
ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ	39	11.9
หัวหน้าหมวดวิชา	41	12.5
เพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน	33	10.0
เพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น	18	5.5
ศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา	174	52.9
ศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา	271	82.4
ผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา	262	79.6
ผู้เชี่ยวชาญหลักสูตร	159	48.3
อื่น ๆ	7	2.1

จากตาราง 4 แสดงว่า ครูผู้สอนเคยได้รับการนิเทศเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัย บังคับแทน จำนวน 272 คน คิดเป็นร้อยละ 71.0 และไม่เคยได้รับการนิเทศ จำนวน 111 คน คิดเป็นร้อยละ 29.0

ผู้ที่ทำการนิเทศแก่ครูผู้สอนส่วนใหญ่เป็นศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 รองลงมาเป็นศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 48.9 หัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 130 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ จำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 เพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน จำนวน 81 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 12.3 เพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น 12 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 และอื่น ๆ ได้แก่ วิทยากรพิเศษ จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ด้านความต้องการการนิเทศ พบว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่ต้องการรับการนิเทศเพิ่มขึ้น จำนวน 329 คน คิดเป็นร้อยละ 85.9 และครูที่ไม่ต้องการรับการนิเทศมีจำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 14.1

ความต้องการการได้รับการนิเทศ ครูผู้สอนต้องการได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษามากที่สุด จำนวน 271 คน คิดเป็นร้อยละ 82.4 จากผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา จำนวน 262 คน คิดเป็นร้อยละ 79.6 จากศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษา จำนวน 174 คน คิดเป็นร้อยละ 52.9 จากผู้เชี่ยวชาญหลักสูตร จำนวน 159 คน คิดเป็นร้อยละ 48.3 จากหัวหน้าหมวดวิชา จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 จากผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 11.9 จากเพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 จากผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 6.4 จากเพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 และอื่น ๆ ได้แก่ จากผู้จัดทำหลักสูตร และผู้แทนกรมวิชาการ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1

ตาราง 5 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของโรงเรียน

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โรงเรียนที่ทำการสอนอยู่ สังกัดกลุ่มของกรมสามัญศึกษา		
กลุ่ม 1	58	15.1
กลุ่ม 2	41	10.7
กลุ่ม 3	57	14.9
กลุ่ม 4	46	12.0
กลุ่ม 5	48	12.5
กลุ่ม 6	55	14.4
กลุ่ม 7	44	11.5
กลุ่ม 8	34	8.9
รวม	383	100.0
ขนาดพื้นที่ของโรงเรียน		
1 - 15 ไร่	242	63.2
16 - 30 ไร่	78	20.4
31 - 45 ไร่	45	11.7
46 - 60 ไร่	4	1.0
61 - 75 ไร่	1	0.3
มากกว่า 75 ไร่	13	3.4
รวม	383	100.0

ตาราง 5 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ประเภทของโรงเรียน		
โรงเรียนชาย	51	13.4
โรงเรียนหญิง	53	13.8
โรงเรียนสหศึกษา	279	72.8
รวม	383	100.0
จำนวนครูผู้สอนวิชาพลานามัย		
5 - 7 คน	68	17.8
8 - 10 คน	150	39.2
11 - 13 คน	125	32.6
มากกว่า 13 คน	40	10.4
รวม	383	100.0
จำนวนนักเรียน		
1 - 499 คน	13	3.4
500 - 1,499 คน	18	4.7
1,500 - 2,499 คน	172	44.9
มากกว่า 2,499 คน	180	47.0
รวม	383	100.0

จากตาราง 5 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้สอนในโรงเรียนสังกัดกลุ่มของการประถมศึกษา
กลุ่ม 1 มากที่สุด จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 15.1 รองลงมาได้แก่ กลุ่ม 3 มีจำนวน 57 คน
คิดเป็นร้อยละ 14.9 กลุ่ม 6 มีจำนวน 55 คน คิดเป็น ร้อยละ 14.4 กลุ่ม 5 มีจำนวน 48 คน
คิดเป็นร้อยละ 12.5 กลุ่ม 7 มีจำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 11.5 กลุ่ม 2 มีจำนวน 41 คน
คิดเป็นร้อยละ 10.7 และกลุ่ม 8 น้อยที่สุด มีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.9

ขนาดพื้นที่ของโรงเรียน พบว่าครูผู้สอนที่สอนอยู่ในโรงเรียนที่มีพื้นที่ 1 - 15 ไร่ จำนวน
242 คน คิดเป็นร้อยละ 63.2 รองลงมาพื้นที่ 16 - 30 ไร่ จำนวน 78 คน คิดเป็นร้อยละ 20.4
มีพื้นที่ 31 - 45 ไร่ จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 มีพื้นที่มากกว่า 75 ไร่ จำนวน 13 คน
คิดเป็นร้อยละ 3.4 มีพื้นที่ 46 - 60 ไร่ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0 และมีพื้นที่
61 - 75 ไร่ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.3

ประเภทของโรงเรียน ครูผู้สอนสอนในโรงเรียนสหศึกษามีจำนวนมากที่สุด จำนวน 279 คน
คิดเป็นร้อยละ 72.8 สอนในโรงเรียนที่มีเฉพาะนักเรียนหญิง จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8
และสอนในโรงเรียนที่มีเฉพาะนักเรียนชาย จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 13.4

จำนวนครูผู้สอนวิชาพลานามัยในโรงเรียน ส่วนใหญ่มีครูผู้สอนวิชาพลานามัยในโรงเรียน
8 - 10 คน จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 มีครูผู้สอน 11 - 13 คน จำนวน 125 คน
คิดเป็นร้อยละ 32.6 มีครูผู้สอน 5 - 8 คน จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 17.8 และมีครู
จำนวนมากกว่า 13 คน จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.4

ส่วนจำนวนนักเรียนในโรงเรียน พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่มีนักเรียนจำนวนมากกว่า
2,499 คน มากที่สุด จำนวน 180 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 มีนักเรียนจำนวน 1,500 -
2,499 คน จำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 มีนักเรียนจำนวน 500 - 1,499 คน
จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 และมีนักเรียนจำนวน 1 - 499 คน จำนวน 13 คน
คิดเป็นร้อยละ 3.4

ตาราง 6 จำนวนและค่าร้อยละของอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น (N = 383)

รายการ	มี		ไม่มี	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โรงฝึกพลศึกษา (ยิมฯ)	234	61.1	149	38.9
ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา	280	73.1	103	26.9
ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักเรียน	87	22.7	296	77.3
ห้องอาบน้ำสำหรับนักเรียน	56	14.6	327	85.4
สนามฟุตบอล	178	46.5	205	53.5
สนามบาสเกตบอล	360	94.0	23	6.0
สนามกรีฑา	104	27.2	279	72.8
สนามวอลเลย์บอล	360	94.0	23	6.0
ห้องพยาบาล	379	99.0	4	1.0
ห้องสมุด	374	97.7	9	2.3
ที่คั่นน้ำสะอาดสำหรับนักเรียน	228	59.5	155	40.5
เสากระโดดสูงพร้อมเบาะ	150	39.2	233	60.8
นาฬิกาจับเวลา	350	91.4	33	8.6
เครื่องชั่งน้ำหนัก	351	91.6	32	8.4
เครื่องวัดส่วนสูง	346	90.3	37	9.7
เครื่องตั้งจังหวะ	42	11.0	341	89.0
เครื่องวัดความจุปอด	50	13.1	333	86.9
เครื่องวัดกำลังขาและหลัง	41	10.7	342	89.3

ตาราง 6 (ต่อ)

รายการ	มี		ไม่มี	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เครื่องวัดแรงบีบมือ	105	27.4	278	72.6
แผ่นใยกระดาษโคลไกล	134	35.0	249	65.0
เครื่องวัดความอ่อนตัว	49	12.8	334	87.2

จากตาราง 6 แสดงว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีโรงเรียนฝึกพลศึกษา จำนวน 234 คน คิดเป็นร้อยละ 61.1 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีโรงฝึกพลศึกษา มีจำนวน 149 คน คิดเป็นร้อยละ 38.9

ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา ครูผู้สอนสอนในโรงเรียนที่มีห้องเก็บอุปกรณ์กีฬามีจำนวน 280 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีจำนวน 103 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9

ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักเรียน จำนวน 296 คน คิดเป็นร้อยละ 77.3 และสอนในโรงเรียนที่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายนักเรียน จำนวน 87 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7

ห้องอาบน้ำสำหรับนักเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่ไม่มีห้องอาบน้ำจำนวน 327 คน คิดเป็นร้อยละ 85.4 และสอนในโรงเรียนที่มีห้องอาบน้ำจำนวน 56 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6

สนามฟุตบอล ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่ไม่มีสนามฟุตบอลจำนวน 205 คน คิดเป็นร้อยละ 53.5 และสอนในโรงเรียนที่มีสนามฟุตบอลจำนวน 178 คน คิดเป็นร้อยละ 46.5

สนามบาสเกตบอล ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีสนามบาสเกตบอลจำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 94.0 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีสนามบาสเกตบอลจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ

สนามกรีฑา ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่ไม่มีสนามกรีฑาจำนวน 279 คน คิดเป็นร้อยละ 72.8 และสอนในโรงเรียนที่มีสนามกรีฑาจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 27.2

สนามวอลเลย์บอล ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีสนามวอลเลย์บอลจำนวน 360 คน คิดเป็นร้อยละ 94.0 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีสนามวอลเลย์บอลจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0

ห้องพยาบาล ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีห้องพยาบาลจำนวน 379 คน คิดเป็นร้อยละ 99.0 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีห้องพยาบาลจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.0

ห้องสมุด ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีห้องสมุดจำนวน 374 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีห้องสมุดจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.3

ที่คั่นน้ำสะอาดสำหรับนักเรียน ครูผู้สอนส่วนใหญ่สอนในโรงเรียนที่มีที่คั่นน้ำสะอาดเพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 228 คน คิดเป็นร้อยละ 59.5 และสอนในโรงเรียนที่ไม่มีที่คั่นน้ำสะอาดไม่เพียงพอจำนวน 155 คน คิดเป็นร้อยละ 40.5

เสากระโดงสูงพร้อมเบาะ ครูผู้สอนโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีเสากระโดงสูงพร้อมเบาะจำนวน 233 คน คิดเป็นร้อยละ 60.8 และมีเพียงพอจำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2

นาฬิกาจับเวลา ครูผู้สอนโรงเรียนที่มีนาฬิกาจับเวลาจำนวน 350 คน คิดเป็นร้อยละ 91.4 และไม่มีจำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 8.6

อุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกาย ครูผู้สอนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าโรงเรียนมีเครื่องชั่งน้ำหนักจำนวน 351 คน คิดเป็นร้อยละ 91.6 และไม่มีจำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 8.4

เครื่องวัดส่วนสูง ครูผู้สอนโรงเรียนส่วนใหญ่มีเครื่องวัดส่วนสูงจำนวน 346 คน คิดเป็นร้อยละ 90.3 และไม่มีจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 9.7

เครื่องตั้งจังหวะ ครูผู้สอนส่วนใหญ่เห็นว่าโรงเรียนไม่มีเครื่องตั้งจังหวะจำนวน 341 คน คิดเป็นร้อยละ 89.0 และโรงเรียนที่มีจำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 11.0

เครื่องวัดความจุปอด ครูผู้สอนโรงเรียนที่ไม่มีเครื่องวัดความจุปอดจำนวน 333 คน คิดเป็นร้อยละ 86.9 และโรงเรียนที่มีจำนวน 50 คน คิดเป็นร้อยละ 13.1

เครื่องวัดกำลังขาและหลัง พบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนที่ไม่มีเครื่องวัดกำลังขาและหลังจำนวน 342 คน คิดเป็นร้อยละ 89.3 และที่มีจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7

เครื่องวัดแรงบีบมือ ครูผู้สอนโรงเรียนที่ไม่มีเครื่องวัดแรงบีบมือจำนวน 278 คน คิดเป็นร้อยละ 72.6 และที่มีจำนวน 105 คน คิดเป็นร้อยละ 27.4

แผ่นยีนกระโดดไกล ครูผู้สอนโรงเรียนที่ไม่มีแผ่นยีนกระโดดไกลมีจำนวน 249 คน คิดเป็นร้อยละ 65.0 และที่มีจำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0

เครื่องวัดความอ่อนตัว ครูผู้สอนโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องวัดความอ่อนตัวจำนวน 334 คน คิดเป็นร้อยละ 87.2 และที่มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.8

ตาราง 7 จำนวนและค่าร้อยละของอุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬาที่เอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น (N = 383)

รายการ	มีเพียงพอ		มีไม่เพียงพอ	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เบาะยืดหยุ่น	257	67.1	126	32.9
โต๊ะเทเบิลเทนนิสพร้อมค้ำขาย	230	60.1	153	39.9
ไม้คทาวิ่งผลัด	292	76.2	91	23.8
รั้วกระโดด	143	37.3	240	62.7
จักร	165	43.1	218	56.9
แหลน	88	23.0	295	77.0
ลูกห่วงน้ำหนัก	170	44.4	213	55.6
ลูกบาสเกตบอล	319	83.3	64	16.7
ลูกวอลเลย์บอล	320	83.6	63	16.4
กระบี่หวาย	308	80.4	75	19.6

จากตาราง 7 แสดงว่า ครูผู้สอนมีความเห็นว่าเบาะฮึดหยุ่นมีเพียงพอแก่นักเรียน
จำนวน 257 คน คิดเป็นร้อยละ 67.1 และที่มีไม่เพียงพอจำนวน 126 คน คิดเป็นร้อยละ 32.9

โต๊ะเทเบิลเทนนิสพร้อมตาข่าย ครูผู้สอนมีความเห็นว่ามีจำนวนเพียงพอแก่นักเรียนจำนวน
230 คน คิดเป็นร้อยละ 60.1 และที่มีไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 153 คน คิดเป็นร้อยละ 39.9

ไม้ศทาวิ่งผลัด ครูผู้สอนเห็นว่ามีจำนวนเพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 292 คน คิดเป็นร้อยละ
76.2 และที่มีไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 23.8

รั้วกระโดด ครูผู้สอนเห็นว่าโรงเรียนที่มีรั้วกระโดดไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 240 คน
คิดเป็นร้อยละ 62.7 และมีเพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 37.3

จักร ครูผู้สอนเห็นว่าโรงเรียนที่มีจักรไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 218 คน คิดเป็น
ร้อยละ 56.9 และมีเพียงพอจำนวน 165 คน คิดเป็นร้อยละ 43.1

แหลน ครูผู้สอนเห็นว่าโรงเรียนส่วนใหญ่มีแหลนไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 295 คน
คิดเป็นร้อยละ 77.0 และที่มีแหลนเพียงพอจำนวน 88 คน คิดเป็นร้อยละ 23.0

ลูกท่อน้ำหนัก ครูผู้สอนส่วนมากเห็นว่าลูกท่อน้ำหนักมีไม่เพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 213 คน
คิดเป็นร้อยละ 55.6 และมีเพียงพอจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 44.4

ลูกบาสเกตบอล ครูผู้สอนโรงเรียนที่มีความเห็นว่ามียูกบาสเกตบอลเพียงพอแก่นักเรียน
จำนวน 319 คน คิดเป็นร้อยละ 83.3 และที่มีไม่เพียงพอจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4

ลูกวอลเลย์บอล ครูผู้สอนโรงเรียนส่วนใหญ่เห็นว่ามียูกวอลเลย์บอลเพียงพอแก่นักเรียน
จำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 83.6 และที่มีไม่เพียงพอจำนวน 63 คน คิดเป็นร้อยละ 16.4

กระบี่หวาย ครูผู้สอนโรงเรียนที่มีกระบี่หวายเพียงพอแก่นักเรียนจำนวน 308 คน
คิดเป็นร้อยละ 80.4 และที่มีไม่เพียงพอจำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6

ตาราง 8 จำนวนและค่าร้อยละของลักษณะสนามกลางแจ้งในโรงเรียน (N = 383 คน)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ลักษณะของสนามกลางแจ้ง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
สนามหญ้า	127	33.3
สนามดินลูกรัง	3	0.8
สนามทราย	34	8.9
สนามคอนกรีต	328	86.1
สนามดิน	97	25.5

จากตาราง 8 แสดงว่าลักษณะของสนามกลางแจ้งในโรงเรียน ครูผู้สอนมีความเห็นว่าโรงเรียนมีสนามคอนกรีตมากที่สุดจำนวน 328 คน คิดเป็นร้อยละ 86.1 รองลงมาได้แก่ สนามหญ้ามีจำนวน 127 คน คิดเป็นร้อยละ 33.3 มีสนามดินจำนวน 97 คน คิดเป็นร้อยละ 25.5 มีสนามทรายจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 8.9 และมีสนามดินลูกรังเพียงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 เท่านั้น

ตาราง 9 จำนวนและค่าร้อยละของผู้ที่ทำหน้าที่จัดตารางสอนและการพิจารณาจัดครูผู้สอนวิชา
พละนามัยบังคับแก่น

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ผู้ที่ทำหน้าที่จัดตารางสอนวิชาพละนามัยบังคับแก่น		
ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ	61	15.9
หัวหน้าหมวดพละนามัย	136	35.5
คณะกรรมการที่โรงเรียนกำหนด	183	47.8
อื่น ๆ	3	0.8
รวม	383	100.0
การจัดครูสอนวิชาพละนามัยบังคับแก่น พิจารณาจาก		
ความสามารถของครู	241	62.9
ประสบการณ์ของครู	45	11.7
เฉลี่ยจำนวนคาบให้เท่ากัน	86	22.5
อื่น ๆ	11	2.9
รวม	383	100.0

จากตาราง 9 แสดงว่าผู้ที่ทำหน้าที่จัดการการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นคือคณะกรรมการที่โรงเรียนกำหนดมีมากที่สุดจำนวน 183 คน คิดเป็นร้อยละ 47.8 รองลงมาได้แก่ หัวหน้าหมวดพลานามัยจำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 35.5 ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการจำนวน 61 คน คิดเป็นร้อยละ 15.9 และอื่น ๆ ได้แก่ หัวหน้าระดับชั้นมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

ส่วนการจัดครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นนั้นครูผู้สอนส่วนใหญ่พิจารณาจากความสามารถของครูจำนวน 241 คน คิดเป็นร้อยละ 62.9 รองลงมาเฉลี่ยจำนวนคาบให้เท่ากันมีจำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 22.5 จากประสบการณ์ของครูมีจำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 11.7 และอื่น ๆ ได้แก่ ตามความสมัครใจมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.9

ตาราง 10 จำนวนและค่าร้อยละเกี่ยวกับการแบ่งน้ำหนักคะแนนและปัญหาในการวัดผลวิชาพลานามัยบังคับแก่น

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การแบ่งน้ำหนักคะแนนในการวัดผลวิชาพลานามัยบังคับแก่น เรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับที่ใช้ในโรงเรียน		
สมรรถภาพทางกาย ความรู้ ทักษะกีฬา อื่น ๆ	112	29.2
สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา ความรู้ อื่น ๆ	98	25.6
ทักษะกีฬา ความรู้ สมรรถภาพทางกาย อื่น ๆ	53	13.8
ทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย ความรู้ อื่น ๆ	69	18.0
ความรู้ ทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย อื่น ๆ	28	7.4
ความรู้ สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา อื่น ๆ	23	6.0
รวม	383	100.0

ตาราง 10 (ต่อ)

รายการ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ปัญหาที่ประสบมากที่สุดในการพัฒนาผลวิชานามัยบังคับแก่น		
การสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสม	188	49.1
การกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน	116	30.3
ความรู้ทางสถิติเบื้องต้น	23	6.0
การวิเคราะห์แบบทดสอบ	48	12.5
อื่น ๆ	8	2.1
รวม	383	100.0

จากตาราง 10 แสดงว่าครูผู้สอนได้แบ่งน้ำหนักคะแนนในการพัฒนาผลวิชานามัยบังคับแก่นเรียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับดังนี้ ด้านสมรรถภาพทางกาย ความรู้ ทักษะกีฬา และอื่น ๆ จำนวน 112 คน คิดเป็นร้อยละ 29.2 ด้านสมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา ความรู้ และอื่น ๆ จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 25.6 ด้านทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย ความรู้ และอื่น ๆ จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 18.0 ด้านทักษะกีฬา ความรู้ สมรรถภาพทางกาย และอื่น ๆ จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 13.8 ด้านความรู้ ทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย และอื่น ๆ จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 ด้านความรู้ สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา และอื่น ๆ จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0

ปัญหาที่โรงเรียนประสบมากที่สุดในการพัฒนาผลวิชานามัยบังคับแก่นคือ การสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสมจำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 49.1 รองลงมาเกี่ยวกับการกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนจำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 การวิเคราะห์แบบทดสอบจำนวน 48 คน คิดเป็น

ร้อยละ 12.5 ความรู้ทางสถิติเบื้องต้นจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 และอื่น ๆ ได้แก่

นักเรียนไม่สนใจวิชาพลศึกษา นักเรียนมีรูปร่างอ้วน จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 2.1

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ตามตัวแปร เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน

ตาราง 11 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกเป็นรายข้อ

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน	$\bar{X}$	S
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติ	2.44	0.82
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)	2.27	0.74
3. ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรและโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)	2.24	0.76
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)	2.20	0.78
5. การวิเคราะห์จุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชาเพื่อจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะรายวิชา	2.32	0.78
6. การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้	2.32	0.81

ตาราง 11 (ต่อ)

การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน	$\bar{X}$	S
7. การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่องให้สัมพันธ์ต่อเนื่องและเหมาะสมกับผู้เรียน ตลอดจนจำนวนคาบที่ใช้สอน	2.35	0.82
8. ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละทักษะและนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนแต่ละขั้น	2.51	0.84
9. การกำหนดจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ปลายทางของแต่ละรายวิชา	2.29	0.75
10. การกำหนดเครื่องมือวัดผลได้ตรงตามจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา	2.43	0.79
11. การกำหนดวิธีสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	2.25	0.77
12. การกำหนดวิธีสอนให้สอดคล้องกับกิจกรรมการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ	2.43	0.84
13. การจัดทำโครงการสอนระยะยาวแต่ละรายวิชา	2.21	0.81
14. การจัดทำแผนการสอนรายคาบที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ	2.58	0.90
15. การหาแหล่งข้อมูลทางวิชาการเพื่อประกอบในการจัดทำโครงการสอนและแผนการสอน	2.31	0.80
รวม	2.34	0.56

จากตาราง 11 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยยังคับแค้น ที่มีปัญหามากได้แก่ ข้อที่ 14 เกี่ยวกับการจัดทำแผนการสอนรายคาบที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ ($\bar{X} = 2.58$) และข้อที่ 8 ความเข้าใจเรื่องกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละทักษะและนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนแต่ละขั้น ($\bar{X} = 2.51$)

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น มีปัญหาน้อย ($\bar{X} = 2.34$)

ตาราง 12 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัด
กระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนก
เป็นรายข้อ

การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ	$\bar{X}$	S
1. การใช้วิธีสอนโดยการบรรยายและสาธิต	1.84	0.81
2. การใช้วิธีสอนโดยการมอบหมายงานให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าและมารายงาน ในชั้นเรียน	2.20	0.88
3. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ	1.95	0.81
4. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก	2.30	0.79
5. การใช้วิธีสอนโดยการให้นักเรียนสำรวจการเคลื่อนไหว หาคำความรู้สึก ตนเอง	2.54	0.83
6. การใช้วิธีสอนโดยการให้นักเรียนจัดอภิปราย	2.44	0.80
7. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความสำเร็จ ด้วยตนเอง	2.60	0.79
8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหา ได้อย่างเหมาะสม	2.51	0.76
9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับขั้นตอน ในการปฏิบัติ	2.51	0.79
10. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักประเมินผลตนเองระหว่าง การปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนรู้จักการปรับปรุงแก้ไขตนเอง	2.55	0.80

ตาราง 12 (ต่อ)

การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ	$\bar{X}$	S
11. การจัดกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนลงมือกระทำด้วยตนเองตามแผนที่วางไว้ จนเกิดเป็นความภาคภูมิใจในผลงานของตน	2.39	0.81
12. การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม	2.08	0.81
13. การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม	2.18	0.83
14. การจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ เป็นสิ่งที่ยุ่งยากต้องเตรียมตัวนาน	2.60	0.81
15. นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอน ทำให้การปกครอง และ ดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง	2.80	0.98
16. ครูผู้สอนไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน คือจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยใช้ตนเองเป็นศูนย์กลาง	2.30	0.83
17. ความสัมพันธ์ต่อเนื่องของการจัดกิจกรรมการเรียนตามกระบวนการหรือ ทักษะกระบวนการ	2.52	0.83
18. การนำกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละขั้นไปใช้ในการสอนที่เคย ปฏิบัติอยู่ตามปกติ	2.43	0.81
19. การเลือกวิธีสอนมาใช้ให้สอดคล้องกับกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ	2.42	0.85
20. การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจารณ์	2.42	0.80
21. การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกให้นักเรียนเกิดความตระหนักในปัญหา	2.49	0.80
22. การจัดกิจกรรมการเรียนที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักสร้างทางเลือกวิธีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา	2.46	0.76

ตาราง 12 (ต่อ)

การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ	$\bar{X}$	S
23. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมี ระเบียบวินัย	2.43	0.87
24. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการให้แก่ นักเรียนครบทุกกระบวนการ	2.81	0.91
25. สอนไม่ทันตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน เนื่องจากเสียเวลาในการทำ กิจกรรมที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ	2.48	0.85
รวม	2.41	0.51

จากตาราง 12 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตาม
ทักษะกระบวนการ ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 24 การจัด
กิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการให้แก่นักเรียนครบทุกกระบวนการ
($\bar{X} = 2.81$) ข้อที่ 15 นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอน ทำให้การปกครองและดูแล
ชั้นเรียนไม่ทั่วถึง ($\bar{X} = 2.80$) ข้อที่ 7 การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิดแก้ปัญหาหรือหาแนวทาง
ไปสู่ความสำเร็จด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.60$) ข้อที่ 14 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการ
หรือทักษะกระบวนการ เป็นสิ่งที่ยุ่งยาก ต้องเตรียมตัวมาก ($\bar{X} = 2.60$) ข้อที่ 10 การจัดกิจกรรม
การเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักประเมินผลตนเองระหว่างปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนรู้จักการ
ปรับปรุงแก้ไขตนเอง ($\bar{X} = 2.55$) ข้อที่ 5 การใช้วิธีสอนโดยการให้นักเรียนสำรวจการเคลื่อนไหว
หาความรู้ด้วยตนเอง ($\bar{X} = 2.54$) ข้อที่ 17 ความสัมพันธ์ต่อเนื่องของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
ตามกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ ($\bar{X} = 2.52$) ข้อที่ 8 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้

นักเรียนรู้จักเลือกทางเลือกในการแก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม ($\bar{X} = 2.51$) และข้อที่ 9 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับขั้นตอนในการปฏิบัติ ($\bar{X} = 2.51$)

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน ตามทักษะกระบวนการ ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น มีปัญหาน้อย ($\bar{X} = 2.41$)

ตาราง 13 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตร ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกเป็นรายข้อ

การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน	$\bar{X}$	S
1. ความปลอดภัยของสถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้ในร่ม	2.10	0.88
2. ความปลอดภัยของสถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้กลางแจ้ง	2.26	0.93
3. ตำราและเอกสารที่เกี่ยวข้องมีเพียงพอสำหรับให้นักเรียนได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม	2.39	0.94
4. อุปกรณ์เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เช่น เครื่องชั่งน้ำหนัก ที่วัดส่วนสูง ฯลฯ อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี	2.09	0.89
5. สถานที่สำหรับดื่มดื่มน้ำสะอาดมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน	2.36	1.01
6. มีสถานที่เก็บรักษาอุปกรณ์เป็นสัดส่วน	2.42	1.06
7. อุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬามีคุณภาพและมีความปลอดภัยกับนักเรียน	2.07	0.82
8. ผู้บริหารให้การสนับสนุนงบประมาณสำหรับจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬาเป็นปกติ	2.21	0.90
9. สื่อการสอนไม่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการ หรือทักษะกระบวนการ	2.19	0.85
10. จำนวนอุปกรณ์กีฬา เช่น ลูกบาสเกตบอล ลูกวอลเลย์บอล ฯลฯ มีไม่เพียงพอ	2.01	0.93

ตาราง 13 (ต่อ)

การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน	$\bar{X}$	S
11. จำนวนอุปกรณ์ทางด้านโสตทัศนูปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องฉายสไลด์ วีดีโอ ฯลฯ	2.60	0.95
12. สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน	2.80	0.96
13. สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนกลางแจ้ง มีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน	2.65	0.97
14. ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ	3.16	0.96
15. ขาดสถานที่สำหรับทำความสะอาดร่างกายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม	3.13	0.94
16. ขาดเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางกาย	3.00	0.96
17. การจัดการวางสอน คาบเวลาเรียนไม่เหมาะสม สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน	2.39	0.88
18. ครูผู้สอนมีความกดดันไม่ตรงกับวิชาที่ได้รับมอบหมายให้ทำการสอน	1.97	0.82
19. ระบบการจัดการภายใน เช่น บุคลากร งบประมาณ เวลา สถานที่ ฯลฯ ขาดความสัมพันธ์กัน	2.31	0.85
รวม	2.43	0.56

จากตาราง 13 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ที่มีปัญหามากได้แก่ ข้อที่ 14 ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ ($\bar{X} = 3.16$) ข้อที่ 15 ขาดสถานที่ทำความสะอาดร่างกายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม ($\bar{X} = 3.13$) ข้อที่ 16 ขาดเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางกาย ($\bar{X} = 3.00$) ข้อที่ 12 สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นมีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน ($\bar{X} = 2.80$)

ข้อที่ 13 สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนกลางแจ้งมีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน ($\bar{X} = 2.65$) และ

ข้อที่ 11 จำนวนอุปกรณ์ทางด้านสื่อที่อุปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องฉายสไลด์ วิทยุสนั ฯลฯ สำหรับจัดกิจกรรมการเรียนมีไม่เพียงพอ ($\bar{X} = 2.60$)

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยยังคับแค้น มีปัญหาน้อย ($\bar{X} = 2.43$)

ตาราง 14 คะแนนเฉลี่ยและความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยยังคับแค้น จำแนกเป็นรายข้อ

การวัดและประเมินผล	$\bar{X}$	S
1. การวัดและประเมินผลให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์	2.43	0.91
2. การสร้างเครื่องมือวัดความรู้	2.36	0.81
3. การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ	2.53	0.79
4. การสร้างเครื่องมือวัดทักษะกีฬา	2.46	0.83
5. การสร้างเครื่องมือวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม	2.66	0.81
6. การนำความรู้ทางสถิติมาใช้ในการวัดและประเมินผลนักเรียน	2.60	0.88
7. การหาคุณภาพของเครื่องมือที่นำมาใช้ในการวัดและประเมินผล	2.78	0.88
8. การประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้ง ก่อนทำการสอนในแต่ละเรื่อง	2.42	0.84
9. การวัดและประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนปลายภาคเรียนทุก ภาคเรียน	2.36	0.89
10. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามกระบวนการหรือทักษะ กระบวนการโดยส่วนรวม	2.35	0.83
11. การประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนก่อนการสอน	2.40	0.86

ตาราง 14 (ต่อ)

การวัดและประเมินผล	$\bar{X}$	S
12. การเลือกวิธีวัดและประเมินผลได้สอดคล้องกับกิจกรรมและจุดประสงค์การเรียนรู้	2.31	0.90
13. การวัดและประเมินผลที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ	2.47	0.81
14. ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล	2.31	0.90
15. อัตราส่วนคะแนนระหว่างภาคและปลายภาคที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น ไม่สอดคล้องกับความต้องการของครูผู้สอน	1.91	0.82
รวม	2.42	0.59

จากตาราง 14 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอน วิชาพลานามัยบังคับแก่น ที่มีปัญหามาก ได้แก่ ข้อที่ 7 การหาคุณภาพของเครื่องมือที่นำมาใช้ในการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 2.78$) ข้อที่ 5 การสร้างเครื่องมือวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ($\bar{X} = 2.66$) ข้อที่ 6 การนำความรู้ทางสถิติมาใช้ในการวัดและประเมินผลนักเรียน ($\bar{X} = 2.60$) และข้อที่ 3 การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ ($\bar{X} = 2.53$)

เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมพบว่า ปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการวัดและประเมินผลของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น มีปัญหาน้อย ($\bar{X} = 2.42$)

ตาราง 15 คะแนนเฉลี่ยความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับองค์การที่ใช้หลักสูตรแยกเป็นรายด้าน ทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับกับแกน จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน

ตัวแปร	N	การแปลงหลักสูตร			การจัดกระบวนการ			การจัดสภาพการณ์			การวัดและ		
		ไปสู่การสอน			เรียนการสอนตาม			ต่าง ๆ ภายใน			ประเมินผล		
					ทักษะกระบวนการ			โรงเรียน					
		$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ
เพศ													
ชาย	257	2.33	0.56	น้อย	2.42	0.50	น้อย	2.44	0.57	น้อย	2.43	0.56	น้อย
หญิง	126	2.37	0.56	น้อย	2.38	0.52	น้อย	2.41	0.54	น้อย	2.41	0.63	น้อย
รวม	383	2.34	0.56	น้อย	2.41	0.51	น้อย	2.43	0.56	น้อย	2.42	0.59	น้อย
อายุ													
20-25 ปี	24	2.07	0.56	น้อย	2.14	0.54	น้อย	2.05	0.62	น้อย	2.17	0.57	น้อย
26-30 ปี	36	2.42	0.47	น้อย	2.58	0.48	มาก	2.56	0.51	มาก	2.50	0.62	มาก
31-35 ปี	95	2.40	0.50	น้อย	2.45	0.46	น้อย	2.48	0.49	น้อย	2.40	0.56	น้อย
36-40 ปี	123	2.33	0.61	น้อย	2.41	0.50	น้อย	2.40	0.59	น้อย	2.44	0.61	น้อย
41-45 ปี	72	2.37	0.52	น้อย	2.36	0.53	น้อย	2.43	0.58	น้อย	2.44	0.56	น้อย
มากกว่า 45 ปี	33	2.32	0.63	น้อย	2.39	0.54	น้อย	2.47	0.54	น้อย	2.48	0.60	น้อย
รวม	383	2.34	0.56	น้อย	2.41	0.51	น้อย	2.43	0.56	น้อย	2.42	0.59	น้อย

ตาราง 15 (ต่อ)

ตัวแปร	N	การแปลงหลักสูตร			การจัดกระบวนการ			การจัดสภาพการณ์			การวัดและ		
		ไปสู่การสอน			เรียนการสอนตาม			ต่าง ๆ ภายใน			ประเมินผล		
		ทักษะกระบวนการ			โรงเรียน								
		$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ	$\bar{X}$	S	ระดับ
ขนาดใหญ่พิเศษ180 (2,500 คนไป)		2.33	0.60	น้อย	2.37	0.55	น้อย	2.33	0.61	น้อย	2.39	0.59	น้อย
รวม	383	2.34	0.56	น้อย	2.41	0.51	น้อย	2.43	0.56	น้อย	2.42	0.59	น้อย
กลุ่มโรงเรียน													
กลุ่ม 1	58	2.50	0.57	มาก	2.55	0.56	มาก	2.46	0.63	น้อย	2.45	0.71	น้อย
กลุ่ม 2	41	2.44	0.57	น้อย	2.44	0.46	น้อย	2.40	0.49	น้อย	2.45	0.48	น้อย
กลุ่ม 3	57	2.01	0.60	น้อย	2.35	0.58	น้อย	2.44	0.62	น้อย	2.39	0.58	น้อย
กลุ่ม 4	46	2.18	0.58	น้อย	2.24	0.56	น้อย	2.31	0.62	น้อย	2.28	0.67	น้อย
กลุ่ม 5	48	2.51	0.45	มาก	2.50	0.39	มาก	2.54	0.64	มาก	2.59	0.44	มาก
กลุ่ม 6	55	2.26	0.51	น้อย	2.35	0.54	น้อย	2.45	0.53	น้อย	2.34	0.55	น้อย
กลุ่ม 7	44	2.36	0.53	น้อย	2.42	0.35	น้อย	2.46	0.55	น้อย	2.51	0.58	มาก
กลุ่ม 8	34	2.29	0.57	น้อย	2.41	0.48	น้อย	2.30	0.53	น้อย	2.38	0.55	น้อย
รวม	383	2.34	0.56	น้อย	2.41	0.51	น้อย	2.43	0.56	น้อย	2.42	0.59	น้อย

จากตาราง 15 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรเมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นทั้งเพศชายและเพศหญิง มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล

จำแนกตามอายุ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ทุกระดับอายุตั้งแต่ 20 ปี - มากกว่า 45 ปี มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนอยู่ในระดับน้อย ส่วนด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และด้านการวัดและประเมินผล ครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 26 ปี - 30 ปี มีปัญหามากสำหรับระดับอายุอื่น ๆ มีปัญหาน้อย

จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และปริญญาโท มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ และด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับน้อย สำหรับด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ครูผู้สอนที่มีวุฒิปริญญาโท มีปัญหาอยู่ในระดับมาก ส่วนวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีมีปัญหาน้อย

จำแนกตามขนาดของโรงเรียนพบว่า ครูผู้สอนโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก มีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก ครูผู้สอนโรงเรียนขนาดกลางและโรงเรียนขนาดใหญ่มีปัญหาด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน อยู่ในระดับมาก สำหรับด้านอื่น ๆ คือด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการวัดและประเมินผล มีปัญหาน้อย ส่วนครูผู้สอนโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษมีปัญหาน้อยทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล

จำแนกตามกลุ่มโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาพบว่า ครูผู้สอนกลุ่มโรงเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียน

การสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับน้อยทุกด้าน ได้แก่ โรงเรียนในกลุ่ม 2 กลุ่ม 3 กลุ่ม 4 กลุ่ม 6 และกลุ่ม 8 ส่วนครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 1 มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนการจัดทักษะการเรียนรู้การสอนตามทักษะกระบวนการ ส่วนด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การวัดและประเมินผล มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย สำหรับครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 7 ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก ด้านการวัดและการประเมินผล ส่วนด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนรู้การสอน และด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนมีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย และครูผู้สอนโรงเรียน กลุ่ม 5 ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากทุก ๆ ด้าน คือด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดกระบวนการเรียนรู้การสอนตามทักษะกระบวนการ การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การวัดและประเมินผล

ตาราง 16 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับปัญหาการใช้หลักสูตรในส่วนรวมทั้ง 4 ด้าน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน

ตัวแปร	N	ปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน		
		$\bar{X}$	S	ระดับ
เพศ				
ชาย	257	2.41	0.47	น้อย
หญิง	126	2.39	0.47	น้อย

ตาราง 16 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน			
		$\bar{X}$	S	ระดับ	
อายุ					
20 - 25 ปี	24	2.11	0.52	น้อย	
26 - 30 ปี	36	2.53	0.41	มาก	
31 - 35 ปี	95	2.43	0.41	น้อย	
36 - 40 ปี	123	2.40	0.50	น้อย	
41 - 45 ปี	72	2.40	0.46	น้อย	
มากกว่า 45 ปี	33	2.41	0.52	น้อย	
วุฒิทางการศึกษา					
ต่ำกว่าปริญญาตรี	16	2.21	0.68	น้อย	
ปริญญาตรี	340	2.41	0.46	น้อย	
ปริญญาโท	27	2.40	0.50	น้อย	
ขนาดโรงเรียน					
ขนาดเล็ก	13	2.60	0.37	มาก	
ขนาดกลาง	18	2.30	0.36	น้อย	
ขนาดใหญ่	172	2.45	0.44	น้อย	
ขนาดใหญ่พิเศษ	180	2.36	0.51	น้อย	

ตาราง 16 (ต่อ)

ตัวแปร	N	ปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน		
		$\bar{X}$	S	ระดับ
กลุ่มโรงเรียน				
กลุ่ม 1	58	2.50	0.56	มาก
กลุ่ม 2	41	2.43	0.41	น้อย
กลุ่ม 3	57	2.35	0.51	น้อย
กลุ่ม 4	46	2.25	0.54	น้อย
กลุ่ม 5	48	2.53	0.34	มาก
กลุ่ม 6	55	2.36	0.44	น้อย
กลุ่ม 7	44	2.44	0.40	น้อย
กลุ่ม 8	34	2.35	0.45	น้อย

จากตาราง 16 แสดงว่าปัญหาการใช้หลักสูตรโดยส่วนรวมทั้ง 4 ด้าน คือด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ การจัดสถานการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การวัดและประเมินผล เมื่อจำแนกตามตัวแปรเพศ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นทั้งครูเพศชายและครูเพศหญิงประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

จำแนกตามอายุ พบว่า ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีอายุระหว่าง 26 - 30 ปี ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 20 - 25 ปี 31 - 35 ปี 36 - 40 ปี 41 - 45 ปี และอายุมากกว่า 45 ปี มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

จำแนกตามวุฒิทางการศึกษา พบว่า โดยส่วนรวมครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และปริญญาโท ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยเหมือนกัน

จำแนกตามขนาดโรงเรียน พบว่าครูผู้สอนโรงเรียนขนาดเล็กประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนโรงเรียนขนาดกลาง ขนาดใหญ่และขนาดใหญ่พิเศษ ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

จำแนกตามกลุ่มโรงเรียน พบว่าครูผู้สอนโรงเรียนที่อยู่ในกลุ่ม 1 และกลุ่ม 5 ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่มอื่น ๆ ได้แก่ โรงเรียนในกลุ่ม 2 กลุ่ม 3 กลุ่ม 4 กลุ่ม 6 กลุ่ม 7 และกลุ่ม 8 มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย

ตอนที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นตามตัวแปรขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน

ตาราง 17 วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้านของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน				
ระหว่างกลุ่ม	3	2.4326	0.8109	2.6440*
ภายในกลุ่ม	379	116.2337	0.3067	
รวม	382	118.6663		

ตาราง 17 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ				
ระหว่างกลุ่ม	3	1.3571	0.4524	1.7565
ภายในกลุ่ม	379	97.6068	0.2575	
รวม	382	98.9639		
การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน				
ระหว่างกลุ่ม	3	3.3002	1.1001	3.5607*
ภายในกลุ่ม	379	117.0905	0.3089	
รวม	382	120.3907		
การวัดและประเมินผล				
ระหว่างกลุ่ม	3	2.1996	0.7332	2.1557
ภายในกลุ่ม	379	128.9065	0.3401	
รวม	382	131.1062		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F_{3,379} = 2.63$)

จากตาราง 17 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน และด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการวัดและประเมินผลนั้นผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน เพื่อให้ทราบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน และด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนเป็นรายคู่จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีนิวแมนคูลส์ (Newman - Keuls Method) ดังปรากฏตามตาราง 18 และ 19

ตาราง 18 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาดของโรงเรียน		ขนาดกลาง	ขนาดใหญ่พิเศษ	ขนาดใหญ่	ขนาดเล็ก
	$\bar{X}$	2.0296	2.3293	2.3779	2.5231
ขนาดกลาง	2.0296	-	0.2997*	0.3483*	0.4935*
ขนาดใหญ่พิเศษ	2.3293		-	0.0486	0.1938
ขนาดใหญ่	2.3779			-	0.1452
ขนาดเล็ก	2.5231				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 18 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดกลาง จะประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกับครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดใหญพิเศษ ขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามขนาดของโรงเรียน

ขนาดของโรงเรียน		ขนาดใหญ่พิเศษ	ขนาดใหญ่	ขนาดกลาง	ขนาดเล็ก
	$\bar{X}$	2.3281	2.5107	2.5175	2.5466
ขนาดใหญ่พิเศษ	2.3281	-	0.1826	0.1894	0.2185*
ขนาดใหญ่	2.5107		-	0.0068	0.0359
ขนาดกลาง	2.5175			-	0.0291
ขนาดเล็ก	2.5466				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่พิเศษจะประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนแตกต่างกับครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน

ตาราง 20' วิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน
ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามกลุ่มโรงเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน				
ระหว่างกลุ่ม	7	5.8224	0.8318	2.7641*
ภายในกลุ่ม	375	112.8439	0.3009	
รวม	382	118.6663		
การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ				
ระหว่างกลุ่ม	7	3.2619	0.4660	1.8259
ภายในกลุ่ม	375	95.7020	0.2552	
รวม	382	98.9639		
การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน				
ระหว่างกลุ่ม	7	1.9385	0.2769	0.8767
ภายในกลุ่ม	375	118.4521	0.3159	
รวม	382	120.3907		

ตาราง 20 (ต่อ)

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
การวัดและประเมินผล				
ระหว่างกลุ่ม	7	3.2263	0.4609	1.3516
ภายในกลุ่ม	375	127.8798	0.3410	
รวม	382	131.1062		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F_{7,375} = 2.03$)

จากตาราง 20 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในกลุ่มโรงเรียนที่แตกต่างกัน ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามที่คณะกรรมการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ผลปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน เพื่อให้ทราบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนเป็นรายคู่ จึงทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีนิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls Method) ดังปรากฏตามตาราง 21

ตาราง 21 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น จำแนกตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	4	3	6	8	7	2	1	5
$\bar{X}$	2.1783	2.2094	2.2630	2.2941	2.3561	2.4358	2.5011	2.5083
4	2.1783	-	0.0311	0.0847	0.1158	0.1778	0.2575	0.3228
3	2.2094	-	0.0536	0.0847	0.1467	0.2264	0.2917	0.2989
6	2.2630	-	-	0.0311	0.0931	0.1728	0.2381	0.2453
8	2.2941	-	-	-	0.0620	0.1417	0.2070	0.2142
7	2.3561	-	-	-	-	0.0797	0.1450	0.1522
2	2.4358	-	-	-	-	-	0.0653	0.0725
1	2.5011	-	-	-	-	-	-	0.0072
5	2.5083	-	-	-	-	-	-	-

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 21 แสดงว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่สอนในโรงเรียนกลุ่มที่ 4 จะประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกับครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่สอนในโรงเรียนกลุ่ม 5 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้อื่น ๆ ไม่พบความแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นปัญหาและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน การวัดและประเมินผล ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น สรุปได้ดังนี้

ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

1. หลักสูตรไม่ชัดเจนทำให้ครูผู้สอนไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์
2. คำอธิบายรายวิชาต้องมาแปลความหมายอีกว่ามีจุดประสงค์อย่างไร
3. ควรมีการอบรมครูก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้อย่างทั่วถึง
4. หลักสูตรไม่ตอบสนองความต้องการของนักเรียน
5. กลุ่มโรงเรียนไม่ดำเนินการกำหนดจุดประสงค์ให้ ครูผู้สอนจึงต้องกำหนดจุดประสงค์ขึ้นเอง ทำให้วิชาเดียวกันและโรงเรียนอยู่ในกลุ่มเดียวกันมีจุดประสงค์ที่หลากหลาย ไม่เป็นแนวทางเดียวกัน
6. ความต้องการของครูผู้สอนกับหลักสูตรไม่สอดคล้องกัน ทำให้ครูขาดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติงาน
7. แหล่งข้อมูลตลอดจนเอกสารตำราทางวิชาการที่เกี่ยวข้องมีไม่เพียงพอสำหรับการให้นักเรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง
8. ควรจัดประชุมสัมมนาผู้บริหารสถานศึกษา เพื่อให้มีความเข้าใจตรงกันเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้
9. ควรเพิ่มค่าหน่วยการเรียนจากรายวิชาละ 0.5 เป็น 1 หน่วยการเรียน

ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ

1. ผู้สอนยังยึดวิธีสอนแบบเก่า ๆ เช่น ยึดตนเองเป็นศูนย์กลางในการจัดกิจกรรม
2. ผู้สอนยังขาดความเข้าใจในเรื่องทักษะกระบวนการ
3. ผู้สอนไม่สามารถจัดการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการได้ครบทุกกระบวนการในเวลา

1 คาบ

4. ความสามารถของนักเรียนไม่เท่ากันทำให้เกิดปัญหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
5. จำนวนคาบและรายวิชาที่สอนมีมาก ทำให้ไม่สามารถเตรียมการสอนได้ โดยเฉพาะการใช้ทักษะกระบวนการ

6. ควรจัดทำวิทัศน์สํานักการสอนพลศึกษาที่เน้นทักษะกระบวนการเผยแพร่เป็นแบบอย่าง
7. ขาดการนิเทศเกี่ยวกับเรื่องทักษะกระบวนการจากผู้ที่มีหน้าที่เกี่ยวข้อง
8. กิจกรรมที่จัดให้กับนักเรียนควรสอดแทรกลักษณะที่พึงประสงค์ต่าง ๆ เช่น ความเป็นระเบียบวินัย ตรงต่อเวลา การเป็นผู้นำด้านสุขภาพ เป็นต้น
9. รายวิชาบางวิชาน่าเบื่อ เช่น เทเบิลเทนนิสทำให้นักเรียนขาดความสนใจในการเรียนและเป็นปัญหาต่อการจัดกิจกรรมของครูในด้านการตอบสนองกลับของนักเรียน

ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

1. นโยบายของโรงเรียนให้ความสำคัญวิชาพลศึกษาน้อย ทำให้ขาดแคลนอุปกรณ์กีฬา
2. สถานที่โดยเฉพาะสนามไม้เอื้ออำนวยต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
3. สถานที่พักผ่อนสำหรับกิจกรรมนันทนาการจัดไว้ไม่เพียงพอ
4. สภาพสนามขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่ออาจเกิดอันตรายกับนักเรียนได้
5. สถานที่เรียนอยู่ติดถนนใหญ่ทำให้เกิดเสียงรบกวนในขณะสอน
6. ควรจัดให้มีสนามฝึกในร่ม (โรงยิมฯ) ให้ครบทุกโรงเรียน
7. ที่ดื่มน้ำสะอาดสำหรับนักเรียนมีไม่เพียงพอ
8. กิจกรรมกรีฑาประเภทลาน เช่น พุ่งแหลน ทุ่มน้ำหนัก ขว้างจักร ไม่สามารถจัดสอนได้เนื่องจากสนามเป็นคอนกรีต
9. ขาดอุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกาย
10. ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกาย และที่สำหรับทำความสะอาดร่างกายโดยเฉพาะ

ด้านการวัดและประเมินผล

1. ผู้มีหน้าที่เกี่ยวข้องควรจัดทำแบบทดสอบมาตรฐานทุกรายวิชา เพื่อให้การเรียนการสอนมีมาตรฐานเหมือนกัน
2. ควรเน้นให้มีการวัดผลด้านคุณธรรม จริยธรรมควบคู่ไปกับการวัดทักษะกีฬาด้วย
3. การวัดผลเป็นรายบุคคลทำให้เสียเวลามาก

4. การวัดผลไม่ควรเน้นทักษะกีฬา เพราะเป็นการเรียนพลศึกษาไม่ใช่กีฬา
5. ขาดความรู้ที่ถูกต้องในการวัดและประเมินผล
6. ไม่สามารถสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสมได้
7. ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำสถิติมาใช้
8. ขาดเอกสารที่ใช้ศึกษาค้นคว้าประกอบเกี่ยวกับเรื่องการวัดและประเมินผล
9. ควรกำหนดเกณฑ์ทักษะกีฬาแต่ละชนิดกีฬา ตามวัยของเด็กให้ชัดเจน
10. นักเรียนไม่สนใจในผลการเรียน เนื่องจากหน่วยการเรียนน้อย

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายในการค้นคว้า

เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัด กรมสามัญศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ คือครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร เป็นครูเพศชาย จำนวน 257 คน เป็นครูเพศหญิง จำนวน 126 คน รวมทั้งสิ้น จำนวน 383 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling)
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองมี 3 ตอน ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนและของโรงเรียน แบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรในด้าน การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้าน การจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ความคิดเห็น ปัญหาและ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนและของโรงเรียน หาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ตามตัวแปรเพศ อายุ ภูมิตำทางการศึกษา ขนาดโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S)

3. เปรียบเทียบความแตกต่างของปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ตามตัวแปร ขนาด โรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One Way Analysis of Variance) หรือทดสอบค่าเอฟ (F-test) ถ้าผลการทดสอบค่าเอฟ (F-test) มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จึงทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ตามวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman - Keuls Method)

สรุปผลการค้นคว้า

ผลจากการศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาหลานามัยบังคับแกนพอที่จะสรุปเป็น ด้าน ๆ ดังนี้

1. ด้านข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนวิชาหลานามัยบังคับแกน ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 67.1 เป็นเพศหญิงร้อยละ 32.9 มีอายุระหว่าง 36 - 40 ปี มากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 32.1 และมีอายุระหว่าง 20 - 25 ปี จำนวนน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 6.3 มีวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 88.8 วิชาเอกพลศึกษาคิดเป็นร้อยละ 93.7 นอกนั้นวิชาเอกสุขศึกษา บริหาร การศึกษา และวัดผลการศึกษา ส่วนประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษานั้น ครูส่วนใหญ่ทำการ สอน 11 - 15 ปีคิดเป็นร้อยละ 34.7 สอนวิชาหลานามัยบังคับแกนมากกว่า 15 คาบต่อสัปดาห์ คิดเป็นร้อยละ 39.2 สอนวิชาอื่น ๆ 1 - 5 คาบต่อสัปดาห์คิดเป็นร้อยละ 50.4 หน้าที่พิเศษที่ได้รับ มอบหมายเป็นผู้ฝึกสอนหรือควบคุมกีฬาเป็นส่วนใหญ่ วิธีการสอนใช้แบบอธิบายและสาธิตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 94.8 ครูผู้สอนได้รับการนิเทศเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาหลานามัยบังคับแกน คิดเป็นร้อยละ 71.0 โดยได้รับความแนะนำและการนิเทศจากศึกษานิเทศก์กรมสามัญศึกษาจำนวน มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.6 รองลงมาได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา คิดเป็น ร้อยละ 48.9 ครูผู้สอนส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 85.9 ต้องการได้รับการนิเทศเพื่อเพิ่มพูนความรู้ และต้องการได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 82.4 รอง ลงมาเป็นผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา คิดเป็นร้อยละ 79.6

2. ด้านข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพโรงเรียน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีพื้นที่จำนวน 1 - 15 ไร่ คิดเป็นร้อยละ 63.2 เป็นโรงเรียนแบบสหศึกษาคิดเป็นร้อยละ 72.8 จำนวนครู

ผู้สอนวิชาพลศึกษาของโรงเรียนมีประมาณ 8 - 10 คน คิดเป็นร้อยละ 39.2 รองลงมามีครูจำนวน 11 - 13 คน คิดเป็นร้อยละ 32.6 ส่วนจำนวนนักเรียนมีมากกว่า 2,499 คน คิดเป็นร้อยละ 47.0 จำนวนนักเรียน 1,500 - 2,499 คน คิดเป็นร้อยละ 44.9 และจำนวนนักเรียน 1 - 499 คน มีน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 3.4 เท่านั้น ในด้านของอาคารสถานที่พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่มีโรงฝึกพลศึกษา คิดเป็นร้อยละ 61.1 มีห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา คิดเป็นร้อยละ 73.1 แต่ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและห้องอาบน้ำ คิดเป็นร้อยละ 77.3 และร้อยละ 85.4 ตามลำดับ ส่วนใหญ่โรงเรียนไม่มีสนามฟุตบอล และสนามกรีฑา คิดเป็นร้อยละ 53.5 และร้อยละ 72.8 มีสนามบาสเกตบอล สนามวอลเลย์บอล ห้องพยาบาล ห้องสมุด เกือบทุกโรงเรียน คิดเป็นร้อยละ 94.0 ร้อยละ 94.0 ร้อยละ 99.0 และร้อยละ 97.7 ตามลำดับ สำหรับที่คิมน้ำมีเพียงพองแก่จำนวนนักเรียน คิดเป็นร้อยละ 59.5 มีไม่เพียงพอ คิดเป็นร้อยละ 40.5

ด้านจำนวนอุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬานั้นพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่มีอุปกรณ์ทางพลศึกษาที่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ได้แก่ เบาะยืดหยุ่น โต๊ะเทเบิลเทนนิส ไม้คทาวิ่งผลัด จักร ลูกบาสเกตบอล ลูกวอลเลย์บอล กระบี่หวาย และนาฬิกาจับเวลา ส่วนอุปกรณ์ที่มีไม่เพียงพอได้แก่ รั้วกระโดด แหวน ลูกทุ่มน้ำหนัก เสาคกระโดดสูงพร้อมเบาะ

ด้านอุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกาย พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ ไม่มีอุปกรณ์ทางด้านนี้ เช่น เครื่องตั้งจังหวะ เครื่องวัดความจุปอด เครื่องวัดกำลังขาและหลัง เครื่องวัดแรงบีบมือ แผ่นยีนกระโดดไกล เครื่องวัดความอ่อนตัว คิดเป็นร้อยละ 89.0 ร้อยละ 86.9 ร้อยละ 89.3 ร้อยละ 72.6 ร้อยละ 65.0 และร้อยละ 87.2 ตามลำดับ ส่วนเครื่องชั่งน้ำหนัก และเครื่องวัด ส่วนสูงโรงเรียนส่วนใหญ่มีอุปกรณ์เพียงพอคิดเป็นร้อยละ 91.6 และร้อยละ 90.3

สำหรับสนามกลางแจ้งในโรงเรียนเป็นสนามคอนกรีตมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.1

3. วิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลศึกษานานาชาติฉบับแรก ตามตัวแปรต่าง ๆ พบว่าครูผู้สอนทั้งเพศชาย เพศหญิง และครูผู้สอนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 ระดับ ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 26 - 30 ปี มีปัญหาการใช้หลักสูตรใน

ด้านการจัดการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลอยู่ในระดับมาก สำหรับครูผู้สอนโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก และโรงเรียนกลุ่ม 5 ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากถึง 4 ด้าน

4. เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับกับแกน ความตัวแปรขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียนพบว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกันประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน และด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนโรงเรียนขนาดกลางจะมีปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมากกว่าครูผู้สอนโรงเรียนขนาดอื่น ๆ และครูผู้สอนโรงเรียนขนาดเล็กจะมีปัญหาด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนมากกว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดพิเศษ ส่วนครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนที่แตกต่างกัน จะประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 5 จะมีปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมากกว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 4

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตร ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับกับแกนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับกับแกน

ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับกับแกนส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จบการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา มีอายุระหว่าง 36 - 40 ปี มีประสบการณ์สอนมา 11 - 15 ปี โดยสอนมากกว่า 15 คาบต่อสัปดาห์ นอกจากนี้มีหน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนคือ ครูผู้ฝึกสอนกีฬาและครูประจำชั้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของบุญชัย ทนสมัย (2528 : 214) เป็นฤดี วงศ์พุม (2527 : 12) และกองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2534 : 21 - 23) ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่ครูผู้สอนต้องทำหน้าที่สอนมากกว่า 15 คาบต่อสัปดาห์ และยังคงมีหน้าที่พิเศษ

อื่น ๆ ตามที่โรงเรียนมอบหมาย เช่น คณิตศาสตร์ เป็นครูประจำชั้น เป็นต้น นับว่าครูผู้สอนต้องรับภาระหน้าที่หนักมาก ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนส่วนใหญ่จะเป็นภาคปฏิบัติ ซึ่งแตกต่างไปจากครูที่ทำหน้าที่สอนวิชาสามัญทั่ว ๆ ไป สำหรับการเตรียมตัวในการสอนวิชาพหุศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ครูผู้สอนมีการเตรียมตัวโดยการศึกษาหลักสูตรเอกสารประกอบการสอน แผนการสอน คู่มือครู ตลอดจนคู่มือการวัดและประเมินผล รูปแบบวิธีสอนที่ใช้มากคือการอธิบายและสาธิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รจนา เกรียงไกร (2528 : 116) ที่พบว่าครูไม่ยอมรับความคิดใหม่ ๆ ยึดความคิดของตน ใช้วิธีสอนแบบเดิมไม่เปลี่ยนแปลงวิธีสอน และสอดคล้องกับงานวิจัยของวิชญ์ กล้าวิจารณ์ (2533 : 53) ที่พบว่า ครูผู้สอนสอนโดยวิธีอธิบายและสาธิตด้วยตนเองร้อยละ 50 และสอนโดยอธิบายและสาธิตร่วมกับนักเรียนร้อยละ 33.33 ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการที่ครูผู้สอนยังใช้วิธีสอนแบบเดิมคือ การอธิบายและสาธิตจะไม่สามารถทำให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร ทั้งนี้เพราะการสอนแบบอธิบายและสาธิตนี้ เป็นการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลาง ส่วนความต้องการของหลักสูตร ฉบับปรับปรุง 2533 ต้องการให้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการโดยยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง ดังนั้นจึงจำเป็นที่ครูจะต้องปรับปรุงวิธีการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมตามความต้องการของหลักสูตร จึงจะทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุตามความต้องการของหลักสูตร

เกี่ยวกับการได้รับการนิเทศนั้น ครูผู้สอนวิชาพหุศึกษามัธยมศึกษาตอนต้นได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศกรมสามัญศึกษาเป็นส่วนใหญ่ และต้องการรับการนิเทศเพิ่มเติมจากศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ของหน่วยศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา (2535 : 27) ที่พบว่าครูผู้สอนส่วนใหญ่ พัฒนาตนเองเพื่อการจัดการเรียนการสอนโดยการศึกษาเอกสารหลักสูตร และยังมีความต้องการรับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์มากที่สุด ผู้วิจัยมีความเห็นว่า อาจเนื่องจากครูผู้สอนวิชาพหุศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษาเป็นผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในวิชาพหุศึกษามัธยมศึกษา ดังนั้นศึกษานิเทศก์จึงต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถให้คำปรึกษาแนะนำได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ การที่ครูผู้สอนได้ทำการศึกษาหลักสูตรและทำความเข้าใจให้ถ่องแท้กับกระบวนการใช้หลักสูตร ตลอดจนเห็นความสำคัญของการนิเทศและยอมรับในตัวศึกษานิเทศก์ จะทำให้ครูมีประสิทธิภาพในการสอน

มากยิ่งขึ้น ดังผลการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ และสำนักงานคณะกรรมการ
ศึกษาเอกชน (2523 : บทคัดย่อ) พบว่าคุณภาพการเรียนของนักเรียนขึ้นอยู่กับการสอนของครู

2. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสภาพโรงเรียน

โรงเรียนส่วนใหญ่มีพื้นที่จำนวน 1 - 15 ไร่ เป็นโรงเรียนแบบสหศึกษา มีครูผู้สอนวิชา
พลานามัย 8 - 10 คน มีจำนวนนักเรียน 2,499 คนขึ้นไป หรือเรียกว่าโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ
ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ (2534 : 24) ที่พบว่าโรงเรียน
ส่วนใหญ่ที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครจะมีพื้นที่โรงเรียนโดยเฉลี่ย 15 ไร่ และตรงกับข้อเท็จจริงของ
สังคมเมืองอย่างกรุงเทพมหานครที่โรงเรียนส่วนใหญ่จะมีพื้นที่ค่อนข้างจำกัด คับแคบไม่สามารถ
ขยายได้เนื่องจากราคาที่ดินค่อนข้างสูง

ในด้านอาคารสถานที่ โรงเรียนส่วนใหญ่มีโรงฝึกพลศึกษา (โรงยิมฯ) มีห้องเก็บอุปกรณ์
กีฬา ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายและห้องอาบน้ำเฉพาะที่เป็นสัดส่วน ไม่มีสนามฟุตบอล สนาม
กรีฑา มีสนามบาสเกตบอล มีสนามวอลเลย์บอล มีห้องสมุด มีห้องพยาบาล มีที่ตักน้ำสะอาดเพียงพอ
กับจำนวนนักเรียน ผู้วิจัยมีความเห็นว่าเนื่องจากโรงเรียนส่วนใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานครเป็น
โรงเรียนที่ตั้งมานานแล้ว จึงทำให้พื้นที่จำกัดไม่สามารถขยายให้ใหญ่ได้เนื่องจากที่ดินมีราคาสูง
ดังนั้นสนามส่วนใหญ่จึงเป็นสนามขนาดเล็ก ที่ใช้พื้นที่ไม่มาก คือสนามบาสเกตบอล และสนาม
วอลเลย์บอล ส่วนที่มีโรงฝึกพลศึกษานั้น เป็นนโยบายของกรมสามัญศึกษาที่ต้องการให้โรงเรียน
ทุกโรงเรียนมีโรงฝึกพลศึกษา และสามารถใช้สอยประโยชน์อย่างอื่นได้ด้วย เช่น ใช้เป็นห้องประชุม
เป็นต้น สำหรับเกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำของงานสุขศึกษาในสถานศึกษาได้กำหนดไว้ว่า พื้นที่สนามต่อ
นักเรียน 1 คน ต้องมีเนื้อที่เฉลี่ยไม่น้อยกว่า 4 ตารางเมตร มีน้ำดื่มน้ำใช้โดยเฉลี่ย 3 - 5 ลิตร
ต่อวันต่อคน และโรงเรียนขนาดเล็กจะต้องมีมุมพยาบาล 1 แห่ง มีขนาด 1.5 x 3.5 เมตร เป็น
อย่างต่ำ ส่วนโรงเรียนขนาดกลางขึ้นไปควรมีห้องพยาบาลขนาด 3.5 x 5 เมตร โดยกันเป็น 2
ส่วน คือส่วนที่เป็นเตียงพยาบาล มีขนาด 2.5 x 3.5 เมตร และส่วนที่เหลือใช้เป็นตู้ปฐมพยาบาล
(หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2525 : 37 - 41) นอกจากนี้กรมพลศึกษาได้ดำเนินการ
วิจัยเพื่อกำหนดเกณฑ์มาตรฐานของสถานที่เกี่ยวกับการพัฒนาการพลศึกษาและการกีฬาของสถานศึกษา
ผลการวิจัยสรุปได้ว่า โรงเรียนจะต้องมีอาคารพลศึกษา (โรงยิมฯ) 1 โรง สระว่ายน้ำ 1 สระ

ห้องนันทนาการกิจกรรมเข้าจังหวะ สำหรับโรงเรียนขนาดเล็ก 1 ห้อง ขนาดกลางและขนาดใหญ่ อย่างน้อย 2 ห้อง มีสนามกรีฑามาตรฐาน 400 เมตร ภายในบวรสนามฟุตบอล 1 สนาม มีสนาม บาสเกตบอลและสนามวอลเลย์บอลอย่างละ 1 สนาม สำหรับโรงเรียนขนาดเล็ก และโรงเรียน ขนาดกลางขึ้นไปมีอย่างน้อยอย่างละ 2 สนาม (กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา . 2522)

ในด้านอุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬานั้น โรงเรียนส่วนใหญ่มีอุปกรณ์ทางพลศึกษาเพียงพอ กับจำนวนนักเรียน ส่วนอุปกรณ์ที่มีไม่เพียงพอ ได้แก่ รั้วกระโดด แหวน ลูกตุ้มน้ำหนัก เสาคระโดดสูง พร้อมเบาะ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า โรงเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร มีพื้นที่จำกัดสนามส่วนมากจะ เป็นสนามบาสเกตบอล และสนามวอลเลย์บอล ดังนั้นการจัดสอนกรีฑาประเภทลานที่เกี่ยวกับการ กระโดด การทุ่ม การขว้าง ไม่สามารถใช้อุปกรณ์ของจริงได้ ต้องดัดแปลงตามสภาพสนามที่ โรงเรียนมีอยู่ ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการนิเทศประจำปีการศึกษา 2535 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษาที่พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานครจัดสอนกรีฑาประเภทลานโดยการ ดัดแปลงอุปกรณ์ให้เหมาะสมตามสภาพของโรงเรียน (ศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา . 2535 : 19)

ในด้านอุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกาย โรงเรียนส่วนใหญ่จะมีเครื่องชั่งน้ำหนัก และที่ วัดส่วนสูงเท่านั้น อุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกายอื่น ๆ ไม่มี ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย ธรรมโกศล (2523 : 79 - 83) และรายงานการนิเทศประจำปีการศึกษา 2535 ของหน่วย ศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา (2535 : 20 -21) ที่พบว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์ทดสอบ สมรรถภาพทางกาย เนื่องจากมีราคาสูง และการทดสอบสมรรถภาพทางกายที่โรงเรียนปฏิบัติ นั้น ดำเนินการโดยขอความร่วมมือจากงานทดสอบสมรรถภาพ กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา เป็นผู้ทำการทดสอบ หรือใช้วิธีทดสอบเฉพาะรายการที่โรงเรียนสามารถจัดหาอุปกรณ์ ได้หรือไม่ต้องใช้ใช้อุปกรณ์ เช่น ท่าลูก-นั่ง วิ่งกลับตัว ยืนกระโดดไกล ดึงข้อ วิ่งเร็ว 50 เมตร และวิ่งระยะไกล 1,000 เมตร เป็นต้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ในการเรียนวิชาพลานามัยระดับ มัธยมศึกษาตอนต้นนั้น การทดสอบสมรรถภาพมีความจำเป็นอย่างมาก เนื่องจากจุดประสงค์ของ วิชาพลานามัยเน้นทำให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับการพัฒนาและรักษาสสมรรถภาพ

ทางกายและทางจิต สุขภาพและสวัสดิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2535 : 67) นอกจากนี้
หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับขนาดร่างกายและสมรรถภาพทางกลไก
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า สมรรถภาพทางกลไกของนักเรียน
ไทยทั้งเพศชายและหญิง มีค่าเฉลี่ยแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐานของนักเรียนญี่ปุ่น (ระดับอายุ 11 -
19 ปี) โดยมีค่าเฉลี่ยต่ำกว่าทุกรายการ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา. 2534 : 98)
ดังนั้นครูผู้สอนควรจะต้องมีการทดสอบสมรรถภาพทางกาย นักเรียนทุกภาคเรียน และโรงเรียน
ควรจะต้องจัดหาอุปกรณ์ทดสอบสมรรถภาพทางกายไว้ประจำโรงเรียน

ในด้านสภาพสนามของโรงเรียน สภาพสนามของโรงเรียนส่วนใหญ่จะเป็นสนามคอนกรีต
ซึ่งสอดคล้องผลการวิจัยของบุญชัย ทนสมัย (2825 : 123) ที่พบว่า ลักษณะของสนามกลางแจ้ง
ที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนวิชาพลานามัยของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร
ส่วนใหญ่เป็นสนามคอนกรีต ผู้วิจัยมีความเห็นว่า สนามคอนกรีตนั้นมีส่วนดีคือสามารถจัดกิจกรรม
การเรียนการสอนได้ตลอดปี ถึงแม้จะเป็นฤดูฝน สนามก็ไม่แฉะ และมีข้อเสียเพียงอาจจะก่อให้เกิด
อันตรายได้ง่าย และไม่เหมาะสมกับกิจกรรมกีฬาบางชนิด เช่น กรีฑา เป็นต้น โดยสรุปแล้ว
สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เป็นปัจจัยสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาพลานามัยที่จะส่งผลให้
การเรียนการสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายโดยเฉพาะสนาม ซึ่งเปรียบเสมือนห้องปฏิบัติการ ดังที่
ฮาร์มอน (Harmon. 1967 : 2359 - A) ได้วิจัย พบว่าโรงเรียนที่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
ทางพลศึกษาอย่างเพียงพอจะมีประสิทธิภาพในการเรียนพลศึกษา

3. วิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับตามตัวแปร
เพศ อายุ วุฒิการศึกษา ขนาดโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน

จากการวิเคราะห์ปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับตามตัวแปร
เพศ และระดับการศึกษาที่ต่างกัน พบว่า มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 ด้าน ได้แก่
ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ
ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล ผู้วิจัยมีความเห็นว่า
เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่มีการเตรียมตัวสำหรับการสอนมาเป็นอย่างดี โดยการศึกษาหลักสูตร
เอกสารตำราต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องและเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรใหม่ นอกจากนี้ยังได้รับ

การนิเทศจากศึกษานิเทศก์ของกรมสามัญศึกษา และศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของจิราพรรณ รัตนวิระประดิษฐ์ (2535 : 59 - 62) ที่พบว่าครูมีการเตรียมตัวสำหรับการสอนที่เน้นทักษะกระบวนการ ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 โดยวิธีศึกษาเอกสารหลักสูตรฉบับปรับปรุง ร้อยละ 73.56 และเข้าร่วมประชุมอบรมเรื่องหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ร้อยละ 72.68 นอกจากนี้ยังได้รับการนิเทศจากศึกษานิเทศก์ถึงร้อยละ 45.94 สำหรับในเขตกรุงเทพมหานคร หน่วยศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา ได้สรุปรายงานการนิเทศ ประจำปี 2535 ไว้ว่า ครูได้พัฒนาตนเองเพื่อการจัดการเรียนการสอนพลศึกษาโดยการเข้ารับการอบรม ร้อยละ 71.29 โดยการขอคำแนะนำและปรึกษา ร้อยละ 70.29 (หน่วยศึกษานิเทศก์กรมพลศึกษา. 2535 : 27) ดังนั้นจึงทำให้มีพฤติกรรมการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย

ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุระหว่าง 26 - 30 ปี มีพฤติกรรมการใช้หลักสูตรในด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมากนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาจากข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามปรากฏว่า ครูผู้สอนในกลุ่มอายุดังกล่าวมีจำนวน 36 คน มีประสบการณ์สอนวิชาพลศึกษาประมาณ 1 - 10 ปี และมีการเตรียมตัวสำหรับการสอนหลักสูตร ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 โดยการศึกษาจากเอกสารหลักสูตรและคู่มือต่าง ๆ เป็นส่วนใหญ่ มีจำนวนเพียง 13 คนเท่านั้นที่เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ดังนั้นจึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ครูผู้สอนในกลุ่มอายุ 26 - 30 ปี มีปัญหาเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรในเกือบทุกด้าน นอกจากนี้นักกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุ 26 - 30 ปี มีเพียงร้อยละ 9.4 ซึ่งนับว่าน้อยมาก เมื่อเทียบกับกลุ่มตัวอย่างระดับอายุอื่น ๆ และจากรายงานสรุปผลการนิเทศและติดตามการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2534 (2535 : 42) พบว่า ครูที่ผ่านการอบรมเกี่ยวกับหลักสูตรมาแล้ว ยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอน รวมทั้งมีปัญหาวินัยในการวางแผนการสอน ทั้งนี้มีสาเหตุมาจากครูขาดความมั่นใจในตนเอง และระยะเวลาการอบรมน้อย ไม่สามารถทำความเข้าใจได้ทั้งหมด เมื่อมาพบสภาพจริงในโรงเรียน จึงไม่สามารถนำความรู้ที่ได้รับมาใช้อย่างเหมาะสมได้ ดังนั้นแนวทางแก้ไขผู้บริหารจะต้องสร้างระบบการนิเทศภายในให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น ตลอดจนศึกษานิเทศก์จะต้องให้การนิเทศอย่างสม่ำเสมอ

ส่วนด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานครส่วนใหญ่มีความจำกัดในเรื่องสถานที่ จึงมีปัญหากับเรื่องสนามกลางแจ้งและในร่ม สำหรับใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้นแนวทางแก้ไขที่สามารถกระทำได้คือการขยายสถานที่ไปทางด้านความสูง โดยการสร้างอาคารอเนกประสงค์ คือมีทั้งห้องเรียน ห้องประชุม โรงฝึกพลศึกษาอยู่ในอาคารเดียวกัน พร้อมทั้งสร้างห้องอาบน้ำสำหรับนักเรียนภายหลังเลิกเรียนวิชาพลานามัยซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้ และทำให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบรรลุตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรมากยิ่งขึ้น

สำหรับในเรื่องเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าการวัดผลวิชาพลานามัยที่เป็นปัญหาอยู่ในขณะนี้สาเหตุเนื่องมาจาก ครูผู้สอนไม่มีเครื่องมือวัดผลที่ได้มาตรฐาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสมชาย ธรรมโกศล (2523 : 79 - 83) และส่วนใหญ่จะติดขัดอยู่กับการวัดทักษะกีฬา ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายหลักของหลักสูตรวิชาพลานามัย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 และใช้การสังเกตจากสายตาตามากำหนดเป็นคะแนน กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา (2534 : 114) ได้ทำการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา พบว่าครูผู้สอนวิชาพลานามัยมีความตั้งใจสอน มีความเป็นกันเองกับนักเรียน สอนได้รู้เรื่อง สาธิตเก่ง มีความสามารถในการเล่น และตัดสินกีฬา แต่ชอบล่าเอียงในการวัดผล ดังนั้น แนวทางการแก้ไขจึงควรดำเนินการจัดอบรมครูผู้สอนเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลวิชาพลานามัยโดยเฉพาะ

สำหรับโรงเรียนที่มีขนาดเล็ก ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน ผู้วิจัยมีความเห็นว่า การที่โรงเรียนขนาดเล็กประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้าน เนื่องจากโรงเรียนขนาดเล็กเป็นโรงเรียนตั้งใหม่มีอายุประมาณ 5 ปี ดังนั้นความพร้อมในด้านต่าง ๆ จึงมีน้อยกว่าโรงเรียนขนาดอื่น ๆ ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้โรงเรียนขนาดเล็กประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมาก

ส่วนโรงเรียนในกลุ่ม 5 ที่ประสบปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากทั้ง 4 ด้านนั้น ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นางจ่ออ่อน เกตุแก้ว นายทวนชัย ลมูลสว่าง นางสาวเพ็ญจันทร์ เทพบุรณะ และนางวิชรี ไวยขมภู ศึกษาพิเศษกรมพลศึกษาได้แสดงความคิดเห็นว่า จากการไปนิเทศโรงเรียน

ต่าง ๆ ระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร ครูผู้สอนวิชาพลานามัยโรงเรียนกลุ่ม 5 มีความสนใจโดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องทักษะกระบวนการ มากกว่าโรงเรียนกลุ่มอื่น ๆ ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่าการที่ครูผู้สอนยิ่งรู้มากขึ้น ยิ่งทำให้เห็นปัญหาต่าง ๆ มากขึ้น เพื่อนำไปปฏิบัติ และนอกจากนี้ กิจกรรมการนิเทศที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นการจัดอบรมประชุมสัมมนา ซึ่งใช้ระยะเวลาสั้นไม่เกิน 5 วัน ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการนิเทศและติดตามผล การใช้หลักสูตร ฉบับปรับปรุง 2533 ในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2534 (2535 : 42) ที่พบว่าครูที่ผ่านการอบรมมาแล้วยังไม่เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการสอนและมีปัญหาในการทำแผนการสอน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานนิเทศก์กรมสามัญศึกษา หน่วยงานนิเทศก์กรมพลศึกษา ตลอดจนคณะกรรมการวิชาการโรงเรียนกลุ่ม 5 คงจะต้องช่วยกันศึกษาถึงสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาและดำเนินการแก้ไขต่อไป

4. เปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับตามตัวแปรขนาดโรงเรียนและกลุ่มโรงเรียน

จากการเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับตามขนาดโรงเรียนพบว่า ครูผู้สอนในโรงเรียนที่มีขนาดต่างกันประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน และด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดกลางจะมีปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมากกว่าครูที่สอนโรงเรียนขนาดอื่น ๆ และครูที่สอนในโรงเรียนขนาดเล็กจะประสบปัญหาด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน มากกว่าครูที่สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ นั้นมีสภาพความพร้อมที่ดี ทั้งจำนวนครู งบประมาณ อาคารสถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ส่วนโรงเรียนขนาดเล็กเป็นโรงเรียนที่เพิ่งก่อตั้งใหม่จึงทำให้ขาดความพร้อมในหลาย ๆ ด้าน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติ โพธิ์ศรีสูง (2529 : 118) ที่พบว่าครูนำหลักสูตรไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่กับโรงเรียนขนาดเล็กแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับงานวิจัยของเบญจกิติ วงศ์พูน (2529 : 16 - 20)

ที่พบว่า สภาพการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอนทางพลศึกษามีอยู่ทั่วไปทั้งโรงเรียนขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดเล็ก ดังนั้นกรมสามัญศึกษาจะต้องพิจารณาจัดสรรงบประมาณ ตลอดจนยืมตรา ก้างครูผู้สอน ให้เหมาะสมกับจำนวนนักเรียน

สำหรับการเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามียังคับแค้น ตาม กลุ่มโรงเรียนพบว่า ครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียนที่ต่างกันจะประสบปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลง หลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าครูผู้สอนในกลุ่ม โรงเรียนกลุ่ม 5 จะมีปัญหาด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมากกว่าครูผู้สอนในกลุ่มโรงเรียน กลุ่ม 4 ผู้วิจัยมีความเห็นว่า กลุ่มโรงเรียนจัดตั้งขึ้นมาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้โรงเรียนที่อยู่ใน พื้นที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งมีสภาพภูมิศาสตร์ ตลอดจนความเชื่อค่านิยมต่าง ๆ คล้ายคลึงกันได้ร่วมมือกัน ดำเนินงานเร่งรัดพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้มีคุณภาพใกล้เคียงกัน ตลอดจนทั้งระดมสรรพกำลังและ ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้การบริหารงานของแต่ละกลุ่มโรงเรียนก็เป็น เอกภาพของแต่ละกลุ่ม ดังนั้นการที่ครูผู้สอนวิชาพลศึกษามียังในกลุ่มโรงเรียนกลุ่มที่ 5 มีปัญหาด้าน การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมากกว่าครูผู้สอนวิชาพลศึกษามียังในกลุ่ม 4 จึงไม่ใช่เป็นสิ่งสำคัญ แต่ถ้าคุณภาพทางการศึกษาของโรงเรียนภายในกลุ่มเดียวกัน ไม่เท่ากัน เป็นหน้าที่โดยตรงที่ กลุ่มโรงเรียนจะต้องให้การส่งเสริมช่วยเหลือโรงเรียนสมาชิกให้ได้มาตรฐานทางการศึกษา ใกล้เคียงกัน

ข้อเสนอแนะ

1. หน่วยงานที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องได้แก่ กรมสามัญศึกษา กรมวิชาการ และกรมพลศึกษา ควรมีการจัดอบรมครูผู้สอนเกี่ยวกับหลักสูตรวิชาพลศึกษามียังฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ให้มีความ เข้าใจตรงกันในประเด็นต่าง ๆ ของหลักสูตร เช่น จุดมุ่งหมายของหลักสูตร การจัดกิจกรรม การเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ การวัดและประเมินผล เป็นต้น อย่างทั่วถึง

2. ควรมีการสร้างระบบการนิเทศภายในโรงเรียนให้เกิดขึ้น และปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง จริงจัง ทั้งนี้เพราะระบบการนิเทศภายในจะช่วยพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูได้

อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ศึกษานิเทศก์ทั้งของกรมสามัญศึกษา และกรมพลศึกษา จะต้องดำเนินการนิเทศโรงเรียนให้ทั่วถึงทุกโรงเรียนและเป็นไปอย่างต่อเนื่อง

3. วิชาพลานามัยควรเป็นวิชาที่กำหนดให้มีการสอบในการเข้าศึกษาต่อระดับสูงทุกระดับ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนมีความสนใจและกระตือรือร้นและควรเพิ่มหน่วยการเรียนรู้ให้มากขึ้น

4. ผู้บริหารโรงเรียนต้องให้ความสำคัญและสนับสนุนการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนอย่างจริงจัง ทั้งนี้เพราะกิจกรรมพลศึกษาเป็นปัจจัยสำคัญที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการออกกำลังกาย และออกกำลังกายเป็นประจำ ซึ่งจะทำให้มีสมรรถภาพร่างกายแข็งแรงสมบูรณ์และมีสุขภาพดี นอกจากนี้กิจกรรมทางพลศึกษายังฝึกให้นักเรียนเป็นผู้มีน้ำใจนักกีฬา เป็นผู้มีระเบียบวินัย และรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ตลอดจนส่งเสริมการเข้าสังคมร่วมกับผู้อื่น การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ซึ่งจะเป็นแนวทางในการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

5. กระทรวงศึกษาธิการควรได้กำหนดให้ชัดเจนสำหรับโรงเรียนเกี่ยวกับสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัย เช่น กำหนดให้มีสนามกีฬากลางแจ้ง 1 สนาม มีโรงฝึกพลศึกษา 1 หลัง และภายในจะต้องมีห้องน้ำสำหรับทำความสะอาดร่างกายและห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวด้วย นอกจากนี้จะต้องสนับสนุนงบประมาณเพื่อให้โรงเรียนสามารถจัดดำเนินการได้

6. กรมพลศึกษาซึ่งเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่โดยตรงในการดูแลเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้านพลศึกษาในโรงเรียน ควรที่จะดำเนินการเสนอพระราชบัญญัติการพลศึกษาแห่งชาติขึ้น เพื่อเป็นหลักประกันการพัฒนางานด้านพลศึกษาในโรงเรียนให้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ความมีการศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดการเรียนการสอนวิชาพลานามัยยังคับเคืองและเลือกเสรี ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลายทุกสังกัด ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

2. ควรมีการศึกษาปัญหาเกี่ยวกับการสอนวิชาพลานามัยเฉพาะเป็นรายกิจกรรม ทั้งวิชา
บังคับแกน บังคับเลือก และเลือกเสรี
3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทักษะกระบวนการในการสอนพลศึกษา ในทุกระดับ
การศึกษา

גזון גזון

บรรณานุกรม

- กิตติ โพธิ์ศรีสูง. ปัญหาของครูหมวดพลานามัยในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 6 เกี่ยวกับ การใช้หลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย หมวดวิชาพลานามัย ฉบับปี พ.ศ. 2524. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535. กรุงเทพฯ : พันนี หับลิขช้าง, 2535.
- _____. รายงานการประเมินผลระบบการนิเทศการศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2535.
- คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. รายงานการนิเทศติดตามผลการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนเอกชน ปีการศึกษา 2534 ทั้งระดับประถมศึกษา และมัธยมศึกษาทั่วประเทศ. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, 2534.
- คณะกรรมการเสริมสร้างเอกลักษณ์ของชาติ, สำนักงาน. พระบรมราชโองการ และพระราชดำรัส. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, 2524.
- จิรพรรณ รัตนวิระประคิษฐ์. สภาพและปัญหาการใช้ทักษะกระบวนการในการสอนสุขศึกษาของ ครูสุขศึกษา ระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535. อัดสำเนา.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคนอื่น ๆ. สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1 - 5. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. เทคโนโลยีทางการศึกษา : หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2526.
- ฐิติวรรณ คชวัฒน์. ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 วิชาพลศึกษา เขต กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524. อัดสำเนา.

- চার্জ বাস্কি. ทฤษฎีหลักสูตร. กรุงเทพฯ : มงคลการพิมพ์, 2518.
- บุญชัย หันสมัย. ปัญหาการจัดและการสอนวิชาพลศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. ชัดสำเนา.
- บุญเชิด วิทยโชนินตพงษ์. การวัดและประเมินผลการศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- ผาณิต บิลมาศ. การวัดทักษะกีฬา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- พลศึกษา, กรม. การเรียนการสอนพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษา เขตการศึกษา 2, 3, 4, 5 และ กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา, 2534.
- _____. การสอนสุขศึกษาระดับมัธยมศึกษาตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา, 2536. ชัดสำเนา.
- _____. ปัญหาและความต้องการของครูพลศึกษา ไปรแกมพลานามัยในโรงเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาทั่วประเทศ. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา, 2525.
- _____. รายงานการศึกษาวิจัยและสรุปผลสัมมนาทางวิชาการเพื่อหาเกณฑ์มาตรฐานในการกำหนดบุคลากร งบประมาณ และสถานที่ ในการพัฒนาการพลศึกษา และกีฬาของสถานศึกษาในระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา และอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ : กองส่งเสริมพลศึกษาและสุขภาพ กรมพลศึกษา, 2522. ชัดสำเนา.
- _____. รายงานผลการวิจัยการศึกษาขนาดร่างกายและสมรรถภาพทางกลไกของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา, 2534.
- _____. รายงานสรุปการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 วิชาพลศึกษา สุขศึกษา กิจกรรมลูกเสือ - เนตรนารี ยุวการชาด และการเล่นกีฬาตามมติคณะรัฐมนตรี ปีการศึกษา 2535. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา, 2535.

- ไพฑูรย์ จัยสิน. การจัดและการบริหารพลศึกษาในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : เทพนิมิตการพิมพ์, ม.ป.ป.
- ไพฑูรย์ สีนลาวัณ. "อนาคตของการศึกษาของประเทศไทย," วารสารสุขศึกษา พลศึกษา สังคมการ. 10(1) : 33; มกราคม 2527
- ภิญโญ สาธร. หลักบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2516.
- เย็นฤดี วงศ์ชุม. "ความสัมพันธ์ผลทางพลศึกษาและสุขภาพ บัญหาอุปสรรคที่ทำให้การพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ไม่เจริญก้าวหน้าเท่าที่ควร," วิจัยสนเทศ. 6(66) : 10 - 19; มีนาคม 2529.
- _____. "สภาพการใช้วัสดุอุปกรณ์การเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, วิจัยสนเทศ. 6(65) 16 : 20; กุมภาพันธ์ 2529.
- โยธิน นิยมทอง. ปัญหาการใช้หลักสูตรวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 11. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526. อัดสำเนา.
- รจนา เกรียงไกร. ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2528 ในทรรณะของผู้บริหารโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2528. อัดสำเนา.
- วิศมี ไกรสังข์. ความคิดเห็นของครูพลศึกษาและนักเรียนเกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 วิชาพลศึกษา รายวิชาบังคับ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัดสำเนา.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ, 2536.
- วารินทร์ วัศมิพพรหม. สื่อการสอน เทคโนโลยีทางการศึกษาและการสอนร่วมสมัย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2531.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. หลักสูตรพลศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาพลศึกษา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

- วิชาการ, กรม. ข้อคิดเบื้องต้นในการสอนและการสอบที่เน้นกระบวนการ. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2534.
- _____. คู่มือการวัดผลวิชาพลศึกษา ระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบ
กรมวิชาการ, 2530. อัดสำเนา.
- _____. แนวการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 2).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2524.
- _____. รายงานการสัมมนาระดับชาติเรื่องหลักสูตรมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
การศาสนา, 2531.
- _____. เอกสารแนะนำหลักสูตร ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
คุรุสภาลาดพร้าว, 2533.
- วิรัตน์ วรณรัตน์. การตรวจคุณภาพเครื่องมือในการวัดผลและวิจัย. กรุงเทพฯ : สำนัก
ทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
- วิริยา บุญชัย. การทดสอบและวัดผลทางพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2529.
- วิชญ์ กล้าวิจารณ์. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ กรม
อาชีวศึกษา เขตการศึกษา 7. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. อัดสำเนา.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการประเมินผลการเรียนระดับมัธยมศึกษาตามหลักสูตรฉบับ
ปรับปรุง พ.ศ. 2533. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.
- _____. คู่มือครูพลานามัย พ 305 - พ 306 พลานามัย 5 - 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2536.
- _____. คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.
- _____. แนวการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งศิลป์การพิมพ์, 2524.

- ศึกษาธิการ, กระทรวง. หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533). พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2535.
- ศรีสุตา จริยากุล และคนอื่น ๆ. สื่อการสอนระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 6 - 10. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.
- สามัญศึกษา, กรม. การส่งเสริมสุขภาพและพลานามัยเด็กในวัยเรียนและเยาวชน. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2525.
- _____. เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนมัธยมศึกษา พ.ศ. 2532. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.
- สงัด อุทรานันท์. ทฤษฎีหลักสูตร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2530.
- สุภาภรณ์ โอสถาปนิจ. ชุดฝึกการเขียนแผนการสอนที่เน้นกระบวนการ. ยะลา : โรงพิมพ์สำนักงานศึกษาธิการเขต เขตการศึกษา 2, 2535.
- สมชาย ธรรมโกศล. ปัญหาการวัดผลวิชาพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- สมศักดิ์ สินธุเวชชัย. การประเมินผล 750 คำถาม. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.
- อาวี พันธัมมิ. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : เลิฟแอนด์ลิปเพรส, 2534.
- Beauchamp, George A. Curriculum Theory. 3d ed.; Wilmette, Illinois : The Kaggpress, 1975.
- Becker, Charles Jacob. "An Evaluation of Physical Education Programs for Men in Oregon Community College," Dissertation Abstracts International. 10 : 51726 - A; April, 1971.
- Harmon, Charles Edwin. "An Appraisal of Boys Physical Education Program in Selected Northeast Texas High School. Dissertation Abstracts International. 30 : 2359 - A, December, 1967.
- Hein, Wilma Speek. "A Survey to Determine the Status of the Secondary Health and Physical Education Program in the Districts and Island in the State of Hawaii," Dissertation Abstracts International. 33 : 2149 - A; November, 1972.

- Korri, Lea Jean. "Instructional Problem Encountered by Women Physical Education Teachers and Their Relation to Teaching Competency as Expressed by Physical Education Majors in Minnesota," Dissertation Abstracts International. 10 : 5181 - A; April, 1971.
- Nancy, Melnychuk. "Toward Understanding the Lived World of the Physical Education Teacher in Curriculum Implementation," Dissertation Abstracts International. 52 : 3857 - A; May, 1992.
- Nantogmah, Samuel Yakuber. "Physical Education Programs offered in IOWA High School, Preferred by Seniors, and Recommended by Professors in IOWA Colleges Universities," Dissertation Abstracts International. 43 : 1080 - A, October, 1982.
- Suarez, Portela. "An Evaluation of the Physical Education Programs in the Public Secondary Schools Puerto Rico," Dissertation Abstracts International. 35 : 5908 - A; March, 1975.
- Turner, C. E. School Health and Health Education. St. Louis : The C. V. Mosby Co., 1970
- Watkin, Baron Charles. "Secondary School and their Effects on Continuing Participation in Physical Activity by College Students in New South Wales, Australia," Dissertation Abstracts International. 44 : 705 - A; September, 1983.
- Willgoose, Carl E. The Curriculum in Physical Education. Englewood Cliffs, N. J. : Prentice-Hall. 1974.
- Yamane, Taro. Statistics - An Introductory Analysis. 2nd ed. Tokyo : John Weatherhill, Inc., 1970.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

- แบบสอบถาม
- ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่น

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

คำแนะนำในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามมีทั้งหมด 19 หน้า
2. แบบสอบถามแบ่งเป็น 3 ตอน ดังนี้
 - ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม และสภาพทั่วไปของโรงเรียน โดยมีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List)
 - ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตร มี 4 ด้าน คือ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน และด้านการวัดและประเมินผล โดยมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale)
 - ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โดยมีลักษณะเป็นคำถามแบบปลายเปิด (Opened - end)
3. ขอให้ท่านอ่านคำสั่งของแต่ละตอนก่อนลงมือทำ และตอบคำถามให้ครบทุกข้อตามความเป็นจริง

ขอขอบพระคุณทุกท่านเป็นอย่างสูงที่ทำให้ความร่วมมืออย่างดียิ่ง

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนและของโรงเรียน

คำชี้แจง โปรดตอบแบบสอบถามโดยทำเครื่องหมาย / ลงใน () และหรือเติมข้อความลงในช่องว่างให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ

() ชาย () หญิง

2. อายุ

() 20 - 25 ปี
 () 26 - 30 ปี
 () 31 - 35 ปี
 () 36 - 40 ปี
 () 41 - 45 ปี
 () มากกว่า 45 ปี

3. วุฒิทางการศึกษา

() ต่ำกว่าปริญญาตรี
 () ปริญญาตรี
 () ปริญญาโท
 () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

4. วิชาเอกของวุฒิทางการศึกษา

() พลศึกษา
 () สุขศึกษา
 () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

5. ประสบการณ์ในการสอนวิชาพลศึกษา

- () น้อยกว่า 1 ปี
- () 1 - 5 ปี
- () 6 - 10 ปี
- () 11 - 15 ปี
- () 16 - 20 ปี
- () 21 - 25 ปี
- () มากกว่า 25 ปี

6. วิชาพลานามัยบังคับแทนที่เคยสอนหรือทำการสอนในปัจจุบันตามหลักสูตร ฉบับปรับปรุง

พ.ศ. 2533 (ตอบได้มากกว่า 1 รายวิชา)

- () พ 101 พลานามัย 1
- () พ 102 พลานามัย 2
- () พ 203 พลานามัย 3
- () พ 204 พลานามัย 4
- () พ 305 พลานามัย 5
- () พ 306 พลานามัย 6

7. จำนวนคาบของการสอน วิชาพลานามัยบังคับแทนต่อสัปดาห์

- () 1 - 5 คาบ
- () 6 - 10 คาบ
- () 11 - 15 คาบ
- () มากกว่า 15 คาบ

8. จำนวนคาบของการสอนวิชาอื่น ๆ (บังคับเลือก เลือกเสรี วิชาพลศึกษา หรือสุขศึกษา)

ต่อสัปดาห์

- () 1 - 5 คาบ
- () 6 - 10 คาบ
- () 11 - 15 คาบ
- () มากกว่า 15 คาบ

9. หน้าที่พิเศษที่ได้รับมอบหมายจากโรงเรียนให้ปฏิบัติ นอกจากการสอน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () อาจารย์ประจำชั้น
- () อาจารย์ฝ่ายปกครอง
- () อาจารย์ที่ปรึกษา ชมรม หรือชุมนุม
- () อาจารย์ผู้ฝึกสอนหรือควบคุมกีฬา
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

10. ลักษณะการเตรียมตัวสำหรับการสอนวิชาพลานามัย ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง

พ.ศ. 2533 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร ระดับมัธยมศึกษา พ.ศ. 2521
- () ศึกษาหลักสูตร เอกสารประกอบการสอน แผนการสอน คู่มือการวัดและประเมินผล
ตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533
- () ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนที่เน้นทักษะกระบวนการ
- () เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533
- () เข้ารับการอบรมเรื่องทักษะกระบวนการ
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

11. ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาพลานามัยตามหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533

ได้ใช้วิธีสอนแบบต่าง ๆ ดังนี้ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () แบบบรรยาย
- () แบบอธิบายและสาธิต
- () แบบให้ลงมือปฏิบัติ
- () แบบใช้กิจกรรมนำ
- () แบบแก้ไขทักษะย่อย
- () แบบอภิปราย
- () แบบทดลอง
- () แบบฝึกลองผิดลองถูก
- () แบบมอบหมายงานหรือโครงการ
- () แบบสำรวจการเคลื่อนไหว
- () แบบบทบาทสมมติ
- () แบบอื่น ๆ (โปรดระบุ)

12. เคยได้รับการนิเทศเกี่ยวกับการใช้หลักสูตรวิชาพลานามัยบังคับแก่น ฉบับปรับปรุง

พ.ศ. 2533 หรือไม่

- () เคย
- () ไม่เคย

13. ถ้าเคยได้รับการนิเทศ ใครเป็นผู้ให้การนิเทศ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่
- () ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ
- () หัวหน้าหมวดวิชา
- () เพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน
- () เพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น
- () ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา
- () ศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

14. ต้องการรับการนิเทศเพิ่มขึ้นหรือไม่

() ต้องการ

() ไม่ต้องการ

15. ถ้าต้องการได้รับการนิเทศเพิ่ม ต้องการจากผู้ใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

() ผู้อำนวยการหรืออาจารย์ใหญ่

() ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ

() หัวหน้าหมวดวิชา

() เพื่อนครูในหมวดวิชาเดียวกัน

() เพื่อนครูในหมวดวิชาอื่น

() ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา

() ศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา

() ผู้เชี่ยวชาญทางพลศึกษา

() ผู้เชี่ยวชาญหลักสูตร

() อื่น ๆ (โปรดระบุ)

16. โรงเรียนที่ท่านการสอนอยู่สังกัดกลุ่มของกรมสามัญศึกษาส่วนกลาง กลุ่มที่

() กลุ่ม 1

() กลุ่ม 2

() กลุ่ม 3

() กลุ่ม 4

() กลุ่ม 5

() กลุ่ม 6

() กลุ่ม 7

() กลุ่ม 8

17. จำนวนนักเรียนในโรงเรียน

() 1 - 499 คน

() 500 - 1,499 คน

() 1,500 - 2,499 คน

() มากกว่า 2,499 คน

18. ขนาดพื้นที่ของโรงเรียน

- () 1 - 15 ไร่
- () 16 - 30 ไร่
- () 31 - 45 ไร่
- () 46 - 60 ไร่
- () 61 - 75 ไร่
- () มากกว่า 75 ไร่

19. ประเภทของโรงเรียน

- () โรงเรียนชาย
- () โรงเรียนหญิง
- () โรงเรียนสหศึกษา

20. จำนวนครูผู้สอนวิชาพลานามัยในโรงเรียนของท่านทั้งหมด

- () 5 - 7 คน
- () 8 - 10 คน
- () 11 - 13 คน
- () มากกว่า 13 คน

21. จำนวนอาคารสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ในโรงเรียน

- โรงฝึกพลศึกษา (ยิมฯ)
 - () มี
 - () ไม่มี
- ห้องเก็บอุปกรณ์กีฬา
 - () มี
 - () ไม่มี
- ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน
 - () มี
 - () ไม่มี
- ห้องอาบน้ำสำหรับนักเรียน
 - () มี
 - () ไม่มี

- สนามฟุตบอล
 - () มี () ไม่มี
- สนามบาสเกตบอล
 - () มี () ไม่มี
- สนามกรีฑา
 - () มี () ไม่มี
- สนามวอลเลย์บอลพร้อมเสาและตาข่าย
 - () มี () ไม่มี
- ห้องพยาบาล
 - () มี () ไม่มี
- ห้องสมุด
 - () มี () ไม่มี
- ที่คั่นน้ำสะอาดสำหรับนักเรียน
 - () มี () ไม่มี

22. จำนวนอุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬา

- เบาะยืดหยุ่น
 - () มีเพียงพอ () มีไม่เพียงพอ
- โต๊ะเทเบิลเทนนิสพร้อมตาข่าย
 - () มีเพียงพอ () มีไม่เพียงพอ
- ไม้ค้ำหว้างผลัด
 - () มีเพียงพอ () มีไม่เพียงพอ
- รั้วกระโดด
 - () มีเพียงพอ () มีไม่เพียงพอ
- จักร
 - () มีเพียงพอ () มีไม่เพียงพอ

- เครื่องวัดแรงบีบมือ
☐ มี ☐ ไม่มี
- แผ่นยีนกระโดดไกล
☐ มี ☐ ไม่มี
- เครื่องวัดความอ่อนตัว
☐ มี ☐ ไม่มี

24. ลักษณะของสนามกลางแจ้งในโรงเรียน (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ สนามหญ้า ☐ สนามดินลูกรัง
- ☐ สนามทราย ☐ สนามคอนกรีต
- ☐ สนามดิน

25. ผู้ทำหน้าที่จัดตารางสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น

- ☐ ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ
- ☐ หัวหน้าหมวดพลานามัย
- ☐ คณะกรรมการที่โรงเรียนกำหนด
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

26. การจัดครูสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น พิจารณาจากสิ่งใด

- ☐ ความสามารถของครู
- ☐ ประสบการณ์ของครู
- ☐ เจลี่ยจำนวนคาบให้เท่ากัน
- ☐ อื่น ๆ (โปรดระบุ)

27. นักนิเทศน์ในการวัดผลวิชาพลานามัยบังคับแก่น เวียงจากมากไปหาน้อยตามลำดับที่ใช้
ในโรงเรียน

- () สมรรถภาพทางกาย ความรู้ ทักษะกีฬา อื่น ๆ
- () สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา ความรู้ อื่น ๆ
- () ทักษะกีฬา ความรู้ สมรรถภาพทางกาย อื่น ๆ
- () ทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย ความรู้ อื่น ๆ
- () ความรู้ ทักษะกีฬา สมรรถภาพทางกาย อื่น ๆ
- () ความรู้ สมรรถภาพทางกาย ทักษะกีฬา อื่น ๆ

28. ปัญหาที่ประสบมากที่สุดในการวัดผลวิชาพลานามัยบังคับแก่น

- () การสร้างแบบทดสอบที่เหมาะสม
- () การกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน
- () ความรู้ทางสถิติเบื้องต้น
- () การวิเคราะห์แบบทดสอบ
- () อื่น ๆ (โปรดระบุ)

ตอนที่ 2 ปัญหาการใช้หลักสูตร

คำชี้แจง โปรดเขียนเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับปัญหา ตามความเป็นจริงเพียงข้อเดียว

- 4 หมายถึง มีปัญหามากที่สุด
 3 หมายถึง มีปัญหามาก
 2 หมายถึง มีปัญหาน้อย
 1 หมายถึง มีปัญหาน้อยที่สุดหรือไม่มีปัญหา

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
<u>ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน</u>				
ท่านมีปัญหาค้นหาการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด				
1. ความเข้าใจเกี่ยวกับปรัชญาการศึกษาและแผนการศึกษาแห่งชาติ				
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการและจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)				
3. ความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างของหลักสูตรและโครงสร้างของโครงสร้างของหลักสูตรวิชาพลานามัย มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)				
4. ความเข้าใจเกี่ยวกับจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาพลานามัย มัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)				
5. การวิเคราะห์จุดประสงค์ และคำอธิบายรายวิชาเพื่อจัดทำจุดประสงค์การเรียนรู้เฉพาะรายวิชา				
6. การกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับคำอธิบายรายวิชาและจุดประสงค์การเรียนรู้				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
7. การกำหนดความสำคัญของเนื้อหาแต่ละเรื่องให้สัมพันธ์ต่อเนื่องและเหมาะสมกับผู้เรียน ตลอดจนจำนวนคาบที่ใช้สอน				
8. ความเข้าใจในเรื่องกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละทักษะและนำมาใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนแต่ละขั้น				
9. การกำหนดจุดประสงค์ปลายทางและจุดประสงค์ปลายทางของแต่ละรายวิชา				
10. การกำหนดเครื่องมือวัดผลได้ตรงตามจุดประสงค์ของแต่ละรายวิชา				
11. การกำหนดวิธีสอนให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้				
12. การกำหนดวิธีสอนให้สอดคล้องกับกิจกรรมการสอนที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ				
13. การจัดทำโครงการสอนระยะยาวแต่ละรายวิชา				
14. การจัดทำแผนการสอนรายคาบที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ				
15. การหาแหล่งข้อมูลทางวิชาการเพื่อประกอบในการจัดทำโครงการสอนและแผนการสอน				
<u>ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ</u>				
ท่านมีปัญหาด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด				
1. การใช้วิธีสอนโดยการบรรยายและสาธิต				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
2. การใช้วิธีสอนโดยการมอบหมายงานให้นักเรียนไปศึกษาค้นคว้าและ มารายงานในชั้นเรียน				
3. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนลงมือปฏิบัติและครูเป็นผู้ชี้แนะ				
4. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนทดลองทำแบบลองผิด-ลองถูก				
5. การใช้วิธีสอนโดยการให้นักเรียนสำรวจการเคลื่อนไหวหาความรู้ ด้วยตนเอง				
6. การใช้วิธีสอนโดยการให้นักเรียนจัดอภิปราย				
7. การใช้วิธีสอนโดยให้นักเรียนคิด แก้ปัญหาหรือหาแนวทางไปสู่ความ สำเร็จด้วยตนเอง				
8. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักเลือกทางเลือกในการ แก้ปัญหาได้อย่างเหมาะสม				
9. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักวางแผนและจัดลำดับ ขั้นตอนในการปฏิบัติ				
10. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักประเมินผลตนเอง ระหว่างการปฏิบัติตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนรู้จักการปรับปรุงแก้ไข ตนเอง				
11. การจัดกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนลงมือกระทำด้วยตนเองตามแผนที่ วางไว้จนเกิดเป็นความภาคภูมิใจในผลงานของตน				
12. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม				
13. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตาม				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
14. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ เป็นสิ่งที่ยุ่งยากต้องเตรียมตัวนาน				
15. นักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในแต่ละคาบที่สอน ทำให้การปกครอง และดูแลชั้นเรียนไม่ทั่วถึง				
16. ครูผู้สอนไม่เปลี่ยนพฤติกรรมการสอน คือจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอน โดยใช้ตนเองเป็นศูนย์กลาง				
17. ความสัมพันธ์ต่อเนื่องของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามกระบวนการ หรือทักษะกระบวนการ				
18. การนำกระบวนการหรือทักษะกระบวนการแต่ละขั้นไปใช้ในการสอนที่ เคยปฏิบัติอยู่ตามปกติ				
19. การเลือกวิธีสอนมาใช้ให้สอดคล้องกับกระบวนการหรือทักษะ กระบวนการ				
20. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น วิเคราะห์ วิจัย				
21. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนเกิดความตระหนักในปัญหา				
22. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ฝึกให้นักเรียนรู้จักสร้างทางเลือกวิธีต่าง ๆ ในการแก้ปัญหา				
23. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และความมี ระเบียบวินัย				
24. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ ให้นักเรียนครบทุกกระบวนการ				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
25. สอนไม่ทันตามที่กำหนดไว้ในแผนการสอน เนื่องจากเสียเวลาในการ ทำกิจกรรมที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ				
<u>ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน</u>				
ท่านมีปัญหาด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน				
ต่อไปนี้มาน้อยเพียงใด				
1. ความสะดวกของสถานที่จัดกิจกรรมการเรียนการสอน				
2. ความสะดวกของสถานที่จัดกิจกรรมการเรียนกลางแจ้ง				
3. ตารางและเอกสารที่เกี่ยวข้องมีเพียงพอสำหรับให้นักเรียนไปศึกษา ค้นคว้าเพิ่มเติม				
4. อุปกรณ์เบ็ดเตล็ดอื่น ๆ เช่น เครื่องชั่งน้ำหนัก ที่วัดส่วนสูง ฯลฯ อยู่ในสภาพใช้งานได้ดี				
5. สถานที่สำหรับดื่มดื่มน้ำสะอาดมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน				
6. มีสถานที่เก็บรักษาอุปกรณ์เป็นสัดส่วน				
7. อุปกรณ์ทางพลศึกษาและกีฬา มีคุณภาพและมีความปลอดภัยกับนักเรียน				
8. ผู้บริหารให้การสนับสนุนงบประมาณสำหรับจัดซื้ออุปกรณ์ทางพลศึกษา และกีฬาเป็นอย่างดี				
9. สื่อการสอนไม่เหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนที่เน้นกระบวนการ หรือ ทักษะกระบวนการ				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
10. จำนวนอุปกรณ์กีฬา เช่น ลูกบาสเกตบอล ลูกวอลเลย์บอล ฯลฯ มีไม่เพียงพอ				
11. จำนวนอุปกรณ์ทางด้านโสตทัศนูปกรณ์ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องฉายสไลด์ วิดีทัศน์ ฯลฯ				
12. สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้มีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน				
13. สถานที่จัดกิจกรรมการเรียนรู้กลางแจ้ง มีน้อยกว่าจำนวนนักเรียน ..				
14. ขาดสถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งกายที่เป็นสัดส่วนโดยเฉพาะ				
15. ขาดสถานที่สำหรับทำความสะอาดร่างกายหลังจากเข้าร่วมกิจกรรม				
16. ขาดเครื่องมือทดสอบสมรรถภาพทางกาย				
17. การจัดตารางสอน คาบเวลาเรียนไม่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน				
18. ครูผู้สอนมีความกดดันไม่ตรงกับวิชาที่ไม่ได้รับมอบหมายให้ทำการสอน				
19. ระบบการจัดการภายใน เช่น บุคลากร งบประมาณ เวลา สถานที่ ฯลฯ ขาดความสัมพันธ์กัน				
ด้านการวัดและประเมินผล				
ท่านมีปัญหาคำถามในการวัดและประเมินผลต่อไปนี้มากน้อยเพียงใด				
1. การวัดและประเมินผลให้ครอบคลุมทุกจุดประสงค์				
2. การสร้างเครื่องมือวัดความรู้				
3. การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ				

รายการ	ระดับปัญหา			
	4	3	2	1
3. การสร้างเครื่องมือวัดเจตคติ				
4. การสร้างเครื่องมือวัดทักษะกีฬา				
5. การสร้างเครื่องมือวัดด้านคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม				
6. การนำความรู้ทางสถิติมาใช้ในการวัดและประเมินผลนักเรียน				
7. การหาคุณภาพของเครื่องมือที่นำมาใช้ในการวัดและประเมินผล				
8. การประเมินผลก่อนเรียนทุกครั้ง ก่อนทำการสอนในแต่ละเรื่อง				
9. การวัดและประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนปลายภาคเรียน ทุกภาคเรียน				
10. การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนตามกระบวนการหรือ ทักษะกระบวนการโดยส่วนรวม				
11. การประเมินสมรรถภาพทางกายของนักเรียนก่อนการสอน				
12. การเลือกวิธีวัดและประเมินผลได้สอดคล้องกับกิจกรรมและจุดประสงค์ การเรียนรู้				
13. การวัดและประเมินผลที่เน้นกระบวนการหรือทักษะกระบวนการ				
14. ขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล				
15. อัตราส่วนคะแนนระหว่างภาคและปลายภาคที่กลุ่มโรงเรียนกำหนดขึ้น ไม่สอดคล้องกับความต้องการของครูผู้สอน				

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น ปัญหา และข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3.1 ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

- 3.1.1
- 3.1.2
- 3.1.3
- 3.1.4
- 3.1.5

3.2 ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ

- 3.2.1
- 3.2.2
- 3.2.3
- 3.2.4
- 3.2.5

3.3 ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

- 3.3.1
- 3.3.2
- 3.3.3
- 3.3.4
- 3.3.5

3.4 ด้านการวัดและประเมินผล

- 3.4.1
- 3.4.2
- 3.4.3
- 3.4.4
- 3.4.5

ตาราง 22 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร
ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.6927
2	7.4681
3	7.9612
4	8.7629
5	7.6856
6	7.4787
7	7.9599
8	8.1883
9	6.3321
10	8.1016
11	10.5210
12	8.4521
13	9.5003
14	9.3239
15	3.7780

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
มีค่าเท่ากับ .9344

ตาราง 23 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร
ด้านการจัดการกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	6.2091
2	7.0912
3	7.0442
4	5.7832
5	7.5087
6	4.7477
7	7.4034
8	9.3444
9	7.2644
10	8.5000
11	9.3113
12	6.7394
13	7.5527
14	6.6608
15	8.5409
16	6.9500
17	9.1165
18	9.2865
19	7.6912
20	5.5597

ตาราง 23 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
21	5.7911
22	6.1574
23	7.6376
24	9.4087
25	5.5277

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอน
ตามทักษะกระบวนการมีค่าเท่ากับ .9435

ตาราง 24 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร
ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	7.7887
2	5.7643
3	8.6358
4	8.2003
5	7.9612
6	10.1937

ตาราง 24 (ต่อ)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
7	9.6500
8	5.9066
9	10.8321
10	8.5115
11	8.2434
12	3.5149
13	5.4879
14	4.6617
15	3.0961
16	4.0780
17	4.1717
18	5.0555
19	7.4931

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายใน
โรงเรียนมีค่าเท่ากับ .9123

ตาราง 25 สถิติแสดงค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตร
ด้านการวัดและประเมินผล

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนก (t)
1	8.5679
2	5.5962
3	7.9057
4	6.4096
5	7.1927
6	6.6530
7	6.2339
8	9.4177
9	6.2085
10	6.7550
11	8.6798
12	8.7835
13	8.5384
14	4.5957
15	3.3240

ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการวัดและประเมินผล มีค่า
เท่ากับ .8858

ภาคผนวก ข

- รายนามผู้เชี่ยวชาญ
- หนังสือขอความอนุเคราะห์

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. นายไพฑูรย์ จัยสิน
ตำแหน่ง รองอธิบดีกรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
2. นายชนินท์ ยุทธะนันท์
ตำแหน่ง ศึกษาพิเศษ 8 ปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยหัวหน้าหน่วยศึกษานิเทศก์
กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
3. ดร.กาญจนา รุ่งควานนท์
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาวัดผลการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
4. นายถนอม สวรรณ์
ตำแหน่ง นักวิชาการ 6 ศูนย์พัฒนาหลักสูตร
กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ
5. นางสาวศุภติ สุขสวัสดิ์
ตำแหน่ง อาจารย์ 2 ระดับ 6 โรงเรียนสตรีเศรษฐบุตรบำเพ็ญ
ครูพลศึกษาดีเด่นของกรมสามัญศึกษา และของคุรุสภา ประจำปีการศึกษา 2532
ครูพลศึกษาดีเด่นของกรมพลศึกษา ประจำปีการศึกษา 2535

ที่ ทม 1007/4762

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 ตุลาคม 2536

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์

เรียน อธิการบดีมหาวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายชลิต เขียวพุ่มพวง เป็นนิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอก
พลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอความช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

ผศ. วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ ประธาน

อ.ดร. มยุรี สุภาวิบูลย์ กรรมการ

สิ่งที่นิสิตเครขอความอนุเคราะห์คือ ขอหนังสือราชการเพื่ออำนวยความสะดวกในการขอความร่วมมือ
จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยให้ครูผู้สอนวิชาพลานามัย ตอบแบบ
สอบถามในระหว่างเดือน พฤศจิกายน - ธันวาคม 2536 เพื่อเป็นข้อมูลในการทำวิทยานิพนธ์

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณใน
ความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดให้แก่บัณฑิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ปฏิบัติราชการแทนอธิการบดี

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร 258-4119

ที่ ทม 1007/4763

บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

26 ตุลาคม 2536

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์

เรียน

บัณฑิตวิทยาลัย ขอรับรองว่า นายชลิต เขียวห่มพวง เป็นนิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอก
พลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

นิสิตผู้นี้มีความประสงค์จะมาติดต่อขอความช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้า เพื่อทำวิทยานิพนธ์
เรื่อง ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)
ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

ทั้งนี้อยู่ในความควบคุมดูแลของ

ผศ.วาสนา คุณอาจภิลิทธิ ประธาน

อ.ดร.มยุรี ศุภวิบูลย์ กรรมการ

สิ่งที่นิสิตขอความช่วยเหลือคือ ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

บัณฑิตวิทยาลัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านจะกรุณาให้ความร่วมมือในครั้งนี้ และขอขอบคุณใน
ความช่วยเหลืออนุเคราะห์ใด ๆ ที่ท่านจะโปรดฯให้แก่ นิสิตผู้นี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร 258-4119

ที่ ศธ 0806/0288

กองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ กรุงเทพฯ 10300

18 มกราคม 2537

เรื่อง ขอความร่วมมือในการทำวิจัย

เรียน

ด้วย นายชลิต เปียวพิมพ์วง นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังดำเนินการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตร มัธยมศึกษาตอนต้น ทุทศศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลศึกษามัธยมศึกษา บังคับแทน โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" ในการนี้ นิสิตมีความประสงค์ ขอความร่วมมือจากครู อาจารย์ ผู้สอนวิชาพลศึกษา ของโรงเรียนนี้ตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นข้อมูล ประกอบการทำวิจัย

กองการมัธยมศึกษาพิจารณาแล้ว เห็นว่าการทำวิจัยดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา คุณภาพด้านการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้ดียิ่งขึ้น สมควรให้การสนับสนุน

จึงเรียนมาเพื่อโปรดอนุเคราะห์และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(วีระ บุญยะนิวาศ)

ผู้อำนวยการกองมัธยมศึกษา

ฝ่ายส่งเสริมมาตรฐานการศึกษา

โทร 282-8466

โทรสาร 282-4096

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา

ถนนพระราม 1 ปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

19 มกราคม 2537

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์ผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ

ด้วยกระผม นายชลิต เขียวทุมพวง ศึกษาธิการ 6 ประจำหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา ขณะนี้กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท วิชาเอกพลศึกษา ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ได้เสนอหัวข้อวิจัยเพื่อเขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง "ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น ทุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร" ซึ่งผลการวิจัยจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการปรับปรุงการเรียนการสอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ในการนี้ กระผมใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงคำตอบของท่านเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นที่จะทำการวิจัยมีความสมบูรณ์และคำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ ซึ่งจะนำไปใช้ประโยชน์เพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้เท่านั้น อนึ่ง ใคร่ขอความกรุณาจากท่านได้โปรดตอบแบบสอบถามและส่งคืน ภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2537 โดยใส่ซองที่แนบมาพร้อมนี้ไม่ต้องผนึกซอง (ใช้ที่เขียนกระดาษเย็บ)

กระผมหวังเป็นอย่างยิ่งจะได้รับคำตอบจากท่านเป็นอย่างดียิ่ง จึงขอขอบคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายชลิต เขียวทุมพวง)

ภาคผนวก ค
รายชื่อโรงเรียน

ตาราง 26 รายชื่อโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามกลุ่มโรงเรียนและขนาดโรงเรียน

กลุ่ม	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน
1	โรงเรียนราชวินิตมัธยม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนโยธินบูรณะ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดราชบพิธ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนศิลาจารย์พัฒนา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสุวรรณสุทธารามวิทยา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดสังเวช	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดราชาธิวาส	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดอมวัดมกุฏกษัตริย์	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเบญจมราชาลัย	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดบวรนิเวศ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสตรีวิทยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร	ขนาดใหญ่
2	โรงเรียนมหาวชิราวุธวิทยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนพุทธจักรวิทยา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดสระเกษ	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนไตรมิตรวิทยาลัย	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนเทพศิรินทร์	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสายปัญญา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม	ขนาดใหญ่พิเศษ

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่ม	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน
3	โรงเรียนวัดสุทธาวาราม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสตรีศรีสุริโยทัย	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนยานนาเวศวิทยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนมักกะสันพิทยา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนหอวัง	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนศรีอยุธยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนดอนเมืองทหารอากาศบำรุง	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนดอนเมืองจตุรจินดา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสารวิทยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเทพียะวรรณาลัย	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนราชวินิตบางเขน	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสีกัน (วัดนันทน์อุปถัมภ์)	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดนโกสินทร์สมโภชบางเขน	ขนาดใหญ่พิเศษ
4	โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนยาสูบวิทยายุทธเคราะห์	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนศรีพฤฒา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวชิรธรรมสาธิต	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนราชดำริ	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนกุณทิพรธรรมวิทยา	ขนาดใหญ่

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่ม	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน
5	โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนพระโขนงพิทยาลัย	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนปทุมคงคา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนพระราชานุวัตรอุปถัมภ์	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนจันทร์หุ่นบำเพ็ญ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสาธิตน้ำผึ้ง	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาเอนกเกล้า	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเทพศิลา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนเทพศิรินทร์ร่วมเกล้า	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนพรตพิทยพยัต	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชลาดกระบัง	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี)	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนบางกะปิ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ บดินทรเดชา	ขนาดเล็ก
	โรงเรียนบดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) 2	ขนาดกลาง
	โรงเรียนนวมินทราชูทิศ กรุงเทพมหานคร	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม	ขนาดกลาง
	โรงเรียนสตรีวิทยา 2	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนเศรษฐบุตรวบำเพ็ญ	ขนาดใหญ่พิเศษ

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่ม	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน
6	โรงเรียนสตรีศรีชุมพรบ้ำเพ็ญ	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนหนองจอก	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนชินนรวิทย์	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดน้อยใน	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนทวีวัฒนา	ขนาดกลาง
	โรงเรียนวิมุตยารามพิทยากร	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสตรีวัดระฆัง	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดบวรเม่งคล	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนมัธยมวัดคูสิดาราม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสวนอนันต์	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนมหรรณพาราม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนสุวรรณารามวิทยาคม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสุวรรณพลับพลาพิทยาคม	ขนาดกลาง
	โรงเรียนโพธิสารพิทยากร	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนวัดนายโรง	ขนาดกลาง
7	โรงเรียนปากน้ำวิทยาคม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนมัธยมวัดดาวคะนอง	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนแจ้งร้อนวิทยา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนอิสลามวิทยาลัยแห่งประเทศไทย	ขนาดกลาง
	โรงเรียนวัดอินทาราม	ขนาดกลาง
	โรงเรียนธนบุรีวรเทพิพัลารักษ์	ขนาดใหญ่

ตาราง 26 (ต่อ)

กลุ่ม	รายชื่อโรงเรียน	ขนาดโรงเรียน
8	โรงเรียนสิงหราชพิทยาคม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนบางมดวิทยา "สิสุกหวาดจวนอุปถัมภ์"	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนพิทยาลงกรณ์พิทยาคม	ขนาดเล็ก
	โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบางขุนเทียน	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดพุทธบูชา	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนศึกษานารี	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนศึกษานารีวิทยา	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดราชโอรส	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดรางบัว	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนไชยฉิมพลีวิทยาคม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนราชวินิตบางแคปานขำ	ขนาดกลาง
	โรงเรียนวัดประดู่ในทรงธรรม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนฤทธิณรงค์รอน	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนปทุมทวารวดี	ขนาดใหญ่
	โรงเรียนทวีธาภิเศก	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนวัดนวลนรดิศ	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม	ขนาดใหญ่พิเศษ
	โรงเรียนสตรีวัดอัมพวันสวรค์	ขนาดใหญ่พิเศษ

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายชลิต ชื่อสกุล เปียวทุมพวง

เกิดวันที่ 22 เดือนมีนาคม พุทธศักราช 2495

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดพิจิตร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 181/351 หมู่บ้านสินทวีพันธ์นคร ซอยพหลโยธิน 50 ถนนพหลโยธิน
แขวงคลองถนน เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน ศึกษานิเทศก์ 6

สถานที่ทำงานปัจจุบัน หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมพลศึกษา เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2518 กศ.บ.(พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา

พ.ศ. 2537 กศ.ม.(พลศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ปัญหาการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ของ
ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ

ของ

ชลิศ เขียวพุ่มพวง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาดุษฎีศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

เมษายน 2537

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผลของครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น และเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรของครูผู้สอนตามตัวแปรเพศ อายุ วุฒิทางการศึกษา ขนาดของโรงเรียน และกลุ่มโรงเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 383 คน เป็นครูเพศชาย จำนวน 257 คน เป็นครูเพศหญิง จำนวน 126 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (Simple Random Sampling) แบบสอบถามที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมี 3 ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของครูผู้สอนและของโรงเรียน ปัญหาการใช้หลักสูตร 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน (ความเชื่อมั่น .9344) ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ (ความเชื่อมั่น .9435) ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน (ความเชื่อมั่น .9123) และด้านการวัดและประเมินผล (ความเชื่อมั่น .8858) รวมทั้งความคิดเห็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้หลักสูตร ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One Way Analysis of Variance) หรือทดสอบค่าเอฟ (F-test) ทดสอบรายคู่ด้วยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่น เพศชายและเพศหญิง มีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน ด้านการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับน้อย
2. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีอายุระหว่าง 26 - 30 ปี มีปัญหาการใช้หลักสูตรในการจัดกระบวนการเรียนการสอนตามทักษะกระบวนการ ด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน ด้านการวัดและประเมินผล อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนมีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อย ส่วนครูผู้สอนที่มีอายุแตกต่างจากกลุ่มอายุดังกล่าว มีปัญหาการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับน้อยทั้ง 4 ด้าน

3. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีวุฒิทางการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และปริญญาโท มีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย

4. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่อยู่ในโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมาก ส่วนครูผู้สอนที่อยู่ในโรงเรียนขนาดกลาง และขนาดใหญ่ มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนอยู่ในระดับมาก สำหรับโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษมีปัญหาการใช้หลักสูตรทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับน้อย

5. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นที่มีขนาดแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดกลางมีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ ขนาดใหญ่ และขนาดเล็ก

6. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในโรงเรียนที่มีขนาดแตกต่างกัน มีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการจัดสภาพการณ์ต่าง ๆ ภายในโรงเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดเล็กมีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ

7. ครูผู้สอนวิชาพลานามัยบังคับแก่นในกลุ่มโรงเรียนที่แตกต่างกันมีปัญหาการใช้หลักสูตรด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่การสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพบว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 5 มีปัญหาการใช้หลักสูตรในด้านดังกล่าวมากกว่าครูผู้สอนโรงเรียนกลุ่ม 4

PROBLEMS OF IMPLEMENTATION OF PHYSICAL EDUCATION CORE COURSES IN 1978
LOWER SECONDARY EDUCATION CURRICULUM (REVISED IN 1990) OF SCHOOL
TEACHERS UNDER THE DEPARTMENT OF GENERAL EDUCATION
IN BANGKOK METROPOLIS

AN ABSTRACT

BY

CHALIT KIEWPUMPOUNG

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Physical Education
at Sriakharinwirot University

April 1994

The purposes of this study were to investigate the problems of implementation of the 1978 physical education curriculum core courses (revised in 1990) in the areas of curriculum transforming into instruction, instruction by using process skills, school context management and measurement and evaluation as well. Moreover, the problems of the curriculum implementation by P.E. teachers according to sex, age, education level, size of school and the groups of schools were also compared.

The 383 samples, 257 males and 126 females, were P.E. core courses teachers in lower secondary schools under the Department of General Education in Bangkok. The samples were drawn by simple random sampling and were asked to complete the 3-parted questionnaires that were consisted of general information about the samples and the schools the problems in curriculum implementation in 4 areas such as the transforming of curriculum into instruction (reliability level of .9344), the performing of instruction by using process skills (reliability level of .9435), the management of school context (reliability level of .9123), the measurement and evaluation (reliability of .8858), and the opened end questions for additional problems and recommendation. Moreover, the data were analyzed by means percentage, mean, standard deviation, one way analysis of variance (F-test) and multiple comparison test by Newman - Keuls Method.

The results were as follows :

1. The P.E. core courses teachers confronted with 4 areas of curriculum implementation problems at less problematic level.

2. The P.E. core courses teachers who were between 26 - 30 years of age confronted with curriculum implementation in using process skills in instruction, the management of school context, and measurement and evaluation at more problematic level, but the transforming of curriculum into instruction was at less problematic level, except the group of teachers at different ages were confronted with all problems of curriculum implementation at less level.

3. The P.E. core courses teachers who had the lower certificate of education levels, Bachelor's Degrees and Post Graduated Degrees were confronted with curriculum implementation in all 4 areas at less problematic level.

4. The P.E. core courses teachers in small schools were confronted with curriculum implementation in all 4 areas at more problematic level. Except the teachers in middle and large schools were confronted with curriculum implementation in the area of school context management at more problematic level; but teachers in extra large schools were confronted with problems in all 4 areas at less problematic level.

5. The P.E. core courses teachers in different sizes of schools were differently confronted with problems of curriculum implementation in the area of transforming curriculum into instruction at .05 level of significance and it was found that teachers in middle-sized schools were confronted with the problem in such mentioned area more than those in extra large schools, large schools and small-sized schools.

6. The P.E. core courses teachers in different sizes of schools were differently confronted with the problems of school context management at .05 level of significance and it was found that teachers in small-sized schools were confronted with such problem more than those who were in extra large schools.

7. The P.E. core courses teachers in different groups of school had problems in transforming curriculum into instruction differently at .05 level of significance and was also found that the teachers in the fifth group were confronted with problems in this area more than those who were in the fourth group.